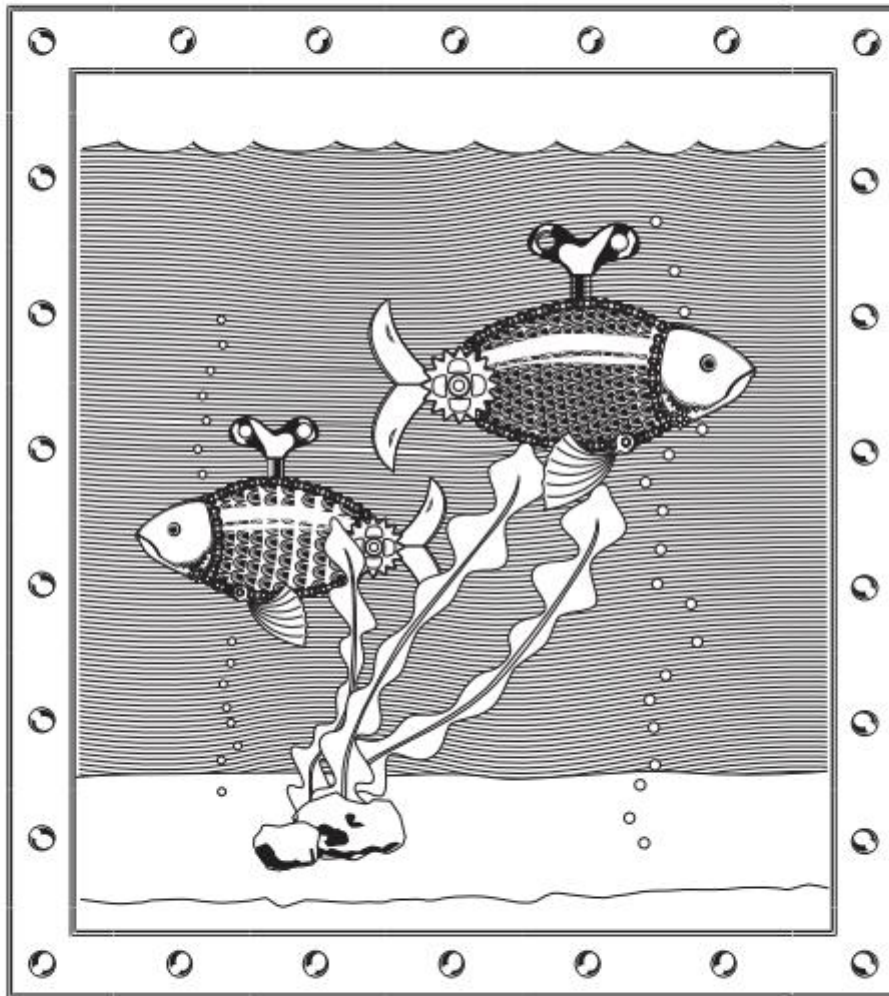

NEW NORDIC STEAMPUNK STORIES

FANTASTICON 2018

This anthology of steampunk stories is the result of the open writing competition that was held in connection with Fantasticon 2018 – the yearly festival for science fiction / fantasy / horror in Copenhagen. It is sent out electronically to all registered members of the convention. It forms part of the Membership Packet, also containing the official poster, the handy folder with the program overview, and the Fantasticon 2018 Program Book.

Find us here: Homepage: www.fantasticon.dk / Tickets at: www.enkelbillet.dk/fantasticon/ Social Media: www.facebook.com/fantasticonDK / photos, reviews, comments at #fantasticonDK

Indhold

Forord	3
Delad vårdnad – <i>novell av Tora Greve</i>	4
Till human voices wake us – <i>a short story by Billy O’Shea</i>	10
Slaget ved Paknam – <i>novelle af Maik Jensen</i>	22
Den första ång-lungan - <i>novell av Lis Lovén</i>	30
Moriartys sidste træk – <i>novelle af Morten Carlsen</i>	32
Brödrafolkens gräl – <i>novell av Fredrik Andersson</i>	44
God ro – <i>novell av Andreas Lindblad</i>	48
The Mechanical Regiment – <i>short story by T.J. Ceder</i>	58
A Piano in the Snow – <i>short story by Einar Leif Nielsen</i>	69
Cabinas kugghjul – <i>novell av Eva Holmquist</i>	77
Luftskibspalæet – <i>novelle af Nina Svensson</i>	85
Den første danske tema-specifikke steampunkantologi!	102

© All Rights Reserved 2018. Version 2/12.08.2018. Please note that this pdf is only intended for registered members of Fantasticon 2018. All contents are copyrighted by the individual authors. No part of this book, or the entire book, may be republished, stored, or shared in any way outside the members of Fantasticon 2018.

Edited by Knud Larn; Front page by Manfred Christiansen.

Forord

Det har tidligere været en tradition at Fantasticon afholder en eller anden form for novellekonkurrence i forbindelse med festivalen. Da vi i år valgte Steampunk som tema var det bl.a. fordi steampunk, trods den store internationale gennemslagskraft, ikke rigtig havde sat sig store spor i den danske litterære fandom. Netop derfor var det oplagt at genoptage novellekonkurrencen i år og bede om steampunknoveller. Hvis der kom nok gode kunne vi jo lave en lille antologi, og på den måde hjælpe subgenren lidt på vej i Danmark?

Samtidig ville vi flytte Fantasticon over til en ren online platform. Dels er det mere tidssvarende at medlemmerne kan downloade program og andet materiale ifbm. connen, og dels kunne antologien undlade at belaste budgettet ved kun at udkomme i en elektronisk udgave. Af praktiske årsager kan vi ikke levere den i de forskellige e-pub formater i år, så den vil kun være som en pdf. Men det er intentionen at vi får styr på den del også til en kommende Fantasticon.

Når vi nu var i gang med at bryde op på formerne, ville vi også updatere Fantasticon-konceptet til et mere internationalt/nordisk koncept. Vi har de senere år haft en del fans fra både Island og Sverige på Fantasticon, ligesom UK også er begyndt at være fast repræsenteret. Rigtig mange danskere var på Worldcon i Helsinki, og norsk fandom ser ud til at være på vej op igen i aktivitetsniveau. Ja der går endda vedholdende rygter om en kommende "fælles-nordisk" kongres. Så hvorfor ikke lave en nordisk antologi der kunne afspejle den fan-sammensætning som Fantasticon har?

Sproget er jo noget vi er fælles om i Norden, en tanke og en praksis som måske godt kunne trænge til et venligt skub? Engelsk er på mange måder det nye fællessprog i Norden. Ikke kun når vi taler sammen, hvor vi tit slår over i engelsk selv mellem svenskere og danskere, men også nationalt læser f.eks. danske genre fans meget mere engelsk end dansk. Herudover er engelsk det eneste fælles sprog vi har med Island og Finland. Så måske skulle vi lave en fælles-nordisk antologi hvor hver kunne skrive på sit eget sprog, hvad enten dette var dansk, svensk, norsk, eller engelsk?

Som sagt, så gjort! Her er resultatet af 2018 novellekonkurrencen, steampunknoveller fra næsten alle de nordiske lande og på næsten alle de nordiske sprog, inklusive engelsk. Det har været en stor fornøjelse at redigere denne lille samling, at også som redaktør at "genopdage" de nordiske sprog! Det er mit håb at læseren får den samme "opdagelse".

De enkelte forfatteres bud på steampunk spænder vidt, meget vidt – helt fra en historie som bare tager udgangspunkt i 1800-tallet, over tidens interesse for hypnose, teosofi, hemmelige saloner, og til regulære dampstyrede maskiner, urværk, etc. Perfekt som opvarmning til Fantasticon 2018 – hvor vi netop kan diskutere hvad steampunk er og måske ikke er 😊.

God læselyst!

Knud Larn

Delad vårdnad – novell av Tora Greve

Det hade varit en lugn natt på telefonbolaget. Bara ett par samtal mellan rymdcentret på Gaustatoppen och kraftstationerna på Vemork och Rjukan inför den förestående satellituppskjutningen behövde kopplas. Jag reste mig mödosamt från den bruna pulten och famlade efter kryckorna. Jag hade precis överlåtit kontrollbordet till Rolli då det ringde.

”Brigitte, det är telefon till dig.”

Jag kopplade in mig på närmaste pult och damp ner på sätet då mina ben vek sig. Den välbekanta rösten på sjungande Bergensdialekt fick mig att rysa. Han brukade ringa varannan lördag, men inte så tidigt. Under tiden han pratade, dök minnesfragment upp: Jag låg fastspänd på en brits i något som såg ut som en sjuksal och kunde inte röra mig. Runt omkring vimlade några små grå varelser med stora sneda ögon. Han som höll handen utsträckt ovanför mitt ansikte som om han välsignade mig hade mänsklig gestalt. Han var en äldre man med vitt lockigt hår och var klädd i en silvrig overall. Jag måste ha tuppatt av, för då jag vaknade, låg jag i min vanliga säng. Men händelsen var verklig. Henris existens bevisade det.

Jag kramade pulten med svettiga händer även om jag satt ner.

”Jag tänker hämta Henri i Rjukan i eftermiddag”, sa han.

Skulle han komma hit? Nej, det gick inte för sig. Jag hörde att han inte skulle låta sig övertalas att mötas på det vanliga stället. ”Vi kan träffas på konditoriet vid sidan om kinematografen klockan sjutton”, svarade jag och bröt förbindelsen. Jag ville inte ha honom i mitt hem. Vad skulle Gunnar säga? Henri hade tjatat om att vi måste följa med honom och se hur han bodde när han var hos sin far.

”Jag kan inte se varifrån det ringer”, sa Rolli. Hon tittade intresserad och tog inte av hörlurarna. Rolli var aktiv kristen och engagerad i kyrkans damförening. Samtidigt var hon kusin till ordföranden för byns teosofier.

”Nej, det kan vi aldrig”, svarade jag och gick ut i köket, som vår familj delade med de anställda. Jag var inte intresserad av matlagning och hade inget behov av eget kök i annexet.

Gunnar kom in tillsammans med Henri och började skära upp bröd. Vi satte oss runt köksbordet. Jag var alldeles torr i munnen och drack det heta starka kaffet innan jag tog en tugga av mackan.

”Skall du ha ansvaret för telefonen på rymdcentret i dag?” sa Gunnar.

Fortfarande torr i munnen, kunde jag bara nicka till svar.

”Du har haft vakt på telefoncentralen halva natten.”

”Du vet jag inte kan sova natten innan han ringer.”

Gunnar nickade.

”Han vill komma hit.”

”Hem till oss?”

”Vi avtalade att träffas på konditoriet vid kinematografen efter arbetstid.”

”Han kommer att väcka uppseende i sin silveroverall.”

”Han ville inte ge sig. Åk till fabriken, du, så lämnar jag Henri i barnstugan.”

Jag kysste min son och behövde inte påminna honom om att vara snäll. Den rödhåriga damen som kom strax efteråt hade däremot svårt att hålla sin son lugn. ”Ta av skorna, Gösta. Var snäll mot tant Solveig.” Pojken lyssnade inte på mammans förmaningar och störtade mot Henri. ”Skall vi leka hemma hos oss efteråt?”

”Nej, jag skall äta kakor med far på konditoriet vid kinematografen klockan fem.”

Jag såg hur ingenjörskan Tengblads öron liksom åkte en bit uppåt och fick trumpetform. Den yngre frun tittade ursäktande på mig. ”Henri är en liten ängel. Han har lugnande inverkan på Gösta.”

”Jag vill inte höra talas om änglar eller dylika varelser.” Av en eller annan orsak hade jag alltid lust att strypa varenda teosof. Jag hörde nog hur de tisslade bakom min rygg, att Brigitte Ellingsen var utvald och välsignad av mästarna. Jag gick dåligt, men det var inget fel på hörseln. Dessutom avskydde jag att vissa teosofiska kvinnor inte kunde hålla händerna i styr. De skulle alltid tafsa på Henris ljusa lockar. Jag ville bara vara i fred med min familj.

Matsäcken var färdig och jag lade den i väskan bak på rullstolen. Jag kunde klara mig till fots korta sträckor. Vägen ner till järnvägsstationen var för lång och jag hoppades Gunnar kunde hämta mig på eftermiddagen så jag slapp uppförsbacken. Jag var fortfarande klädd i telefonbolagets rakt skurna uniform med volanger vid axlarna och nedre kanten av kjolen. Den var bekväm och jag behövde inte bära den förhatliga korsetten. Den gjorde mig andfådd förutom svårigheten att röra mig till fots. Jag samlade mina blonda lockar i en knut i nacken så de inte skulle vara i vägen för hörlurarna när jag arbetade.

Ingenjör Carnot kom nonchalant gående neråt gatan. Han hade en tendens att dyka upp när jag behövde hjälp. Även paret Carnot hade fångats upp av den teosofiska smittan som svepte över Rjukan. Det var obegripligt att tibetansk buddhism, spiritism och österländsk mystik hade fått så stark ställning i ett tekniskt spjutspetsssamhälle som Rjukan. Ingenjör Carnot borde redan vara i laboratoriet och förbereda satelliten. Det var irriterande att han väntade på mig.

Det var monterat en hiss åt min rullstol i tågets ena passagerarvagn och en fönsterplats i kupén var vikt åt den. Vi satt alla tysta medan det elektriska lokomotivet växlade fram och tillbaka uppför de branta backarna till den låga baracken som innehöll kontrollrummet. Det var märkligt att en satellituppskjutning aldrig blev rutin även om kommunikationssatelliterna var standardiserade. Det var nästan en religiös stämning där alla hade sin plats. Ingenjör Karlsson stod tyst vid spaken som skulle starta massacceleratorn, den elektromagnetiska kanonen. Min uppgift var att sköta telefonkommunikationen med de två kraftverken. All elektricitet gick åt till massacceleratorn under uppskjutningen. Även om Vemork var världens största hydroelektriska anläggning behövdes dessutom all kraft från stationen i Rjukan. Den interna kommunikationen mellan kontrollrummet och personalen nere vid botten av kanonröret sköttes av ingenjör Tengblad. Hans kollegor hade redan laddat massacceleratorn med hylsan som innehöll satelliten.

Jag lyssnade förstrött till kommunikationen på svenska. Det var fortfarande standardspråk i rymdcentret, även om unionen var upplöst sen tre år. De nyutbildade Chalmerska ingenjörerna drogs till det tekniska vidundret i Gaustatoppen.

Allt var klart till uppskjutningen. Omkopplingen av strömmen återstod. Jag lyfte luren och vevade i gång telefonen. Det tutade upptaget. Men vad var detta? Jag tryckte ner klykan tre gånger, något som utlöste ett larm i telefoncentralen i Rjukan. Det var en nödgärd rymdcentret aldrig hade behövt göra. Till slut fick jag kontakt med Rolli. "Vad går det åt er? Vi har en satellituppskjutning på gång. Då får ni inte stänga ner telefoncentralen."

"Den är överbelastad och har varit så hela förmiddagen. Teosoferna ringer rikstelefon hela tiden. Alla linjer är upptagna. Deras världsledare Annie Besant har hållit ett långt föredrag från Madras för teosoferna i distriktet om hur man beter sig när den dhyanske mästaren uppenbarar sig på konditoriet vid kinematografen i Rjukan. Mediet från Porsgrunn lär vara på väg med tågfärjan över Tinnsjön."

"Jag gör dig ansvarig för att hålla två linjer öppna åt oss så vi kan få kontakt med kraftstationerna i Vemork och Rjukan." Jag kunde knappt få fram orden. Uppenbarelse på ett konditori i en liten industriby som Rjukan. Föredrag över rikstelefon. Det betydde många pengar till telefonbolaget. Men jag brydde mig inte om pengar. Jag hade nog. "Vad sa Annie Besant, egentligen?"

"Det väntas komma en dhyansk mästare till konditoriet klockan sju. Hon sa de får falla på knä och tillbe mästaren, men inte röra vid honom."

För mig kunde de gärna slita honom i stycken. Då skulle vi slippa lämna Henri ifrån oss var fjortonde dag. Jag tog ett djupt andetag. "Koppla upp mig till Vemork och Rjukan kraftstationer omedelbart."

Som alltid blinkade det till då all elektricitet kopplades till massacceleratorn. Samhällena nedanför mörklades. Bara rymdcentret hade fortfarande elektricitet. Jag njöt av tanken på att tårtbottnarna hos konditor Bolla kanske blev dödbakade inför teosofernas kalas.

Elektromagneterna laddades upp, ett ljud som en champagnekork hördes och satelliten hade lämnat jordens gravitation. Vi väntade på signalen att den hade kastat av höljet så ingenjörerna kunde tända dess egen motor som skulle föra den i geostationär position över Amerika. De som hade ansvaret satt med hörlurarna på, klar till att skicka kommandot via parabolantennen på taket. När satelliten försvann över horisonten, skulle kontrollcentret i Amerika ta över och föra den i korrekt läge.

Efteråt gick vi ut på terrassen med matsäcken. Jag satte mig vid ett bord tillsammans med ingenjörerna och öppnade unikaboxen. Jag njöt av det fina vårvädret. Det var slutet av maj, men snön glittrade på Gaustatoppen.

"Det är fortfarande fint skidföre här uppe", sa ingenjör Karlsson.

Gunnar hade tagit med Henri på skidtur vid Gaustatoppen förra helgen. På Hardangervidda ovanför linbanan låg endast enstaka snöfläckar kvar. Jag gissade att det snart skulle gå bra att ta sig upp med rullstolen.

Han satt ensam vid ett fönsterbord i ena ändan av konditoriet. Vid de andra borden satt samhällets samtliga teosofers församlade och stirrade andäktiga. Han smälte förhållandevis gott in iförd kostym och väst med klockkedja i guld. Men på fötterna hade han ett par leriga vandrarkängor, så förklädnaden var inte perfekt. Med sitt silverfärgade lockiga hår som gick ner på axlarna och polisongerna som växte långt ner på kinderna påminde han om författaren Henrik Ibsen. Hans gyllene ansiktsfärg föreföll exotisk mitt i flocken av vårbleka Rjukanbor. Han hade åtminstone vett att försöka smälta in, även om det var en smula anakronistiskt med vandrarkängor till kostym. Jag tänkte på vad Rolli hade sagt om Annie Besants föredrag: Att det gick bra att falla på knä och tillbe mästaren, men man fick inte röra vid honom. Jag undrade om någon hade försökt falla på knä på Bollas efterhanden slabbiga cafégolv. Jag hoppades de inte skulle bryta ut i mantrasång.

Han reste sig då vi kom och hälsade formellt med att lägga handflatorna mot varandra i härthöjd och buga sig. Han handhälsade aldrig.

En av serveringsflickorna tog upp beställning. Jag vände mig mot min gäst. "Går det bra med kaffe och ett smörrebröd med leverpastej och saltgurka och därefter en tårtbit?" Samtidigt hoppades jag att tårtbotten var dödbakad. Henri fick hallonsoda.

"Jag har längtat efter en bit god paté", svarade han på franska och fick teosoferna att hicka av förvåning. Där kunde de sitta med sitt örtte och vegetariska smörgåsar.

Då han delade smörgåsen med kniv och gaffel och förde den in i munnen, svimmade mediet från Porsgrunn. Troligtvis kände hon smaken av hans leverpastej om det verkligen stämde att hon stod i telepatiske kontakt med de dhyanska mästarna.

Då vi reste oss för att gå, bjöd Henri hem sin far för att visa fram sina skidor, rattkälken och fiskstången. Jag förmådde inte att neka min son. Han strålade av entusiasm. Vi gick mot det grå trähuset med snickarglädje och parabolantenn på taket som utgjorde telefonstationen. För mig utstrålade huset trygghet. Han visade ingen förvåning över att sonens hem var ett litet annex inklämt mellan telefonstationen och barnstugan. Henri berättade om skidturerna tillsammans med pappa. "Mamma och pappa, i dag skall ni väl besöka oss?"

"Vi får se vad mamma orkar med", sa Gunnar.

"Vi har en sal där vi inte väger något. Mamma, du som har svårt att gå kan flyga där."

Vi lämnade telefonstationen och gick långsamt upp mot linbanestationen. Gunnar sköt rullstolen framför sig. Det var tryggt att ha honom så nära. De två andra strosade framför oss. Den äldre mannen höll Henris hand. Han tittade tyst på alla hus vi passerade. Hans blick vilade lite längre på Rjukan kraftstation. Jag undrade om den långsamma takten berodde på att mannen var i sextio – sjuttioårs åldern. Men han verkade spänstig och var van vid att ta sig fram på Hardangervidda.

Vi gick ombord i gondolen. Jag förstod att han måste ha åkt ner med linbanan och visste hur den fungerade. Vår teknik var väl antikvarisk för honom. Han lät Gunnar sköta linbanan och ställde sig med ryggen mot oss och iakttog Gaustatoppen som reste sig på andra sidan dalen. Kanonrörets mynning syntes inte utanpå.

Hans blick gled vidare mot Vemork och fabriken där Gunnar arbetade. Han sa inget. Jag misstänkte att han försökte utröna hur långt mänskligheten hade utvecklats tekniskt.

I början växte fjällbjörk längs med vägen upp mot Hardangervidda. Det hade regnat natten innan, så den vårliga doften av nyutsprungna björk hängde tung i luften. Det var min första tur upp på Hardangervidda i vår.

Han stannade vid en gren som stack ut och luktade på den. Så tog han ut ett multiverktyg från fickan och skar av grenen. Han höll den försiktigt mellan tummen och pekfingret då vi fortsatte uppåt.

Vägen tog slut vid terrassen utanför observatoriet. Han stannade vid soluret. Det var svårt att gissa vad han tänkte. Jag förnam alla vårdofter från fjället. Det var en blandning av mossa, örter, vide och björk, allt jag längtade efter under vintern. Ett flöjtande från en enstaka fjällpiplärka hördes långt borta. På andra sidan terrassen var stigen lerig av nyss smält snö. Vi var tvungna att ställa rullstolen i observatoriets övernattningsbyggnad. Gunnar tog ett stadigt tag om min midja för att stödja mig. Jag lutade mig tungt mot honom och lade armen om hans nacke.

Vi fortsatte långsamt inåt Hardangervidda, över två kullar. En iskall klump började bildas i min mage.

”Far, kan du hjälpa till att stödja mamma på andra sidan?” sa Henri.

Han böjde armen och erbjöd mig. Jag ville snäsa åt honom att inte röra vid mig, men valde att ge honom min arm. Jag ville inte såra Henri. Han skulle aldrig få veta hur mycket jag avskydde hans far. Den nära kontakten gjorde att jag uppfattade hans främmande doft. Det var en frän, obehaglig lukt som av kemikalier. Var det formalin? Han kanske behövde skydda sig mot våra mänskliga baciller.

Henri dansade runt oss. ”Mamma, du skall få flyga tillsammans med mig och mina bröder. De längtar efter att få träffa dig.”

Den kalla klumpen i magen skickade en rysning genom mig. Skulle jag orka med att träffa alla dessa småpojkar som var identiskt lika Henri?

Nere i en svacka stod den stora vita stenen. Den skimrade som om den alstrade ett eget ljus. Den äldre mannen gjorde en snabb handrörelse. Stenen reste sig upp på fyra pelare, och ut strömmade flera grå pysslingar med toppluvor.

Minnesfragment av att ligga fjättrad på britsen återkom. De grå varelserna stod runt mig. De bar inga toppluvor, deras huvuden var utformade så. De gjorde något med mig, men jag kände inget. En genomskinlig slang gick från min mage och uppåt och jag uppfattade att den sög någon blodig massa ur mig. Då jag vaknade i min säng i mors lägenhet, trodde jag först det var en mardröm. Så upptäckte jag ärren på magen.

Minnet fick illamåendet att tränga upp. Jag svalde flera gånger för att tvinga tillbaks det utan att lyckas. Spyran stod som en stråle ut ur min mun och jag sjönk ner på marken. Det sista jag uppfattade var att Gunnars armar fångade upp mig.

Jag vaknade i Gunnars famn. Vi satt ensamma på kanten av terrassen. Han höll luktsaltet under min näsa. "Du orkade ta dig närmare denna gången." Han stödde mig in i observatoriets övernattningsbyggnad och gav mig ett glas vatten. Jag hade fortfarande smaken av spyor i munnen. "Han vill inte skada oss," fortsatte han.

"De förde bort mig mot min vilja."

"Han gav oss Henri."

"De tog mina äggstockar."

"Du vet du kunde inte föda barn och överleva. Henri är vår son. Han är lik dig. Om fjorton dagar får vi honom tillbaka."

Separationen fick skräckminnena att återvända varje gång. Skulle jag någonsin komma över dem? Kanske när Henri blev vuxen och tog över efter sin far.

Till human voices wake us – a short story by Billy O’Shea

‘The Crown Prince’s secret birthday? What on earth do you mean?’

I stand before the table they have set up in the prison hospital, rubbing my wrists where the manacles have chafed.

Mr Pendelbury, my interrogator, is a squat, middle-aged man in a pin-striped suit. He has a moustache and is slightly balding. To look at him you would think he was an accountant, but I know he must be from the Watch or the secret service. So the absence of rank in his name is ominous, in a way. It can only be an alias.

He sits at the centre of the table with a young scribe on one side, who looks very nervous and keeps his head down and his eyes on his notepad, and on the other a wizened old man with a long, thin face and an improbable mane of white curly hair. Absurdly, the scene reminds me of *The Last Supper* by Michelangelo.

‘His Highness has one day in the year that he likes to celebrate in his own way,’ I say. ‘It is not his official birthday or his real one. I think he originally chose it at random. It means he can do whatever he wants, just for a little while. Just be a normal person with a normal birthday.’

‘And to celebrate this, he wanted to travel to the Kingdom of Kantarborg? In the north?’

‘He had never been there, but he had heard about it.’

About the women, in particular, I think to myself. But I do not say this.

‘And why did he choose you to accompany him?’

‘I’m not sure that he did. I heard that the Dowager recommended me. And she of course would have received the advice of the secret service.’

‘So why would they recommend you? You’re not trained as a bodyguard, are you?’

‘I have had some military training as a medic in the army. That is where I met His Highness. I have been part of his social circle for some time.’

‘He confided in you?’

‘Occasionally. I would not count myself as one of his intimates. I think that was actually a point in my favour, in their eyes. I was not there to be his friend.’

They know what he’s like when he’s with his friends.

‘And how did you travel to this northern kingdom?’

‘You know how.’

‘Indulge me. For the record.’

'In a naval airship. HMA Splendid was due to make an official visit anyway. We travelled as ordinary officers. The prince had grown a beard. Only the Captain knew who we were really were. His Highness wanted to be completely incognito.'

'But I don't suppose they see many airships in a place like Kantarborg?'

'It is actually a very advanced city, Mr Pendelbury. Many airships call there. It was not at all unusual.'

'All right. Go on. You arrived in the city. What then?'

'We stayed at the best hotel, on a fine square in the city centre. The royal court of Kantarborg had to be apprised of our visit, for reasons of security and protocol. They were told that the Prince was coming in a private capacity and wished his visit to be kept secret. Nonetheless, the King of Kantarborg was curious to meet him, and arranged a private banquet at the palace.'

'On the first evening?'

'Yes.'

'And how did the Prince feel about that?'

'He was not well pleased. But it was inevitable. His Highness knows his obligations.'

'And how did you get to the palace? You walked?'

'The King sent a landau.'

'Surely that must have attracted some attention?'

'Very few people in that country are familiar with His Highness's countenance. But there were blankets on the seats. I put one over my knees, and he sat on the floor beneath it.'

'And that was your idea of security, was it?'

'It was his. He thought it was quite a good joke. He laughed about the people of the city probably wondering who I was. He said I should wave to them.'

'And did you?'

'No. To tell the truth, I felt rather embarrassed about the whole thing. I thought it was a silly business. His Highness has always been ... somewhat high-spirited about escapades like that.'

'But he must have emerged from his hiding-place when the carriage reached the palace?'

'In the courtyard, yes.'

'And who saw you there?'

'The palace staff. The guards and servants.'

'No-one else?'

'Not that I know of. I couldn't swear to it.'

'We are asking you to swear to it, Doctor.'

I am only a field medic, not a doctor. Either he is mocking me, or he really doesn't know the difference.

'My title is Major. Well then, I cannot say.'

'And what happened at this banquet?'

'I don't know. It turned out that I was not invited. I was to eat in the servants' quarters. In the kitchen.'

'And that annoyed you?'

'Not in the slightest. I was relieved. I find official affairs rather strenuous. As does the Prince, I suspect.'

'But you enjoy the company of the lower orders, do you?'

'I am from the lower orders, Mr Pendelbury, so I do, actually.'

'Why, if I may ask?'

'They can be themselves. Which means I can be myself, too.'

He makes a note.

'And no doubt you were being yourself with them that evening?'

'What do you mean?'

'I'm sure you boasted to them about your royal companion, didn't you?'

'No. Not a word. I know my duty.'

Pendelbury peers at me frostily.

'But they must have been curious about the two of you? The kitchen staff? Who did you say you were?'

'I said my companion was the new ambassador of our country to the Kingdom of Kantarborg, and that he was presenting his credentials to the King.'

'And they believed that?'

'They were not terribly curious, to be honest. They are used to getting visits from distinguished people.'

The old man to his left suddenly interrupts.

'Can we move on, Mr Pendelbury? There is no need to spend too much time on this.'

He sounds like a judge. And then, for the first time, I realise that this interrogation is supposed to be a trial. Or at least, that is what they will call it. Afterwards.

Pendelbury consults his notes. And my written statement.

'Very well. After the banquet, you returned to the hotel?'

'Yes. By the same means as before.'

'And then what?'

'I accompanied His Highness to his suite. The King of Kantarborg had presented him with a gift. A small statue in marble. I was carrying it for him.'

'And what kind of statue was it?'

I hesitate. I had hoped to avoid this question.

'It was ... a figure from one of the legends of that country.'

'What kind of figure?'

'A mermaid. Sitting on a rock.'

'A mermaid?'

'Yes. It is quite a common souvenir in Kantarborg, apparently. I saw many such figures while I was there.'

They exchange meaningful glances. For myself, I believe it to have been the merest coincidence. But I suspect that men like them do not have much faith in coincidences.

'And then what?'

'It was still quite early in the evening. His Highness wanted to go out somewhere. As himself, not as a prince.'

'Just the two of you?'

'Yes. He wanted to be as inconspicuous as possible. He didn't want a badger with him.'

The judge raises his eyebrows.

'A military expression, I believe, my Lord,' says Pendelbury. 'The royal bodyguards wear black and white uniforms when not in civilian clothes.'

The judge nods. Pendelbury turns back to me.

'And you considered that to be safe? To go out like that, alone?'

'I was a little nervous about it, but it was what we had come for, after all.'

'Where did you plan to go?'

'We just walked out onto the street. It was a Saturday night and the city was quite crowded. There were queues outside many of the taverns. But we found a place down a side street, alongside a canal...'

'I want you to be quite precise about this, Doctor. Who made the decision to go there?'

'He did. His Highness. He spotted the sign.'

'What sign?'

'It just said "Dancing bar".'

'In Anglian?'

'Yes. For the foreign visitors, I suppose. He wanted to dance.'

'His Royal Highness wanted to dance? With common people?'

'I think that's precisely what he wanted, yes.'

They regard me sceptically.

'So the Crown Prince chose a drinking place more or less at random? And you had no bearing on this decision, Doctor Manston? None at all?'

Come on, Mannie! This will do.

I don't know Your Highness, it looks a bit ...

It's fine. And for God's sake don't call me that in there. I'm Arthur, all right? Just a couple of quick ones, then we'll be off home. I promise!

'No. It was his decision alone.'

'And then what?'

'We went inside and bought a couple of beers.'

My first lie. He wanted to try the local spirits. Aquavit, they call it. But there is no need for them to know of the Prince's predilections. Or of my efforts to keep him from indulging in them. They would not believe me, in any case. It would not be expedient.

'How did you pay for them?'

'We had obtained some of the local currency.'

'And who kept it?'

'I did. In my case.'

'You had a case with you?'

'My shoulder bag. It contained some money, a map of the city, a few medical supplies...'

'Medical supplies? Why?'

'I always have them with me, in case of accident. Just some bandages, antiseptics, and so on. It's part of my job.'

Especially when the man falls down dead drunk in the street and I have to patch him up.

'Did you have a scalpel with you? Or a pair of scissors?'

'Yes, I did. Both of those.'

'Stitches?'

'Yes. It's all in my statement.'

'Drugs?'

'Not really. Headache pills. But I did have some morphine.'

'Well, that was fortunate, wasn't it?'

'Yes. I suppose so.'

'So then he decided he wanted to dance?'

'There was a dancing area downstairs, in the cellar. There was a small stage there, with a few musicians.'

'And that's where he saw her?'

'Yes. She arrived shortly after us. She started dancing. Sometimes on her own, sometimes with a man. Or another woman.'

'What did she look like?'

'Like a typical woman of that country. Long hair, blonde. Quite tall. She danced very well.'

'Was she beautiful?'

'Not to my taste. She had very large eyes, I thought they were rather peculiar. But His Highness seemed quite taken with her.'

Good Christ, Mannie, look at the knockers on that one! And the way she moves! She's a bit of all right, isn't she?

If you say so ... Arthur.

Get me another will you, there's a good chap?

No, Your Highness.

Oh come on Mannie! It's my birthday, after all. I'm going to enjoy myself for once. I'm going to get drunk, laugh, sing and dance with a beautiful woman, dammit!

'Did she look as though she were ... very strong in build?'

'I could see no sign of that. Her arms were slim. She was about his height, but no taller.'

He consults his notes.

'Slim arms ... no taller than him? That doesn't really fit very well with the rest of your account, does it?'

'No, it doesn't.'

'And you have no explanation for that?'

'No, I don't.'

They look at me. I look back. This is what an innocent man looks like, you fools. Even when he is lying.

'All right, let's move on. He danced with her?'

'He asked her to dance, and they danced together for some time. He seemed to be enjoying himself.'

To put it mildly. They were gyrating like barbarians. I was worried. Maybe there was something in those drinks.

'Then he brought her over and introduced her to me.'

'And what was her name?'

'I don't remember.'

'You don't remember? Do you normally have such a bad memory, Doctor?'

Something strange happened to me that night. I felt as though I were dreaming. She had a name, but now I can't remember it.

'It was noisy in the cellar. I didn't catch it.'

'What language did she speak?'

'Anglian. With an accent.'

'What kind of accent?'

'I can't say. I presumed it was the accent of Kantarborg.'

'But it could have been another foreign accent?'

'I suppose so.'

So that's where they're going with this. A foreign power. And I the helpless dupe. Or willing accomplice?

'And then what happened?'

'They got up to dance again. I went out the back to visit the latrine. When I returned, they had gone. I ran up the stairs and saw them outside, getting into a carriage.'

'A hired cab?'

'No, a private open carriage. Hers, I suppose.'

'So who was driving it?'

'She was.'

'She was driving the carriage? Isn't that a little unusual?'

'Not in Kantarborg. I saw many women driving carts and carriages there. Even bicycling.'

'So what did you do?'

'I ran out into the street and hailed the first cab I could find. I told the driver to follow them.'

'And could he?'

'Not at first, they were too going fast. We just headed down the same road where they had gone. But I had some luck. The city is divided by a waterway, and the bridge had been raised to allow a ship to pass. I caught sight of them in the queue of traffic waiting to cross. Then on the other side, they drove off very fast again, but it was a fairly straight road, with few intersections. It led out of the city, towards the sea.'

'And you found them?'

'We found the carriage eventually, tethered at the side of the road. There was a pathway there, through some woods. I paid off the driver and followed it. It led down to a beach.'

To my annoyance, I find I am beginning to tremble. I try to still my body.

'And you saw them there?'

'Yes. Sitting on the rocks.'

'Why did you not approach them?'

'They appeared to have been swimming in the sea. They were naked. I did not feel it was my place.'

'But it was your job to protect him!'

'There did not seem to be any immediate danger. She had no weapon, and without clothes, she could scarcely have concealed one.'

'So what did you do?'

'I decided I had better get as close as I could without being detected. I crawled forwards and hid behind some rocks.'

'Could you hear what they said to each other?'

'Only in snatches.'

'What did you hear?'

'She said "Come with me ..." and something about a kingdom.'

'And what did he say to that?'

'He laughed. He said he already had a kingdom, he was just waiting to inherit it.'

'But she persisted?'

'Yes. She became rather insistent, to judge by her tone, though I could not hear the exact words. He just laughed again. And then ...'

I cannot control the shaking of my hands.

'Yes, Doctor?'

'She threw herself upon him.'

'They had sexual intercourse?'

'No. I mean, yes, it was an act of coitus ... but of a nature that I have never witnessed before.'

'Have you witnessed many such acts, Doctor? Perhaps you make a habit of secretly observing young people on the beach?'

'Of course not, but ...'

'But what? Come now, you are a medical man. No need for coyness.'

'It was an act of the most extraordinary violence. As though she were much stronger than him. She was holding him down. And the cries she made ... they were almost ... bestial.'

'Doctor Manston, in my limited experience it is not unusual for women to cry out in the grip of passion.'

'Or men, for that matter,' added the judge.

'This was different. It seemed ... alien. As though she were from another world.'

They look at me with patience. Almost with pity.

'And then?'

'At the end, she uttered ... I can only describe it as a howl. As though of triumph. And he began to whimper and plead. But she leaned over him and said ... "No! You will be silent!" I heard that quite clearly.'

'Yes, forgive me interrupting, Doctor,' says Pendelbury, 'but this is the part of your story I found hardest to credit, so I performed a little experiment. Allow me to demonstrate.'

From beneath the table he brings out a brown paper bag, through which blood is beginning to seep, and plumps it down.

'This is a pound of ox tongue from the market on Marshall Street. It is quite fresh, as you can see.' He takes out the meat and puts it down on the table, then reaches into his pockets and takes out some items.

'Here we have a conch shell ... and here is a surgical scalpel. Now, if I try to cut through the meat with the edge of the conch shell ... I can barely make an impression on it. With the scalpel, on the other hand ...' He slices the meat neatly in two. 'You see my point?'

'I cannot explain it. I can only say that it happened. She knelt on his arms, as he lay there on his back. Then she reached down, picked up a shell and ...'

'She cut out his tongue? A mere girl cut out the tongue of a healthy young man of twenty-six? With a shell?'

I nod.

'So what did you do?'

'He screamed, and I jumped up in alarm. She saw me, stood up and held up ...' I raise my hand unsteadily. 'Then she laughed, turned away and ran into the water. And swam off.'

'She swam away, just like that? Into the open sea? There was no boat off shore, that you could see?'

'There was no boat.'

'You sound very sure about that. Was it not night?'

'The sun rises very early in the northern lands in summer. It was broad daylight by then. There was no boat.'

'So what did you do?'

'I ran over to His Highness. He was semi-conscious with shock and bleeding profusely. I managed to staunch it. I administered some morphine, and sewed up the wound as best I could.'

'And that's when the Kantarborg Watch arrived?'

'The cabbie had been suspicious. He called them.'

'And what did they say?'

'Nothing. There were two of them, a man and a woman.'

'A woman police officer? Really? Are you sure you weren't dreaming, Doctor?'

'She wrote down my story. But the man said "It's her," in Anglian. I heard him. The woman told him to shut up. At least, that's what it sounded like.'

'It's her? That's a rather odd thing to say, isn't it? What do you think he meant by that?'

'I don't know.'

'And they didn't arrest you?'

'Apparently they did not think that I had committed any crime.'

Careful – keep the heat out of your voice.

Pendelbury and the judge exchange glances. It would appear that they have arrived at their destination.

'Doctor Manston, what would you say if I said that your story sounds like a complete fable from start to finish?'

'I would say that I agree.'

'So you admit that it is your invention?'

'I am not an unintelligent man, Mr Pendelbury. If I were to invent a story, don't you think I could have come up with something a little less bizarre? Besides, the Prince will corroborate what I have said.'

'I'm afraid that might be rather difficult, Doctor Manston. His Royal Highness is unable to speak. Or indeed walk, though we can find no injury that would prevent him from doing so. We are worried about his mental condition.'

'But surely he can write? He can at least sign my testimony?'

'At the present time, His Highness is showing no inclination to do that.'

'He will not defend me? But I saved his life!'

'It's a little more complicated than that, I'm afraid, Doctor. Your failure to do your duty and protect the Prince has presented this country with a political and constitutional scandal the likes of which it has never seen before. So unless His Highness makes strenuous efforts on your behalf, we shall have no option but to regard your story as a farrago of lies from start to finish. And you know what that means.'

I do indeed. They will have to put out a story that the public will believe. And that means I am a dead man.

They bring me in to see him, my hands manacled to the guards. It is my last chance. He is lying in the hospital bed, in dark red silk pyjamas with the royal monogram on the lapel. He is awake. Not in pain, as far as I can tell. But he looks older.

It is the day after my interrogation, and quite possibly the last day of my life. I am a military officer, I know how these things are done. In this very building. I am a political embarrassment, so they will have to get rid of me very quickly, before I start spreading panic in the kingdom with my talk of the supernatural. I am not sure whether I have actually been charged with anything yet. But they will no doubt think of something. Criminal insanity, most likely. The man who went mad and attacked the heir to the throne.

The former heir, I should say. Even if he recovers, he will never be king now. For who ever heard of a silent king? A monarch must speak to perform the duties of office.

'I have come to say goodbye, Your Highness.'

His pale blue eyes take me in without recognition, then move listlessly away. He stares at the ceiling, as though he can see something there. His hands, on the counterpane, tremble slightly.

But he makes no sound at all.

Slaget ved Paknam – novelle af Maik Jensen

Foråret havde erobret København med sol og milde vinde, alligevel led Walter Christmas af tungsind. Selv små bagateller gjorde ham irriteret som en gammel, sur sok. Og han vidste, hvad det kom af. Rejsefeber! Han havde eventyrlyst i blodet og havde brug for at komme ud og opleve noget andet end den daglige trummerum.

Desværre var der ingen ny rejse i udsigt. Forrige års ekspedition op ad Amazonfloden i Brasilien havde drænet pengekassen i en sådan grad, der ikke ville blive råd til noget nyt eventyr i den nærmeste fremtid.

Da var det, en bekendt fortalte Christmas, den siamesiske konge var ved at få bygget et nyt skib på et værft i Skotland. Senere på året havde han brug for et par dygtige søofficerer til at sejle dette skib hjem til Siam. Og da der i forvejen var adskillige danskere ansat i den siamesiske flåde, ville det være en fordel, om de nyansatte også var det.

Christmas var ikke sen til at søge en af disse stillinger, og det endte med, han blev ansat som næstkommanderende. Endnu var skibet ikke helt færdigt, men det blev det sidst på sommeren, og i september 1892 stævnedes det ud og satte kursen mod Sydøstasien. Selvom sejlturen gik gennem Suezkanalen, var det en længere tur, men i begyndelsen af december nåede skibet frem.

Det første stykke tid opholdt Christmas sig i det eksotiske lands hovedstad, Bangkok. I forhold til danske byer virkede den tilbagestående. Men fra sin tur til Brasilien var Christmas vant til steder, der var endog mere primitive. Og da han en dag var på vej til Oriental Hotel, som havde byens eneste ordentlige bar forbeholdt europæere, så han noget, han ikke engang havde oplevet synet af i København.

Et køretøj uden heste foran drønedes hen ad vejen, han gik langs, så støv og små sten hvirvlede op til alle sider. Det lavede en forfærdelig larm, men det mest bemærkelsesværdige var hastigheden. Så vidt Christmas kunne vurdere, skøde det en fart på mindst 20-30 kilometer i timen. Selvom han aldrig tidligere havde set et sådant monstrum, mente han at vide, hvad det var. Der måtte være tale om det, man kaldte en automobil.

Idet køretøjet passerede Christmas, kastede han et blik på chaufføren. Det var en knap 40-årig hvidklædt europæer med stort lyst overskæg. Han ikke så meget som værdigede de dyr og mennesker, han var ved at tromle ned, et blik, men havde kun opmærksomheden rettet fremad.

Kort tid senere nåede Christmas frem til Oriental Hotel. Automobilens stod udenfor, men føreren havde forladt den. Christmas gik indenfor og befandt sig snart i Oriental Bar. Der var pænt med besøgende, alle var af europæisk herkomst, kun personalet var siamesere.

En enkelt tilstedeværende var imidlertid mere højroset end alle andre, herren der havde ført automobilens. På et tidspunkt begyndte han endda at synge *God Save The Queen* med en sådan kraft og intensitet, ingen andre kunne føre en samtale.

Bagefter forhørte Christmas sig om, hvem i al verden denne mand var. Ikke overraskende var han englænder, om end han var født og opvokset i Østen. Navnet var Louis Leonowens. Oprindeligt kom han til Siam allerede som barn i begyndelsen af 1860'erne. Faren var død, og hans mor havde fået job som lærer

for den daværende konges koner og børn. Et af disse børn var den nuværende konge, som var næsten jævnaldrende med lærerindens søn, og derfor blev en slags legekammerat.

Hvad Leonowens siden foretog sig i de unge år af sin voksentilværelse, lå lidt hen i det uvisse. Men i 1880'erne vendte han tilbage til Siam. I første omgang blev han kaptajn i kongens kavaleri, siden forlod han militæret og begyndte at handle med teaktræ. Med succes, som overalt i verden var det en fordel at have et godt forhold til landets overhoved.

Leonowens elskede, når der var fart over feltet. Han var kendt for at være en af Bangkoks værste drikkebrødre. Desuden var han en fortrinlig rytter, der var berygtet for på sin hest at galoperer gennem stadens smalle gader uden at tage hensyn til andre.

På det seneste havde Leonowens imidlertid skaffet sig et nyt legetøj, automobilen. Han havde hyret en mand med et særligt talent for at rode med maskiner og motorer. Det var ham, der havde bygget køretøjet og gjort det til et fartmonster.

Christmas blev i Oriental Bar i et par timer, hvorefter han tog hjem. Næste dag havde han egentlig glemt alt om Leonowens, men da han var ude og spadserer en morgentur, blev han igen mindet om den balstyriske englænder. Under ledelse af en hvid mand, Christmas ikke tidligere havde mødt, trak en elefant og en flok siamesere automobilen op fra en vandkanal.

"Hvad er der sket?" spurgte Christmas.

"Min chef fik lidt for meget at drikke i går," svarede den hvide mand. Christmas fandt senere ud af, hans navn var Bernard Wilson. "Det er der nu ikke noget nyt i, men på vej hjem mistede han herredømmet over automobilen og kørte i kanalen."

"Er han kommet noget til?"

"Nej, ikke noget særligt. Men han vil sikkert have en gevaldig gang tømmermænd, når han engang vågner senere på dagen." Den sidste sætning blev fulgt af en behagelig latter.

"Automobilen har da vist også brug for noget omsorg, før den igen bliver i stand til at vågne."

"Ha ha, det kan der være noget om. Jeg har et værksted, hvor jeg går og roder med maskiner. Der fragter vi den hen, så den kan blive repareret. Du kan tage med, hvis du er interesseret i at se stedet."

Det var Christmas ikke sen til at sige ja til.

Knap en time senere nåede de frem til værkstedet. Det var større end Christmas på forhånd havde forestillet sig, en lagerbygning med en åben plads foran. Wilson forklarede ham, hvad de forskellige maskiner kunne udføre og bruges til. Noget af det lød interessant, andet virkede lige så virkelighedsfjernt som indholdet i en roman af Jules Vernes. Sikkert var det imidlertid, at de fleste af maskinerne blev drevet af damp.

En af de tilstedeværende effekter fandt Christmas dog mere spændende end alle andre. En luftballon, hvor flyveretning kunne styres, og som kunne drives frem selv i modvind. Wilson lovede endda Christmas en prøvetur. Men ikke i dag, det var der ikke tid til, han havde en automobil, som skulle repareres.

Men ballonfærden blev aldrig til noget. Inden fik Christmas en ny befaling som kaptajn på skibet Jong Jot, der skulle sendes til Tonga. En ø som dengang var vigtig for Siam på grund af dens mange tinminer, men som siden forandrede sig, og blev kendt under navnet Phuket.

Christmas opgave var at holde ro og orden langs kysten samt i oplandet i det sydvestlige Siam. Noget der var brug for, imens han var der, gjorde kinesiske minearbejdere oprør. Men med snilde, fasthed og kun begrænset blodudgydelse lykkedes det ham at bringe optøjerne til ophør.

Tiden med base på Tonga blev imidlertid ikke videre lang. I slutningen af maj 1893 modtog Christmas hastetelegram, der var brug for ham andetsteds. Han skulle straks forlade skib og besætning og rejse til Bangkok. Mørke uvejrskyer var drevet ind over Sydøstasiens politiske himmel og truede med at blive til en gevaldig storm.

Siam var verdensdelens eneste nation, som ikke var blevet koloniseret af en europæisk magt. Men efterhånden følte landet sig omringet og lukket inde. Englænderne beherskede Burma i vest, og i syd havde de magten på store dele af Malaccahalvøen. Den største trussel befandt sig imidlertid i øst, hvor Frankrig havde tilegnet sig herredømmet over størstedelen af Indokina.

For mange franskmænd ønskede mere. De opfattede Siam som et tilbagestående kongerige, der burde underlægge sig fremskridtes uundgåelige lov og blive et protektorat under Frankrig. Alt, franskmændene manglede, var et påskud til at gå i aktion. Det fik de i foråret 1893, da de påstod, at kunne påvise, siamesiske hærenheder var trængt ind på indokinesisk område.

Overfor et sådant uretfærdigt overgreb skulle der handles. Som modsvar gik franskmændene i gang med at udruste en krigsflåde, der kunne angribe og erobre Bangkok.

Desværre var alvoren ikke for alvor gået op for befolkningen i Bangkok. De vidste at situationen var blevet en anelse anspændt, men samtidig ventede de besøg fra den østrigske kronprins. Og da fornøjelse og festivitas altid kom først, var de i stedet for at forberede sig på krig travlt beskæftiget med at opføre æresporte og lignende. "Willkommen," stod der endda over en pompøst pyntet landingstrappe. Ordet var henvendt til kronprinsen af Østrig-Ungarn, men det var franskmændene, som var på vej.

Den siamesiske hovedstad lå et stykke oppe ad en flod, derfor følte befolkningen sig godt beskyttet. For forsvaret skulle etableres ved flodmundingen, ved det sted der kaldes Paknam. I forvejen var det tilladt europæiske skibe at sejle hertil, men skulle de videre, var det nødvendigt at betale told. Og samme sted var alle europæiske krigsskibe traktatmæssigt forpligtet til at losse alle våben, kugler og kanoner og lignende, de havde om bord.

Walter Christmas ankom til Bangkok i begyndelsen af juni. Straks blev han tildelt ansvaret for etableringen af forsvaret ved Paknam. En udnævnelse han på den ene side var svært stolt af, men som han samtidig vidste, aldrig ville kunne blive nogen succes. Modstanderen var en europæisk stormagt, og selv herskede han over en flåde, der i bedste fald kunne kaldes en parodi på en krigsflåde. Materiale, personale og hele organisationen var næsten ubrugelig.

Bedre blev det ikke, da Christmas fandt ud af, at orlovsværftet i det store hele hverken var i besiddelse af miner, dynamit, krudt, kabler eller elektriske batterier. Og da alle håndværkere og arbejdsmænd, der duede til noget, var travlt beskæftiget med festforberedelser i forbindelse med kronprinsbesøget, manglede han i den grad folk til at lave spærringer over floden.

Christmas måtte konstatere, han ikke havde større chance for at standse franskmændene ved Paknam, end den danske hær i 64 havde haft for at stoppe preusserne ved Dannevirke. Blot med den forskel, trak han sig tilbage, ville landets hovedstad ligge blottet for fjenden, som var den en jomfruelig mark med tulipaner.

Da var det, Christmas kom til at tænke på Bernard Wilson. Mon nogle af denne mands maskiner kunne bruges i forsvaret af Paknam. Det var tvivlsomt, men det skadede ikke at forhøre sig.

”Jeg ved ikke,” sagde Wilson, efter Christmas havde forelagt ham sit problem. ”Våbenfremstilling har jeg aldrig beskæftiget mig med, men mon ikke, jeg kan finde på et eller andet, der kan drille frøæderne.”

Uden direkte optimisme i sindet men i det mindste med en smule håb i bagagen tog Christmas tilbage til Paknam. Her var der masser af arbejde at udføre, vigtigst var det at få lavet en spærring over floden. Han modtog nogle gamle udtjente skuder. Det eneste de kunne bruges til var at indgå i forhindringen, hvorfor de blev sænket i linje. Men da floden var ganske bred, forslog de slet ikke.

Til spærring af det resterende stykke blev lange pæle hamret ned i flodbundens dynd. Undtagelsen var et lille område, der holdtes åbent, så ikke krigsførende skibe kunne sejle igennem. Det var vigtigt, der var fri passage, når den østrigske kronprins kom.

Bagefter inspicerede Christmas flodbarrikaden. Det var et jammerligt syn. På afstand lignede pælene en række gamle mænd, der stod og svajede frem og tilbage i den stærke strøm og rystede på hovederne over den sørgelige rolle, de spillede. Sandsynligvis ville de franske orlogsskibe kunne pløje gennem pælerækken og de sænkede skibsvrag uden at lide nogen som helst skade. Men der var ikke noget at gøre, med de til rådighed værende midler var det det bedste, han formåede.

Et par dage senere ankom Wilson med toget. Meget belejligt gik Siams første og hidtil eneste jernbane mellem Bangkok og Paknam. Den var bygget af den danske ingeniør Peter Kinch.

”Håber ikke, du alene baserer forsvaret på mit legetøj,” sagde Wilson, imens en togvogn blev tømt for nogle lange tingester. ”Som sagt, krigsførelse har jeg ikke megen forstand på. Og uanset hvad, så skal der bruges dynamit.”

”Det var værre,” sagde Christmas. ”Der er næsten ikke mere dynamit tilbage. Vi venter på et engelsk skib med en sending, men det er ikke til at sige, om det når frem inden franskmændene.”

10. juli kom meddelelsen, en lille armada af franske kanonbåde havde forladt Saigon i Indokina med kurs mod Bangkok. Christmas håbede, det ville resultere i øget mandskab til forsvaret. Men det gjorde det ikke,

situationens alvor var fortsat ikke gået op for siameserne, de fortsatte med at forberede sig på kronprinsbesøget.

Om aftenen den 12. juli skete der endelig noget, som kunne øge Christmas humør en anelse. Den engelske damper Alboin ankom, med sig havde den det længe savnede dynamit og andet nyttigt grej. Straks blev det bragt i land, hvorefter natten gik med klargøring. Tidligt næste morgen blev der lagt miner ud langs spærringen. Fra hver mine gik der et kabel til en station med elektriske induktionsapparater, der ved tænding ville bringe den til springning.

Forsvaret var væsentlig forbedret, men det var fortsat mere end tvivlsomt, om der kunne gøres meget mod en veludrustet armada af franske kanonbåde.

Sidst på eftermiddagen den 13. juli synedes ude i horisonten de franske skibe, seks i alt. Hvert og et af dem var sandsynligvis bedre udrustet end hele den siamesiske flåde tilsammen. Alligevel havde ordren fra den siamesiske konge lydt på, at ethvert fransk krigsskib skulle standses for enhver pris.

Skibene havde kurs mod flodmundingen. Klokken kvart i seks blev der, inde fra kysten af kanonerne i det endnu ikke færdigbyggede fort, Chula Chom Klao, afsendt tre varselskud. Ingen af dem var i nærheden af at ramme franskmændene. Krigsskibene fortsatte da også ufortrødent fremad. En kort tid var der stilhed, så lød der et fjerde skud. I samme øjeblik røg trikoloren til tops på alle de fjendtlige skibes mastetoppe.

Slaget ved Paknam var begyndt.

Den tilstedeværende siamesiske flåde bestod kun af små både og mindre skibe. Christmas selv havde kommandoen på det største af fartøjerne, Coronation var navnet. Derfra kunne han se, franskmændene holdt sig midt i floden, hvor de sejlede med fuld skrue og dampende kedler mod åbningen i spærringen. Skulle minerne have nogen som helst effekt, var det nødvendigt at få angriberne til at skifte kurs. I det mindste en anelse.

Coronation satte kursen mod fjenden. Skibets bedste våben var en forladerkanon, den stod Christmas selv ved siden af, da den affyrede sit første skud. Projektilet ramte i vandet lidt styrbord for franskmændene. Allerede inden hans folk begyndte at genlade kanonen besvarede forreste kanonbåd ilden. Granaten sprang lige foran Coronation med et kraftigt brag. Jernstumper for hvinende over skibet, slog lange flænger i sejlene og rev foden af en mand forude.

Vejrmæssigt havde den 13. juli ellers været en smuk dag. Og sådan så den også ud til at slutte, i dette øjeblik gik solen langsomt ned bag nogle rosenrøde skyer. Uvilkårligt kom Christmas til at tænke: *Den kære sol er det vidst sidste gang, du får at se.* Solen kastede sine sidste stråler på de franske orlogsskibe, så de lyste som sne. Alt imens disse i et skingrende lydinferno slyngede dødbringende jern- og blyprojektiler mod de siamesiske skibe og fortet.

Efterhånden var det forreste franske skib ved at være tæt på Coronation. Heldigvis var forladerkanonen igen blevet ladet. Den blev affyret. Skuddet ramte det angribende skib lige under vandlinjen, så det begyndte

at tage vand ind. Herefter drejede det af og satte kursen ind mod kysten, hvor det lidt senere blev sat på grund.

Næste franske kanonbåd ændrede retning, så kursen gik mod spærringen, som den åbenbart forestillede sig, den bare kunne pløje igennem. Og det så det i første omgang også ud til, ville ske, men pludselig lød der et brag. En mine var blevet detoneret. Kanonbåden begyndte at krænge, men kun ganske lidt, nogen fuldtræffer var der på ingen måde tale om.

Den franske båd vendte godt nok omkring og trak sig ud af kampen. Men at dømme ud fra det Christmas kunne se, var beskadigelsen ikke større, end at pumperne ville kunne holde vandet ude. Sandsynligvis ville den på et senere tidspunkt være i stand til at vende tilbage og genoptage kampen.

I det samme kunne der ses nogle mærkelige krusninger på flodvandets overflade. Det var, som om krusningerne bevægede sig i retning af et af de franske skibe. Wilsons hemmelige våben, en bevægelig torpedo, som var blevet affyret inde fra kysten. Franskmændene var slet ikke forberedt på sådanne tingester og gjorde intet for at undgå den.

Torpedoen ramte kanonbåden midtskibs. Der lød et voldsomt brag efterfulgt af flammer, der sås tydeligt i tusmørket. Kort tid senere begyndte den franske besætning at gå i bådene. Enkelte havde endda så travlt med at komme væk fra ilden, at de hoppede i vandet, hvor de risikerede at blive føde for nogle af flodens glubske krokodiller.

Umiddelbart kunne det virke, som havde forsvaret været succesfuldt, men det var ikke tilfældet. Da Christmas kiggede sig omkring, kunne han se, Coronation var eneste tilbageværende siamesiske båd eller skib på krigsskuepladsen. Alle øvrige var enten blevet sænket eller så beskadiget, at de havde søgt ind til kysten.

Hvad værre var, franskmændene havde lært af deres indledende fejl, behændigt undgik de minerne i spærringen. Og det hjalp heller ikke, Wilson affyrede sine resterende torpedoer inde fra kysten, også dem havde angriberne lært at undgå. Om end en af torpedoerne passerede forstævnen af et fransk skib med under en meter.

Forsvarets sidste bastion var dermed Coronation. Men ikke længe, i næste nu blev dets fordæk med forladerkanon ramt af en salve, som for en tid gjorde skibet ukampdygtigt. Der var ikke andet at gøre end at trække sig fra kampscenen. Det tillod franskmændene imidlertid ikke, forreste kanonbåd var tæt på og havde kurs ret imod det siamesiske skib. Ingen tvivl, angriberne havde tænkt sig at vædre Coronation.

Christmas gav ordre til fuld kraft bagbord. Men det blev kun en stakket frist, kanonbåden ændrede kurs og fulgte efter. De uventede franske tab skulle åbenbart hævnnes.

Hastigt kom det franske skib nærmere, imens det spyttede jern og bly ud over Coronation. Der var en sand helvedeslarm af granater, som sprang, og kugler, der borede sig ned i dækket. I mangel af bedre søgte Christmas dækning bag skorstenen. Ikke noget sikkert sted, tre projektiler fra en revolverkanon trængte igennem den straks lige ved siden af ham.

Når næste salve kom, ville han være færdig. Ikke engang en sidste bøn kunne han nå at fremsige.

Men skudsalven kom aldrig, hverken fra revolverkanonen eller nogen andre af kanonbådens modbydelige dræberredskaber. Faktisk var al bombardementet og skydningen mod Coronation brat ophørt. I stedet var det nu fra det franske skib eksplosionerne lød.

Forsigtigt tittede Christmas frem fra sin nødtørftige dækning og kiggede i lydets retning. Frit svævende i luften et stykke oven over kanonbåden hang Wilsons luftballon. I ly af et tusmørke, der var ved at blive til buldermørke, var den fløjet ud over floden og ubemærket kommet tæt på en fjende, som havde andet at lave end at spejde efter fugle.

Fra ballonens gondol blev der kastet dynamit ned mod kanonbåden. Og den franske besætning havde så travlt med at forsvarer sig mod dæmonen fra himlen, at de glemte alt om at skyde mod Coronation. Alligevel var Christmas og hans folk ikke i sikkerhed, kanonbåden havde fortsat kurs direkte mod det siamesiske skib. Det varede ikke længe, inden de ville blive vædret.

Kollisionen kunne dog fortsat undgås, men det krævede Coronation straks blev drejet omkring. I håb om at rorgængerens allerede var i gang mod det, spejdede Christmas i retning af broen. Men ved rattet var der mennesketomt. Var rorgængerens flygtet? Nej, han lå på dørken, omkring en meter fra rattet. Halvdelen af hans hoved manglede, og den anden halvdel lignede noget, man havde endnu mindre lyst til at opleve synet af.

Så hurtigt som overhovedet muligt entrede Christmas broen. Han greb fat i rattets knager og pressede nedad. Langsomt, alt for langsomt, begyndte Coronation at dreje. Måske det var for sent? Nogle lange sekunder spadserede af sted. Så lød der et brag, og det gav et så kraftigt ryk i skibet, at Christmas faldt omkuld.

Kanonbåden havde ramt Coronation. Men ikke frontalt. Nærmest skibsside mod skibsside. Et øjeblik sejlede de to skibe ved siden ad hinanden, som var de et ægtepar, der gik hånd i hånd. Så skiltes de. Christmas kom på benene og greb igen fat i rattet. Stadig rystet over de voldsomme begivenheder satte han kursen væk fra kamppladsen.

Da, begivenhederne var kommet lidt på afstand, kiggede Christmas bagud. Kanonbåden holdt sig fortsat flydende, men flere steder på den kunne der ses ildebrand. Mandskabet var travlt beskæftiget med slukningsarbejdet – og de var sandsynligvis også i gang ved pumperne. Der ville gå et stykke tid, før den igen var kampdygtig.

Det samme galt desværre luftballonen. Selvom den havde holdt sig højt oppe i luften, havde den været en let skydeskive at ramme. Franskmændene havde gennemhullet den som en schweizisk alpeost. Varm luft strømmede ud der fra, så den hastigt tabte højde. Heldigvis havde ballonskipperen gjort det rigtige og sat kursen ind mod flodbredden, hvor den inden længe kunne lande.

Tilbage var to franske skibe, dem havde Christmas ikke været i stand til at standse. De var ubesværet kommet igennem spærringen og havde nu sat kursen mod Bangkok. Kun bagstavnen af dem kunne skimtes i aftenslumringen.

På nuværende tidspunkt kunne Christmas ikke gøre noget for at forhindre de to skibe i at sejle op ad floden. Men efter det der var sket, var han optændt af had til franskmændene og havde ikke opgivet at

kæmpe imod dem. Inden, det var muligt, var han imidlertid nødt til at se på og udbedre skaderne. Hist og her lå sårede i blodpøle og jamrede sig, der var flere huller i dækket, kanonerne var alle demonterede og, værst af alt, lasten var fyldt med foruroligende meget vand.

Alle sårede og døde blev bragt i land, de værste skader blev udbedret og kanonerne gjort kampklar. Klokkeren halv ni lettede Coronation anker og sejlede op ad floden. Med sig havde den to mindre skibe, som også var blevet grundigt hærget i slaget ved Paknam.

Modstrømmen var kraftig og turen tog tre timer. Da de nærmede sig Bangkok, gjorde alle sig klar til kamp. Men så modtog Christmas et telegram, en ordre fra kongen. Beskeden lød på, at man skulle afholde sig fra at angribe de franske skibe. Enhver kamphandling ville blive betragtet som forræderi.

De tre siamesiske skibe ankrede op. Alle ombordværende var modløse, for man vidste, telegrammet kun kunne betyde én ting, slaget var tabt. Man havde kæmpet mod overmagten og – lidt nederlag.

Det skabte panik i Bangkok, da indbyggerne hørte, to velbevæbnede franske skibe var trængt igennem spærringen ved Paknam og hastigt sejlede mod den siamesiske hovedstad. Man frygtede, franskmændene ville gå i gang med at terrorbombeflytte by og kongeslot. Noget der ikke måtte ske. Straks blev byens franske legation kontaktet, man ønskede fredsforhandlinger. Derfor var det altafgørende, Christmas ikke angreb franskmændene.

Forhandlingerne blev indledt. De strakte sig over længere tid, men siamesiske landafståelser var uundgåelige. Resultatet blev, at alle siamesiske besiddelser i Cambodja skulle afgives til Frankrig, den europæiske magt ønskede fuld kontrol over sejladsen på Mekong-floden.

Men Siam vedblev med at være en uafhængig stat og ikke et fransk protektorat, som mange franskmænd gerne havde set. Den modstand og de tab, Frankrig havde lidt i slaget ved Paknam, fyldte trods alt de ansvarshavende politikere med respekt. At underlægge sig en så værdig modstander ville kræve alt for store resurser.

Den första ång-lungan - novell av Lis Lovén

Alan McNeff led av en obotlig sjukdom. Allvarligt talat stod Dr. Rink först handfallen, trots att han var godhjärtat och gärna ville komma med en lösning. Som doktor och inbiten vetenskapsman visste han en del, men att förstå hur man skulle förhindra muskler att långsamt förtvina, ja det gick utöver hans kunnande. McNeff led ännu inte dessa helvetes kval som var förknippad med sjukdomen, trots att hotet långsamt smög över honom. Det var av en underlig ingivelse som Mister Rink kom sig för att tala med en avlägsen släkting till McNeff. Henry Miller var släkt på modernet och likväl även han en fullblodsnörd, ut i fingerspetsarna som det så grant hette. Om det var doktorn eller nördens som kom på den geniala idén att uppfinna en maskin som blåste syre ner i lungorna, ja det kan vara osagt. Kanske var ingivelsen förresten delad, som det blir när två kloka hjärnor slår samman sitt vetande. Tvär-kunnandet blommade ut hos dessa bägge gentlemän som ville hjälpa stackars Alan McNeff. Visst skulle man kunna uppfinna en järnlunga? Eller en ång-lunga vore väl ett bättre epitet på något så underbart, lockande och vackert. Fanns det förresten inte en ångförening i Stockholm som delade ut medel till välförtjänta forskare? Om det inte vore så att det litterära sällskapet råkat i onåd hos självaste kung Oscar. Fast hur tvär-kunniga dessa båda vetenskapsmän var, så inte kunde de dra slutsatser utifrån det litterära. Någon måtta fick väl kunskapen över gränserna ha. Och förresten, sa doktor Rink, priset delas ut i efterhand av ångföreningen. I efterhand! Så utbrast Henry Miller förvånat. Vad skulle då medlen tjäna till? Hursomhelst. Låt vara vad det vill med den saken. Låt oss i stället se vad dessa män kom fram till.

Det blev alltså allt svårare för Alan McNeff att andas. Vi skulle kunna gå in på kroppens alla funktioner och faser, sannerligen kopplat till planeternas rörelse och troligtvis deras hastighet. Ehuru vetenskapliga var de båda männen i Newtons anda alls icke rädda för att koppla ihop det säregna med det bevisbara. I det fallet var de, som de själva uttryckte saken, alls inte före sin tid. Det var ur de gamla hävderna man kunde draga fram kunskap och erfarenhet. Var hade vi stackars människor varit om inte jorden vore vår åker för himlarnas skull? Säg det den som kan!

Så var det då den mest besvärliga biten, och dit räknades ännu människans psykologi. Hur skulle nu två dristiga och kunniga män kunna övertala en sjuk varelse att ligga liksom instoppad i en tub, med vars hjälp han skulle få syre när den dagen kom så sakteliga. För att inte säga det i all raskare fart, även det under inflytande av Uranus och Pluto. Och Henry Miller utbrast storslaget att det nog var Uranus som liksom med sina rörelser påverkade människans muskelsystem. Och då undrade doktor Rink vilken planet som stod i förbund med syreupptagningsförmågan? Jo, se musklerna hade allt ett finger med i spelet, för allt kom an på rörelse och tid och mängd. Jamen, det låter genialiskt, utbrast båda med en mun, så ivrigt att de nästan höll på att glömma att det var en sjuk varelse de skulle hjälpa med sin teknik och vetenskap.

Så förklarade se saken för stackars Alan. Kroppen skulle ligga i en metalltub där ett undertryck skapades och vips kunde bröstkorget hävas och då var det möjligt för syret att dras ned i luftvägarna. Alan tvekade när han fick höra talas om företaget. Lät det inte riskabelt? En lunga som drevs med ånga? Var det så eller hade han misstagit sig. För det måste ju ske något som pressade fram syret och energin som skulle användas, jo mycket riktigt, det var ångan som nu stod i tjänst hos mänskligheten. Alan tyckte att han uppfann ett slags placeboeffekt så där av bara farten, att han var nog i själva verket friskt. Med andra ord behövde han alls icke stoppas ned i den där metalltuben. Lät det inte skrämmande? Ånej, hävdade läkaren klokt, om hundra år har de nog kommit fram till primalupplevelser och att ligga i en tub det kan liknas vid

att få omfamnas av en kvinnas livmoder. Och därur stiger de mest primitiva drifter fram, det blir nog med andra ord angenämt. Och så kom det att Alan McNeff gav med sig och skrev under ett papper där han dyrt och heligt lovade att vara världens första försökskanin för detta slags teknik.

Det gick ett tag och man anlidade en metall-snickare som färdigställde tuben. Trycket in i lungorna skulle drivas med ångkraft. Så genialt! Och så underbart enkelt! Men ändå, ni kan tänka er att ligga så inkaplad år ut och år in. Jo men, Alan ville leva. Fast att vara bunden till sin kammare under så lång tid, kanske år efter år, skulle inte det vara ensamt och trist och förbannat tråkigt? Men McNeffarna hade medel. De skulle anställa en husa som skulle lära sig det tekniska med maskinen och samtidigt skulle hon underhålla Alan med nyheter och poesie och allsköns litteratur. Husan hette Carrie. Var det hon som kom på att informationsflöde väl kunde fortplantas i etern? På så sätt kunde man uppfinna en apparat som läste upp all världens nyheter. För på så sätt skulle Alan kunna ligga där och känna sig som hemma i informationsflödet. Hur det var med den saken blev de båda, nåja den tredje inräknad, rent av förskräckt förvånade att en kvinna, tillika husa, kunde tänka i dessa banor. Fast det kom nog an på att hon ville avlastas i sitt arbete. Ändå.

Alan stoppades in i maskinen och apparaten sattes igång. Då ska ni veta hade han det oerhört svårt med andningen. Han tyckte det var lite otäckt att bindas samman med en maskin, men hade kommit fram till att han hemskt gärna ville leva och se och höra. En dag kanske han knappt kunde röra munnen och knappt kunna tala. Så kom husan Carrie och han på god fot. Alan var ju Skytt och husan var Lejon, ett perfekt par i allt. Så fick Carrie visa upp alla sina talanger och hennes publik kunde ju inte gärna resa sig upp och gå därifrån. En publik som inte ens protesterade hur hon än la ut texten när hon deklamerade dikt, romaner, nyheter och allt som slank med i bara farten. Hon kände till och med ett slags moderskap inför Alan, som numera var blott ett kolli. Ja, om ni förstår den djupaste innebörden av detta ord. Kolli!

Men Alan McNeff han lyssnade, tog in och lärde sig mer under dessa år än vad han gjort då han varit frisk. För nu var han i sitt trauma så ivrig att supa in varje uns av vad livet kunde ge, tänka sig! Han ville höra mer och mer av Carries vackra röst. Hur det än var med den saken så har varje berättelse ett slut. Alan somnade in en vacker vårmorgon i maj då kroppen inte orkade längre. Han var tacksam för de år han fått med husan. Och tacksam för vad tekniken hade gett honom. I graven lade hans släktingar ner hela åbäket (får man säga så?) till ång-lungan tillsammans med den förtvinade kroppen. Det var som om maskineriet hade blivit en del av Alans egen kropp. Men så hade den också givit liv, och liv i överflöd. Det är inte bara gud som ger liv. Även en maskin klarar det konststycket tycks det som.

Moriartys sidste træk – novelle af Morten Carlsen

”Hvad i alverden er det, De har lavet?”

Professor Art Ryomi smilede skælmsk og lod sit blik panorere over messing- og kobberpanelerne.

”Mit mesterstykke, min gode hr. Clox, intet mindre. Det største værk jeg nogensinde har og nogensinde vil komme til at bedrive,” sagde han med umiskendelig stolthed i stemmen. Kolossen foran os hvæsedede damp ud af dens mange kedler, som om den applauderede Ryomis udtalelser. Maskinens jættestrige omfang gav den en truende positur, som man på det nærmeste havde lyst til at krybe i skjul for. De langsomt roterende tandhjul, kondensen der drev ad panelerne og dampen, den skød fra sig som drageånde, gav den et organisk islæt, jeg ikke brød mig om. De mange farvestrålende pærer og dioder glødede og glimtede, som øjnene på et ukendt dyr, der for første gang naglede dets blik fast på denne verden.

”Det er i sandhed imponerende,” sagde jeg og pillede nervøst ved mit revers. ”Hvad kan den om jeg må spørge?”

Professor Ryomi klukkede og tørrede de oliefedtede hænder af i det grove læderforklæde, der lå i tunge stropper over hans skuldre. Arbejdsbeklædningen svøbte sig tæt om hans høje, slanke skikkelse.

”Jeg havde håbet, jeg kunne afsløre dens vidundere for Dem i dag, min kære Vincent, men desværre er der et lille problem, der gør at den ikke er fuldt funktionsdygtig endnu,” sagde han og kløede sig i hårgræsen. ”Men... Det vil den være tids nok, jeg er ganske overbevist om, at jeg har verificeret problemet ... og tro mig, miraklerne i dens indre har man ikke set magen til, Vincent,” sagde han og nikkede til sin konstruktion med strålende øjne.

”Ja, visionær har De altid været, professor Ryomi,” sagde jeg alt imens maskinens hemmeligheder gjorde mig lidt beklemmt og klam i håndfladerne.

”Nu ikke så formel. De er kommet her i hen ved et år, og jeg anser dem som min ven. Kald mig Art; det andet får mig bare til at føle mig for skidt vigtig,” smilede han og klappede mig på skulderen. ”Desuden så er det rart, at De kommer lige på dette tidspunkt. Jeg har knoklet som en lille hest hele morgenen, og kunne godt trænge til at hvile tankerne og kroppen lidt. Vil De ikke kigge på fiskene? Så henter jeg te imens,” sagde han og drejede mig omkring, så jeg stod med front imod tre store akvarietanke, der stod langs den ene væg. Akvariepumperne var dampdrevne og aktiveret af et sindrigt kædetræk.

”Som De vil bemærke, så er der kommet et nyt eksemplar til. En karpe. *Cyprinus carpio*,” sagde Ryomi og puffede mig i retning af tankene. ”Jeg håber, De vil synes om den,” fortsatte han på vej ud af det halvdunkle eksperimentarium.

Det var fra bøgernes verden, ikke mindst via professor Ryomis omfattende videnskabelige bibliotek, at jeg kendte til fiskearternes udseende. Jeg havde aldrig set en fisk, som den var bestemt fra naturens side. Det var en uddød race. Jeg anbragte monoklen foran mit højre øje og iagttog de tre skabninger, som drev dovent rundt i akvarietankene. De var Ryomis imitationer. Maskinelle reproduktioner af en gedde, en piranha og en karpe. Deres kæber pendulerede rytmisk op og i, fulgte det lille drivhjul, der

var monteret ved kæbeleddene. Elegante kuglelejer fik halefinnerne til at vaje frem og tilbage i vandet. Under skællenes overflade kunne man ane dioder, kobbertråde, legeringer og spinnende hjul, der gav disse skabninger deres fremdrift.

Bag mig gik tandhjulene skurrende i gang i den uoverskuelige og mastodontiske konstruktion, der var Art Ryomis seneste værk. De store, halvmatte paneler af messing, aluminium og kobber, der skærmede maskinens tusindtallige indhold af tandhjul, stempler og mekaniske dingener, rystede voldsomt idet de enorme drivhjul med et drøn gik i stå. En spruttende dampsky emmede ud fra en af monstrummets sammennittede kedler. Med frakken flagrende om mine lænder søgte jeg tilflugt under en af akvarietankene. Jeg frygtede at tingesten ville eksplodere, og derved generere et livsfarligt katapultsæde, der ville bringe mig i ubehagelig nærkontakt med luftpiraterne i de zeppelinere, der hang over byen.

Maskinen startede op på ny. Den klagede sig, som i dødskramper, og drivhjulene gik i hak, startede igen, gik i stå. En blanding af damp, kogende vanddråber og brændt olie strålede fra Art Ryomis opfindelse. Den sukkede igen tungt og mekanikken standsede. En advarselslampe på det ene panel begyndte at blinke rødt.

"Vincent, hvor i alverden er De blevet af?" hørte jeg Art kalde. Jeg krøb frem fra mit skjul, børstede min hat og frakke fri for metalspåner og andet snavs.

"Jeg troede, den ville sprænge i luften, Art," sagde jeg og kom på benene. Art stod med en bakke i hænderne. To rygende kopper te var placeret på den. Han lo afværgende.

"Årh, nej, nu, nej, selvfølgelig gør den ikke det, dit elskværdige fjog! Som jeg sagde før, så er jeg ret overbevist om at jeg har fundet fejlen. Når først jeg får kigget på det lille problem, så spinder den som en symaskine, bare vent og se, min gode hr. Clox. Nå, men kom nu over og få en kop te," sagde han og satte sig på en taburet i midten af det rodede eksperimentarium, der havde været hans elskede domicil, i den tid jeg havde kendt ham.

"Dampmaskine..." mumlede jeg og gik over og satte mig på en skammel ved siden af ham.

"Hvad siger De?" kvækkede han og nippede forsigtigt til teen.

"Ikke noget," sagde jeg og rakte ud efter tekoppen.

"Hvad synes De om karpem?" spurgte han og kørte en oliesort hånd henover den høje pandebrask, der var dækket af en fedtet hinde af sved. Den varme, krydrede te gled ned igennem min hals. Jeg hævede øjenbrynene, nikkede.

"Afgjort en flot kreation," sagde jeg.

"Tak, det glæder mig. Jeg er især tilfreds med gællerne og finnerne på den. Jeg har ajourført mig nøje med min værksamling om fisk, og synes den er blevet ganske tro mod karpens oprindelige udtryk."

En høj summen genlød pludselig inde fra maskinen med en intensitet, så jeg næsten tabte koppen ud af hånden af bar forskrækkelse. Lyden kom i tunge bølger og med en sådan kraft at det trykkede for ørerne.

"Du godeste..." gispede jeg og satte koppen over på bakken. Porcelænet klirrede. Et blå, syntetisk skær ulmede som et taktfast pulsslag inde fra maskinens kabinet. Den infernalske lyd fik gaslamperne i loftet til at svaje med en knagen i de rustne kædeophæng. Omridset af noget, der mindede om en stor glaskugle, der roterede i spiraler om sin egen akse, kunne skimtes inde i dens centrale region.

"Javist, lyden er en kende voldsom, men det er faktisk maskinens hjerte, om jeg så må sige, som De kan høre og se derinde," sagde Ryomi og pegede i retning af den roterende kugle. "Essensen af alle disse års arbejde... Portalen," fortsatte han med næsten hviskende røst. Mit svælg følte pludselig tørt.

"Portalen...?"

"Ja, jeg er bange for, at det ikke giver meget mening at afsløre mere om det før De kan se det i praksis, kære Vincent. De må væbne Dem med tålmodighed. Jeg har dog en stærk formodning om at maskinen vil være fuldt ud funktionsdygtig i løbet af i morgen. Og nu må De have mig undskyldt," sagde han og slyngede den sidste slurk te ind i munden. "Jeg må videre med arbejdet."

"Ja, naturligvis. Jeg har også en aftale om kort tid, så jeg skulle alligevel af sted," sagde jeg idet jeg rejste mig og placerede hatten på mit hoved. Ryomi rodede rundtovre bag et gammelt vitrineskab, der indeholdt alskens kolber, lodder, penduler og andet udstyr hvis funktion jeg ikke kendte. Han trak sit selvbyggede dampvejseværk frem. Det lignede et mærkværdigt hus på hjul. Ryomi kiggede sig forvirret omkring.

"Hvor i alverden er mine glogger? Jeg har da lige brugt dem..."

"De har dem i panden, professor Ryomi," sagde jeg og måtte tage mig sammen for ikke at le. Han så op.

"Hvad siger De...? I min...?" Hans hånd faldt på gloggerne i hans pande. Han klukkede. "Ja, selvfølgelig. Tak, Vincent. De skal være velkommen til at komme forbi i morgen, så kan jeg forhåbentlig vise Dem hvad maskinen er i stand til," sagde han og trak de runde kapselbriller ned over øjnene. Gloggerne fik hans skarpe, markerede træk til at stå endnu tydeligere frem i udhuggede relieffer.

"Tak, det vil jeg gøre," sagde jeg og så mig om efter min spadserstok, som jeg havde stillet fra mig ved ankomsten. Ryomi trak af sted med svejseapparatet; messinghjulene peb i protest under vægten.

"Det ville jeg sætte pris på, Vincent. Jeg ønsker Dem en fortsat god dag," sagde han og forsvandt ind igennem et åbent panel i sin mægtige kreation.

"I lige måde, professor Ryomi," mumlede jeg og greb om den ravgyldne knop på min stok, der stod lænet op ad dørkarmen. En sitrende fornemmelse listede op ad min rygrad, som om et gespenst åndede koldt på min hud. Smagen i min mund var velkendt; det var et bittermetallisk sædekorn, der lagde sig på min tunge, når noget i mig råbte vagt i gevær.

Den teknologiske skabning, fostret af Ryomis ekstraordinære vision, havde sået modhager i min accept af den. Jeg nærrede en stor bekymring for hvad den ville være i stand til, når dens komplekse maskineri kom til at køre for fuld damp. Skæret fra en blå svejseflamme switchede til live i maskinens indre, og snart bølgede en tæt røg ud i lokalet. Jeg drog et suk, satte hatten på hovedet og forlod professor Ryomis eksperimentarium. Jeg var ikke tvivl om at jeg var den eneste, han havde vist sit mesterværk ... og

som jeg travede op ad trappen med stokken stolprende ved min side, ville jeg ønske, at han ikke havde gjort det.

Det var egentlig min plan at gå på biblioteket for at lede efter materiale, der kunne kaste yderligere lys over mit næste rejsemål. I løbet af en uges tid skulle jeg pleje mit eventyrlige gemyt med en rejse til det sydlige Njestwormir, men synet af professor Ryomis opfindelse havde efterladt mig med en svagelig og konfus følelse i kroppen. Det forekom mig af samme grund, som værende det eneste rigtige, at udskyde biblioteksbesøget til næste dag.

Jeg begav mig hjemad alt imens jeg løsne kravatten om min hals, da min krop var blevet inficeret af en pludselig hedetur, der skiftevis var brændende og frysende. Vinden fra havneområdet slog hårdt mod mit ansigt, og jeg måtte holde en hånd på min hat idet jeg krydsede broen. Efter blot nogle få skridt blev jeg anråbt af en kvindestemme.

”Vincent Clox!” kaldte den. Jeg snurrede omkring, og så at en luftballon var landet nede ved havnekajen. Jeg genkendte kvinden, der kom ilende op ad trappen, der førte ned til kajen. Magdalena Wunsch var en gammel bekendt fra bybilledet. Hun tilhørte det bedre borgerskab, da hendes far var indehaver af omkring en tredjedel af byens industri. Den korpulente herre og hans lillebitte kone, der næsten forsvandt bag sin mands gebommerlige skikkelse, stod nede ved siden af luftballonen. Han skulede tvært op til mig.

Magdalena og jeg var for så vidt fra to forskellige verdener, og dog var der opstået en samhørighed imellem os. Forbindelsen var striks venskabelig, og havde aldrig været af romantisk eller erotisk karakter. Hendes far ville hellere brændemærkes med rødglødende jern over hele kroppen end at se sin datter finde sammen med en rodløs eventyrsjuft. Hvis de sociale skel havde begunstiget os på anden vis, ville tingene muligvis have set anderledes ud.

Hun kom trippende hen imod mig, smilende, den pompøse kjole bølgede om hendes ben, de blonde slangekrøller var bundet op i en knold i nakken. Over højre skulder bar hun en paraply.

”Åh, Magdalena, er det Dem,” sagde jeg, lettede på hatten og forsøgte med et smil at skjule mit anfald af mathed.

”Goddag, Vincent. Det er vel nok længe siden. Hvor har De opholdt Dem?” spurgte hun med funklende øjne i det hvidpudrede ansigt. Jeg slog kort ud med armene.

”Nåeh, De ved, rundtomkring... Så vidt jeg husker har jeg kun været væk fra byen en enkelt gang siden jeg så Dem sidst. Jeg var tre uger i Gülzspor for et par måneder siden, hvor jeg blandt andet fik nedfældet kladder til flere kapitler i min filosofiske rejsebog,” udredte jeg og lænede mig op ad min stok. Magdalena trak et tykt, vævet sjal tættere sammen om skuldrene. Hendes kinder blussede efter turen oppe i skyerne.

”Meget interessant. Jeg glæder mig til at læse den, når den er færdig,” sagde hun med oprigtig begejstring i stemmen. Jeg lod min tunge slå et smæld.

"Det gør jeg også, Magdalena, det gør jeg sandelig også," sagde jeg med tanke på at jeg havde arbejdet på manuskriptet til den rejsebog i næsten ti år. "Nå, De har været en tur med AS-808, ser jeg," fortsatte jeg og nikkede i retning af luftballonen.

"Ih, ja, det var en prægtig oplevelse. Har De været med den?"

Jeg rystede på hovedet. Højder var ikke noget, jeg var synderligt begejstret for.

"Nej, ikke endnu..."

"Lad os snart drikke te sammen, Vincent. Det ville jeg sætte pris på," sagde hun og klemte min hånd. Jeg bukkede og lettede atter på hatten.

"Naturligvis, Magdalena, det ville være en fornøjelse. Kan De have en fortsat god dag."

"Tak, også til Dem, Vincent," sagde hun smilende og begav sig igen i retning af havnekajen, hvor forældrene ventede. Byens skæve brostensstræder lå foran mig. Jeg lod dem føre mig hjemover.

Det var ikke et af byens roligste kvarter, som jeg havde min bopæl i. Der gik næppe en uge hvor der ikke var optøjer eller uroligheder af den ene eller anden art. Sådan forholdt det sig også denne dag.

Da jeg nærmede mig den forrustede gitterport, der afskærmede portpassagen ind til opgangen, hørte jeg løbende skridt ledsaget af råb og skrig længere nede ad gaden. Jeg kastede et langt blik i retning af lydene. En mandsperson i laset tøj var i fuldt firspring på flugt fra fire harniskklædede typer, der i samme moment torpederede manden, der havde taget flugten. Skrigende, som et svin før slagtning, blev han tynget mod fortovet. Der var utvivlsomt tale om en skyldner, der havde holdt luftpiraterne hen lidt for længe med at betale sin gæld.

To af luftpiraterne trak af sted med manden, der vred og vendte sig og tryglede om nåde. De orienterede sig hurtigt i gadebilledet bag de mørke glogger, og hev den grædende mand ind i en passage mellem to porøse bygninger. Nede for enden af gaden kunne jeg se enden af luftpiraternes cigarformede zeppeliner hænge tavst over de slidte brosten.

Den karakteristiske lyd af et strålevåben, der blev affyret, nåede mig i løbet af få sekunder. En tør, kontant hvislen efterfulgt af skyldnerens dødsskrig, da den kogende æter brændte sig ind i hans krop.

Jeg krympede mig ved lydene, til trods for at de ikke var mig fremmed, og skyndte mig igennem gitterporten, låste mig ind i opgangen hvorefter jeg hastede op ad trapperne til kvistlejligheden. Modsat så mange andre borgere for hvem disse henrettelser af skyldnere og andre kriminelle var blevet hverdagskost, så ville jeg aldrig vænne mig til det...

* * *

Det knirkede i hele kroppen, da den pensionerede detektiv lænede sig frem i gyngestolen, og med sine let rystende, leverplettede hænder begyndte at stoppe tobak i piben. En dyb, mumlende knurren sivede ud fra den gamle mand. Det faktum, at han kun var i stand til at sove maksimalt fire timer hver nat, gjorde ham morgengnaven. Han knurrede videre imens han stoppede piben. Flager af den grove shagtobak dryssede ned på tæppet. Lyden ebbede ud, som en glemt historie i den støvede, indelukkede stue. Med sin ene krogede hånd kløede han sig i det tynde hår, der strittede ud til alle sider, som viltre, hvidbrændte strå. En tændstik antændtes imod svovl, og kort efter var stuen fuld af blålige røgskyer.

Et rungende hosteanfald undslap den tynde, hensygnende mand i gyngestolen. Selvom urværket endnu ikke havde slået ni denne onsdag morgen, følte han sig træt helt ind i marven. Det var ligegyldigt. Han havde ikke noget valg, ikke engang selvmordet var en mulig udvej... Det var en uomtvistelig betingelse, at han sad her indtil dommedag, og stirrede ud på Baker Street, der havde forandret sig til ukendelighed igennem tiden. Alt sammen på grund af en slesk andenrangsforfatter ved navn Arthur Conan Doyle. Det var hans skyld det hele! Du godeste, hvor han afskyede den bastard. Satan selv måtte hellere end gerne købe hans sjæl for en slik, hvis bare han kunne få lov til et enkelt møde under fire øjne med sin skaber. Det ville den gode Sir Arthur ikke slippe fra med livet i behold. Når han var i sit mest hadske og hævngherrige humør, så glemte han i reglen at den mand, der i sin tid pustede livet ind i ham, havde været død i snart et århundrede. Udødelighed var en lumpen hæmoride, når man nærmede sig 170 år.

Med et tørt suk lagde Sherlock Holmes piben fra sig i askebægeret, der stod på et lille anretterbord ved siden af gyngestolen. Han standsede i bevægelsen, som gik der en prås op for ham. Derefter lukkede han øjnene og lænede sig langsomt tilbage i gyngestolen med fingerspidserne mod hinanden. Sådan sad han en stund.

"Watson," kvækkede han efter nogle få minutters forløb. Der kom ingen respons. Holmes fnyste. Hørelsen hos hans gamle ven og assistent var sandt for dyden ikke hvad den havde været... Med en pibende lyd fyldte han lungerne med luft.

"Watson!" råbte han. Et øjeblik senere klikkede lyden af en stok over gulvet, og Watson dukkede op i døråbningen.

"Ja, kære Holmes, De kaldte?" spurgte han, lettere forfjamsket, og standsede ovre ved kaminen. Holmes så sig mistænksomt rundt i stuen, hvor røgskyerne fra piberygningen stadig duvede under loftet. Han rynkede de buskede øjenbryn.

"Sig mig, Watson, kan De mærke det?" hviskede han og lænede sig lidt frem i stolen. Dr. Watson var mere end bekendt med den gode Sherlock Holmes' luner, der i løbet af de sidste mange år var blevet endnu mere særegne og mystiske end de i forvejen var. Indimellem havde han en mistanke om, at den verdensberømte detektiv var ramt af en form for demens.

"Mærke hvad, Holmes?" spurgte han og kiggede sig undrende omkring.

"Vi bliver overvåget," hviskede Holmes og kom med besvær op fra gyngestolens greb.

* * *

På sofaen, under mit vante slumretæppe, var jeg blundet hen efter, at jeg havde følt mig vag efter besøget hos Ryomi. Det gav et uforbeholdent sæt i mig da det bankede på døren. Forvirret viklede jeg mig ud af tæppet, rejste mig og glattede min vest inden jeg gik ud i entréen.

Jeg åbnede fordøren på klem og kiggede ud i trappeopgangen. En automaton stod på min dørmåtte med de lange kobberstilke, der gjorde sig ud for dens fingre, strakt frem. En forsegleet konvolut lå i den opadvendte håndflade. Dens ovale hoved var belagt med bladguld, og glødepærerne i øjenhulerne pulserede med et svagt orangerødt skær. På dens bryst aktiveredes et analogt display. En ulden cursor blinkede langsomt inden den rullede en besked ud på skærmen. *Et telegram til hr. Clox* stod der. Undrende tog jeg konvolutten. Jeg ventede ikke noget telegram. Cursoren fortsatte. *Tak for Deres velvillighed og fortsat god dag.* Jeg nikkede til automatonen, der stift drejede omkring og begav sig ned ad trappen. Små dampskyer fulgte den som en hale. Jeg lukkede døren i og kiggede på konvolutten. Mit navn var skrevet henover den med en gammel blækpen.

Inde i stuen åbnede jeg telegrammet og så at der blot var skriblet en enkelt linje henover det hvide ark papir. Håndskriften var svungen og sofistikeret. *Vogt dem for en farlig mand* stod der på arket, og nedenunder var det underskrevet med initialerne S.H. Jeg sank ned på en stol med arket i hænderne. En grublen strøg ind i mine tanker.

Den næste aften da jeg nærmede mig nedgangen til kælderen under bygningen, som professor Ryomi boede i, var min hjerne et spind af forundring. Gårsdagens besynderlige telegram havde spillet i mine tanker, som en gåde jeg ikke kunne løse. Jeg kunne ikke finde hoved eller hale i det. Dog var der noget dybt i mit forvirrede intellekt, der sagde mig, at det hele havde noget at gøre med netop Ryomi og det forrykte maskineri, han havde bygget. Af samme grund herskede der en ængstelig følelse i min krop, da jeg gik ned ad kældertrappen og entrede via en molesteret trædør. At betegne professor Ryomi som eccentric ville ikke være at tage munden for fuld, men han havde aldrig slået mig som et menneske, der var farlig i sin gøren og laden.

Inde i professorens eksperimentarium herskede der en sær, rungende stilhed blandet med en skarp lugt af ozon, olie og metaller. Den titaniske maskine tronedede i et dampslør i lokalets ene ende. Den mindede om et slumrende rovdyr. Over det meste af det smudsige gulv, var der strøet en stor mængde papirer, der var dekoreret med håndskrevne matematiske formler og udregninger.

”Professor Ryomi?” kaldte jeg. Der lød en skramlen oppe fra maskinens kabinet. Den høje mand kom til syne mellem dampskyerne. Hans hvide hårmanke stod viltret ud til alle sider. Gloggerne dækkede hans øjne og fedtede strimer af olie og sved løb nedover hans ansigt. Fremtoningen gav ham et næsten insektoidt præg.

”Godaften, professor,” sagde jeg med spag røst. Han skubbede gloggerne op i panden og åbenbarede de gullige tænder i et smil.

”Vincent! Det er aldeles strålende at De kommer. Den er klar...” sagde han drømmende og lod en hånd kærtegne et af maskinens blanke kobberpaneler. ”Klar til at vise Dem vidundere, De ikke anede var fysisk mulige. Som De kan se...” fortsatte han ivrigt og var lige ved at glide i nogle af de mange papirer, der lå som et flagrende tæppe over gulvet. ”Så har jeg været nødsaget til at foretage nogle justeringer, der har fordret mine matematiske evner. Men så er det jo en god ting, at man er matematikprofessor, ikke sandt?” sagde han, løftede de buskede øjenbryn og brød ud i en hakkende skraldlatter. Derefter ilede han videre over til det analoge kontrolpanel, der var monteret på fire metalsøjler ved siden af maskinen.

”Kom endelig nærmere, min gode hr. Clox, så skal De se,” brægede han entusiastisk imens hans fingre flintrede over tasterne. Jeg gik langsomt hen imod ham, varsom med ikke at træde i masserne af løse formler og geometriske figurer.

Maskinen kom til live i et gisp af damp og mekanisk udsondring. Det samme scenarie, jeg havde oplevet dagen forinden gentog sig. Den summende lyd, der gik i kroppen på én som et tungt pulsslæg og det glødende, blålige skær fra den ovale kugle, der med stempelsving begyndte at rotere inde i maskinens komplekse indre. Ryomi så på mig med manisk opstemthed i blikket og rakte et par glogger frem imod mig. De mørktonede glas var monteret for enden af de to cylindriske messingstager, der mindede om små kikkertsigter.

”De skal have disse på, Vincent,” sagde Ryomi og holdt øje med de uforståelige figurer, der kom til syne på kontrolpanelets display i slørede grønne streger. Jeg tøvede, rømmede mig.

”Professor Ryomi, er De sikker på at ... at det er sikkert?” spurgte jeg med en stemme, der drev af tvivl. Han drejede langsomt blikket fra kontrolpanelet, og så på mig med sammenknebne øjne. Det var et blik, der sitrede af stoisk selvsikkerhed og skuffelse over min bemærkning. Jeg slog skamfuldt blikket ned.

”Kæreste lille mand dog...” sukkede han og lavede en fejende håndsbevægelse mod den svedende mastodont hvori tandhjulene nu kørte som en mægtig homogen organisme. ”Tror De virkelig, jeg ville udsætte Dem for fare? De får, som den første, et glimt af fremtiden her, Vincent, i form af mit endegyldige mesterværk. De burde føle Dem privilegeret, og ikke stå og ævle om hvad der er sikkert og hvad der ikke er,” sagde han og vendte sig fnysende mod den matte datamat.

”Nej, naturligvis, det var heller ikke sådan ment, hr. professor, men De må også se det fra min side,” sagde jeg og nikkede i retningen af maskinen. ”Jeg ved jo ikke hvad dette, som De selv siger, privilegium består i,” sluttede jeg og anbragte de tunge glogger over øjnene. Ryomi så på mig over skulderen og smilede sit mest hemmelighedsfulde smil.

”Det kommer De til,” sagde han med en stemme, der pludselig var tør og raspende, og kløede sig på den spidse høggenæse. ”Tro mig... Det kommer De til.”

Gloggerne gjorde de i forvejen dunkle omgivelser til mørke konturer. Det eneste, der stod tydeligt frem, var den roterende kugle, der nu spinnede med en så voldsom fart, at dens form virkede udflydende, elastisk.

”Kom med denne vej,” sagde Ryomi og gelejdede mig op på et vaklende podium hvorfra en gangbro af metal førte ind i maskinen. ”De skal stå på den takkapsel, der er monteret foran kuglen,” fortsatte han og

puffede mig blidt i ryggen. Mit hjerte hamrede. Pulsslaget fra kuglen gik i brystet på mig som en hård knytnæve; den enerverende summen trykkede smertende på mine trommehinder. Maskinen brølede på det maksimale af dens ydeevne; kuglens rotationsfart havde omskabt den til et sløret fatamorgana.

”Fokuser Deres blik i kuglens centrum, hr. Clox,” sagde Ryomi bag mig. Mest af alt havde jeg lyst til at søge flugten, men jeg gjorde som han sagde.

Der var bevægelse derinde. Skikkelser flød sammen og dannede et stillbillede, der gled over i noget, der mindede om en hoppende smalfilm. Efter få sekunder var sceneriet ligeså krystalklart, som hvis man stod og iagttog kanalen fra Bjestnitbroen eller den spektakulære kryptozoologiske udstilling ude i Paramorg.

Jeg betragtede en stue; simpelt indrettet med en iøjefaldende bogreol, der dækkede hele den ene væg. To ældre, eksklusivt herrer var fordybet i samtale ved et bord. Det var ikke muligt at opfange hvad de talte om. På uforklarlig vis var der noget bekendt ved de to mandspersoner, men jeg kunne ikke definere hvad det var. Jeg følte mig svimmel af at skue ind i kuglens mysterier.

”Portalen, hr. Clox, imponerende, ikke sandt?” spurgte Ryomi bag mig. ”Han troede, han fik mig ved Reichenbach Falls, og jeg troede for så vidt også, at jeg fik ham, men nu, nu har jeg skabt midlet til at føre min hævn ud i livet,” gnæggede han. Jeg stivnede og hørte et hult klik bag mig. Jeg drejede ansigtet, løftede gloggerne. Professor Ryomi stod med et dobbeltløbet gevær i hænderne. Han så afsindig ud. Vrede og vanvid spruttede fra hans øjne.

”Professor Ryomi, hvad er det De...” gispede jeg og med ét dæmrede hele situationen for mig.

”Sherlock Holmes skal dø nu,” sagde han med spænd, næsten andægtig, stemme. ”Alle disse år har jeg under dække ventet og forberedt det rette øjeblik. Og De skal udføre drabet for mig, hr. Clox,” smilede han og rakte geværet frem mod mig. Hele min krop følte klam og svag. Jeg svælgede, mærkede adamsæblet rutsche op og ned.

”Det er jo umuligt...” stønnede jeg. ”De snakker om en fiktiv karakter fra litteraturen, og dermed også Dem selv, for det gør jo gudhjælpemig Dem til professor Moriarty,” fortsatte jeg med min vejrtrækning siddende fast i halsen. Han smilede stadig.

”Så sandelig, i egen høje person,” skrydede han og bukkede dybt. ”En mand af mit omdømme må jo grangiveligt sløre sin færden. De kan bebrejde offentligheden, læserne, for at eksistenser som Holmes, denne Watson og jeg selv stadig flyder rundt i disse verdener i en form for limbo. Vi er de udødeliggjorte, min kære ven. Selv da vores skaber, denne nedrige, skruppelløse Conan Doyle, tog os begge af dage blev han på grund af vrede læsere tvunget til at vække os til live igen. Men nu,” han spændte hanen på geværet, ”nu skal der gøres en ende på den kujonagtige detektiv en gang for alle.”

”Hvis nu... Hvad får Dem til at tro at De overhovedet kan slå ham ihjel?” spurgte jeg imens min hjerne kværnede for at finde en udvej, en løsning på denne højst aparte situation. Moriarty lo.

”De kender mig. Jeg har skam gjort mit forarbejde, og ved De hvad, så længe det udføres eller udtænkes af en af hans ligemænd, så har han ikke en jordisk chance,” sagde han koldt. En nerve trak i hans ene

mundvig. Jeg måtte købe mig tid, men selvom hans tilstedeværelse stadig forekom mig umulig, hvordan skulle jeg så hamle op med en person, der var kendt som et kriminelt geni?

"Hvorfor vil De have mig til at gøre det? At dræbe sin egen ærkefjende må da være en udsøgt fornøjelse," sagde jeg. Moriarty sukkede og trak på skuldrene.

"Tjah, såmænd, men jeg har altid ladet andre om det, om jeg så må sige, beskidte arbejde. Jeg er ham, der trækker i trådene, støber kuglerne, får tingene til at ske, bygger midlerne," sagde han eftertænksomt og kiggede rundt i dampmaskinens snørklede hvælvinger.

"Og hvis jeg nægter?"

Han så et øjeblik på mig med et overrasket glimt i øjnene. Derefter kaglede en uhyggelig latter op fra hans hals.

"Hvis De nægter...? Ja, nu troede jeg faktisk, De var klogere end som så, men, som De også burde vide, så har jeg forberedt mig på alle aspekter," sagde han og pilede med bevægelser som en knæler henover gangbroen, ud på podiet og sprang yndefuldt ned på gulvet. Lynsnart var han henne ved et mørnet, snavset lagen, der var slængt henover en genstand. Jeg så nu, med voksende frygt, at der var bevægelser under lagenet. Moriarty trak lagenet til side.

Magdalenas vidt opspærrede, angste øjne mødte mine under det sydende skær fra gaslamperne. Hun var bundet fast til en stol med reb og kneblet for munden. Moriarty lod to fingre løbe nedover hendes tårevædede kind. Hendes bryst hævede og sænkede sig som en blæsebælg.

"Så ung, så smuk..." hvislede Moriarty. "Vil De virkelig have denne ungmøs liv på Deres samvittighed, hr. Clox?" fortsatte han og skulede op til mig. Han rettede geværløbet mod hendes svedperlende tinding.

"Magdalena..." hviskede jeg forfærdet, og var tæt på at miste balancen, hvilket utvivlsomt ville have medført legemlig maltraktning og sandsynligvis døden blandt kværnende tandhjul.

"Hvis De gør som jeg siger, sker der hende ikke noget," sagde Moriarty og vendte tilbage til gangbroen, så han kun stod en halv meter fra mig. "Vær fornuftig og gør som jeg siger," sagde han stille og nikkede, som for at overbevise mig. Han rakte igen geværet frem mod mig, og fremdrog selv en pistol fra sit bælte. Jeg tog imod geværet. Han spændte hanen på pistolen og rettede munden mod mit ansigt.

"Det er vanvittigt... De kan ikke slippe fra det her," sagde jeg opgivende og mærkede sveden løbe ad min krop i den hede maskine.

"Tror De ikke?" spurgte han og skød underlæben frem, som et forurettet barn. "Det skal De ikke bekymre Dem om. Vend Dem med front mod kuglen og fokuser igen Deres blik i dens centrum. Jeg går ned og indtaster teleportationskommandoen på kontrolpanelet, som vil bringe Dem ansigt til ansigt med denne nederdrægtige Sherlock Holmes. Husk Deres mission, hr. Clox. Hvis den mislykkes, så har jeg ikke andre valg end at," han så sig over skulderen i retning af Magdalena, der fulgte oprinnet med panik i blikket, "tilintetgøre Deres veninde," sluttede han og gjorde ansats til at forlade gangbroen for at gå ned til kontrolpanelet.

Reaktionen var lynhurtig, og vel nok dumdristig, men der var ikke tid til mere parlamenteren. I det øjeblik han tog et skridt bagud dukkede jeg mig med geværet knuget i hænderne, og sparkede ud efter det ben, han støttede på. Han gryntede overrasket da tyngdekraften tog fat i ham. Det hele foregik som i slowmotion. Pistolen røg ud af hans hånd; gik af med et drøn, og i den opdrift, som min krop genererede, plantede jeg geværkolben i hans bryst, der endegyldigt fik ham til at hvirvle ned i gabet på hans egen opfindelse. Tandhjulenes ubønhørlige kraft og skrigene borede sig ind i mine ører, og jeg balancerede stakåndet over gangbroen. En stærk metallisk stank skød op fra maskineriet, da han blev sønderrevet. Jeg havde ikke lyst til at bevidne den gale mands endeligt, og mærkede lettelsen skylle ud i mine lemmer da jeg igen stod på gulvet i eksperimentariet.

Slingrende bevægede jeg mig hen imod Magdalena, fjernede mundkneblen og gik i gang med at løsne rebenes hårde knuder.

"Åh, Gud, Vincent, hvad er det der foregår?" hikstede hun grådkvalt. Bag mig hvinede maskinen, dampfontæner skød fra kedlen og messingpanelerne klappede faretruende. Den var overophedet. Tandhjulene trak sig skånselsløst rundt i en blanding af blod, knogler og olie. Jeg trak i de genstridige reb.

"Jeg kan ikke forklare det nu... Vi må væk i en fart," sagde jeg og blinkede sved ud af øjnene.

"Jeg var sikker på, han ville dræbe mig," messede hun, som om hun befandt sig i en ond drøm. Det sidste reb faldt til jorden. Grædende slog hun armene om mig.

"Kom, hurtigt, lad os komme ud," sagde jeg og trak af sted med hende.

Tredive sekunder senere eksploderede Moriartys maskine. Da jeg hørte tingesten sprænge bag os trak jeg Magdalena ned på brostenene, så vi lå fladt udstrakt på maven. Eksplosionen sendte en regn af knuste vinduer og mursten fra ejendommen ud over nabolaget.

Lidt længere nede ad gaden vendte en automaton sig befippet om; faretoner bippede fra dens dioder. *Du altforbarmende* skrev cursoren henover dens analoge display.

* * *

"Hvad var det?" spurgte Watson ængsteligt og skuttede sig på kamintæppet. Bygningen gav sig knagende. Cognacglasset sitrede i hans hånd. Holmes gik langsomt over stuegulvet, inspicerede alle hjørner og nippede til sin egen cognac. Derefter drog han et lettelsens suk.

"Den eksploderede ... med Moriarty indeni," sagde han eftertænksomt. "Han var tæt på at bryde igennem, men i sidste ende fejlede han," sagde Holmes og stavrede i retning af gyngestolen. Watson satte sig forsigtigt på en stol. Hans ryg værkede.

"Holmes, er De virkelig sikker i Deres sag? Omkom Moriarty ikke ved Reichenbach Falls for alle de herrens år siden?" spurgte han og mærkede kuldegysninger risle op langs ryggraden ved nævnelser af Moriarty, som han aldrig havde mødt i person. Holmes sank ned i gyngestolen.

"Hvis jeg ikke var sikker, min kære Watson, så havde jeg ikke sat himmel og jord i bevægelse for at få telegrammet frem til denne Vincent Clox. Han klarede affæren med bravur om end han var en kende sløv i optrækket ... det tog noget tid inden tiøren faldt," klukkede Holmes og sippede mere cognac i sig. "For at besvare Deres spørgsmål, så troede jeg også at professor Moriarty omkom ved Reichenbach Falls, men ligesom De og jeg, har han tilsyneladende levet videre under dække i denne parallelverden og fortsat sine slige projekter for at komme mig til livs. På sin vis er jeg glad for at hans egen dampkonstruktion rev ham itu, for jeg ville sandt for dyden ikke have kræfter til at duellere med ham endnu engang..." konkluderede Holmes, lettede den ene balde og slap en fløjtende vind ud i stuen.

"Ja, jeg må jo erkende at De ikke har mistet Deres skarpsind, kære Holmes," brummede Watson og rynkede på næsen, da den ammoniakagtige dunst nåede hen til ham. Det ringede på døren. Holmes så op.

"Åh, Watson, vil De være elskværdig at åbne?"

Watson støttede sig til sin stok da han langsomt forlod stuen. Han returnerede fra entréen kort efter.

"Et fruentimmer, der beder om Deres autograf, Holmes," sagde Watson i døråbningen. Holmes mumlede noget uhørligt.

"Det er snart hver dag i disse tider," mukkede han, men slog så ud med armen. "Nå, ja, så pyt da, vis hende ind. Åh, Watson, et øjeblik, er De rar lige at åbne et vindue?"

Brödrafolkens gräl – novell av Fredrik Andersson

"Detta har gått för långt. Norrmännen måste näpsas", sade Oscar II, Sveriges och Norges konung, och blickade ut genom det höga slottsfönstret. Sensommarsolen speglade sig i fasaderna längs med Stockholms ström där det rådde febril aktivitet i hamnen. Kungen spanade mot örlogsfartygen som låg på redde med rök stigande upp från skorstenarna och mot Kastellholmen där den svenska tretungade örlogsflaggan flög i brisen. "Lös det, Boström."

"Självklart, Ers Majestät", svarade statsminister Erik Gustaf Boström och bugade sig reflexmässigt, trots att hans monark hade ryggen mot honom. "Menar konungen att vi ska ta till de yttersta medlen?"

"Det låter som att herr Boström har något att invända? Lagerqvist! Cigarill!", sade kungen och lät sig serveras ett tänt rökdon av den allestädes närvarande kammartjänaren.

"Vi kanske borde belysa frågan från fler håll, Ers Majestät?" svarade Boström samtidigt som hans blick flackade runt i rummet för att finna medhåll.

Oscar II vände på klacken och såg på de tre män han hade framför sig. Han blåste ut ett stort rökmoln. "Det var därför jag samlade mina främsta statsråd här. För att ge mig råd. Vad säger ni andra? Herr Douglas?"

Utrikesminister Ludvig Douglas slutade tvärt att tvinna nervöst på sin mustasch och rätade på ryggen så snabbt att det klirrade i ordnarna på frackjackan. "Norrmännen har gått över gränsen, Ers Majestät", hummade han fram. "Inte bokstavligen dock, Gud sig förbjude. Men att ha fräckheten att hävda att Ers Majestät har avsatts som kung av Norge är häpnadsväckande i sin avskyvärdhet. Vi borde ha satt hårt mot hårt redan när de ville ta bort unionsmärket ur det förkläde som de kallar sin flagga!"

Kungen fimpade i den askkopp Lagerqvist höll fram emot honom och nickade mot krigsminister general Axel Rappe som stod i oklanderlig givakt.

"Min konung! Er armé och flotta, såväl den till sjöss som den i luften, är redo att utföra era order. Dock vill jag uppmärksamma Ers Majestät på den skrivelse om tillståndet i rikets försvar som jag och generalstaben tillsände Kungl. Maj:t i början av sommaren."

"Påminn mig, Rappe."

"Generalstaben har färdiga planer för ett fälttåg mot Norge. Med parallella infall mot Kristiania och Trondheim samt med en sjö- och luftblockad längs kusten beräknas norrmännen vara krossade inom en månad."

"Då så, general Rappe, vad är egentligen problemet?" inflikade Oscar och tog ett bloss till.

"Det förutsätter att vädret är fint och inga större oväntade problem uppstår. Om kriget blir långvarigt är inte framgången lika säker."

"Men vad säger generalen?" avbröt statsminister Boström. "Vi har ju beviljat er oöverträffade medel ur statsbudgeten och infört allmän värnplikt, inte utan inrikes konvulsioner, just för att vi skulle vara beredda

på sådana här incidenter. Säger ni att uppföringarna från skattebetalarna och Sveriges ungdom varit förgäves?"

Rappe hade nu tappat lite av sin oberörda hållning och fått färg på kinderna som inte enbart motiverades av den tjocka galauniformen. "Nej, absolut inte, herr statsminister, men allt beror på hur de utrikes makterna reagerar. Om engelsmännen hinner intervensera på norrmännens sida är inte utgången lika klar. Inför de en blockad får vi svårt att försörja trupperna. Det vore synnerligen förödmjukande ifall vi tvingades söka fred på grund av att vi saknar ammunition till hären."

"Jag kan inte se att detta är ett problem. Vi har Nordens starkaste industri, ja faktiskt en av Europas starkaste industrier. Det är väl klart att vi ska kunna försörja våra mannar med vapen och ammunition. Vad har norrmännen att sätta emot? Vattenkraft och aluminium? Ska de kasta kastruller på våra soldater? Douglas, hjälp mig", sade Boström med en vädjande blick på utrikesministern.

Ludvig Douglas tvinnade andra halvan av sin mustasch och dröjde med svaret tills han fångade kungens uppförande blick. "Jag måste nog delvis instämma i generalstabens och herr krigsministerns bedömningar. Kommer inte ett krig mot Norge till snabbt avslut så finns det en reell risk för en brittisk intervention. Och vi kan inte automatiskt räkna med Tysklands stöd. Vår bedömning är att den tyska marinens styrka mer ligger på propagandaplanet. Sedan finns alltid risken att Ryssen passar på medan vi är upptagna i väster. En stöt över gränsen i norr kan aldrig uteslutas. Inte heller en massiv ballonglandsättning på Gotland."

Statsminister Boström var nu oförmögen att svara. Han frustade något ohörbart om statsbudgeten, slukhål och Bodens fästning medan han blängde ilsket på de båda andra ministrarna.

"Så, mina herrar, lugn", ingrep Oscar II. "Vi har tänkt på det här. Lagerqvist, visar ni in herr Hedin?"

"Och på detta sätt, Ers Majestät, Edra Excellenser, herr general, är segern mot norrmännen garanterad", sade upptäcktsresanden Sven Hedin och drog i spaken för att slå av maskinen. "Ja, inte bara segern mot dem. Tsarens horder har inget som kan stå emot detta magnifika teknologiska underverk. Och även om ryktena om undervattensfarkoster som kan segla månadsvis under vattenytan vore sanna är inte ens de ett hot. Daléns apparat klarar allt."

"Gustaf Dalén? Blev inte han i det närmaste blind?" undrade Boström.

"Det stämmer, herr statsminister, men man kan göra underverk med optik och mekanik nuförtiden", svarade Hedin.

Kung Oscar och de tre ministrarna krängde av sig skyddsglasögonen och såg klentrogen på varandra medan apparaten fräsande fyllde slottskällaren med skarpt doftande blå rök.

"Ursäkta mig herr Hedin", sade Oscar II när oväsendet från maskinen slutligen lagt sig. "Men det förefaller inte som att det hänt något?"

"Det har absolut hänt något, Ers Majestät", svarade Hedin med en lätt bugning. "Be karlen att göra någonting."

Oscar II ställde sig framför kammartjänaren som på majestätets tydliga uppmaning anmält sig frivilligt som försöksperson. "Lagerqvist", sade kungen med myndig stämma, "ställ er i hörnet."

Medan Lagerqvist med raska steg gick mot närmaste hörn harklade sig statsminister Boström. "Ers Majestät, jag känner mig nödgad att påpeka en potentiell felkälla. Skulle inte Lagerqvist gå och ställa sig i hörnet om konungen befallde det, alldeles oavsett om maskinen fungerade eller inte?"

"Ni har självklart rätt, Ers Excellens", svarade Sven Hedin. "Men effekten kanske blir tydligare om statsministern själv ger kommandot. Och ber Lagerqvist att göra något som han kanske inte borde."

Statsministern såg på kungen som nickade sitt samtycke. "Lagerqvist", sade Boström, "stå på ett ben!"

Genast drog kammartjänaren upp ena benet, fortsatt med ögonen fästa in i hörnet.

Boström mötte de andra ministrarnas intresserade blickar. "Lagerqvist!" fortsatte han, samtidigt som ett brett leende fick dubbelhakorna att gunga till. "Hoppa som en groda!"

Strax hoppade kammartjänaren över det stenbelagda golvet med bonjourens skört fladdrande bakom sig.

"Skäll som en hund, Lagerqvist!"

"Tack, herr Boström, jag tror vi ser potentialen i apparaten nu", sade kungen. "Lagerqvist, ni kan utgå."

Medan ljuden av den skällande och hoppande kammartjänaren försvann bort bland källarvalven steg stämningen bland de församlade männen märkbart.

"Mina statsråd och herr Hedin, jag tror detta är nyckeln till att behålla vår norska tron", sade kungen. "Och jag tror ni har ett till adelskap att vänta er, herr Hedin, sanna mina ord."

"Detta är makalöst!" utbrast utrikesminister Douglas. "Att förhandla med den mest motspänstige norrbagge kommer att gå geschwint efter att ha bestrålat dem på detta sätt."

"Ja, eller för den delen att få tyst på socialdemokrater, rösträttsivrare, suffragetter och andra samhällsomstörtande element", sade statsminister Boström.

"För att inte tala om hur lätt vi knäcker normmännens försvar om det är våra order de lyssnar på", flikade krigsminister Rappe in. "Med den här tankestyrarapparaten är våra gränser säkrade för all framtid. Vilket påminner mig om att vi kanske i konseljen bör ta upp min och generalstabens tidigare skrivelse till Kungl. Maj:t om att planera för ett återtagande av den finska..."

"Då mina herrar, är vi överens", avbröt Oscar II. "Vi sätter hårt mot hårt i den norska frågan. Viker inte normmännen, förklarar vi krig och använder den Dalénska tankekontrollmaskinen för att tillförsäkra oss om segern. Ett tillfälle som detta kräver champagne, punsch och cigarrer. Synd bara att Lagerqvist försvunnit."

"Hur kunde det gå så här långt? Det var ju norrmännen som skulle näpas?" sade Oscar II och tittade ut genom det smala gallerfönstret i sin fängelsecell på Kastellholmen. Försommarsolen speglade sig i fasaderna längs med Stockholms ström där det rådde febril aktivitet inför den nya regeringens tillträde. Kungen spanade mot örlogsfartygen som låg på redde, beredda att slå tillbaka eventuella försök att med vapenmakt störta den nya ordningen, och mot Stockholms slott över vilket de röda fanorna vajade i brisen. "Ni skulle ju lösa det, Boström?"

"Jag ber om ursäkt, Ers Majestät ... förlåt ... kamrat Bernadotte. Men det fanns en oförutsedd faktor i den annars utmärkta planen."

"Tacka bövelen för att det var oförutsatt", fräste Oscar och försökte tända en av de billiga tyska cigaretter den numer före detta statsministern Boström haft med sig på sitt besök till cellen. "Det var ju inte direkt meningen att vi skulle få Hjalmar Branting som president sedan pöbeln rest sig i uppror efter ett misslyckat och blodigt krig mot Norge. Vi skulle skjutit den där förbannade agitatorspolingen Höglund direkt när han började gaffla mot kriget. Och hur socialisterna förresten kan göra den där skrikande bindgalningen Strindberg till minister övergår mitt förstånd. Men det var inte det jag frågade om. Vad. Gick. Snett?"

"Det var mössorna, Ers ... medborgare."

"Mössorna?"

"Ja, eller snarare hattarna. Norrmännen kom på att de kunde vika hattar av det tunna aluminium som de hade i överflöd. Då blev de immuna mot Daléns tankemaskin. Och sedan gick allt överstyr..."

Innan Boström han prata klart avbröts han av ett så kraftigt ilskeutbrott från kungen att han såg sig nödgad att hastigt slå till reträtt.

"Förbannade klåpare", ropade Oscar när dörren slog igen bakom Boström. "Hade jag bara fått bestämma själv utan inblandning från ofrälse hade detta aldrig... Åh! Nötter!"

Den före detta innehavaren av Sveriges och Norges kronor hoppade med flaxande armar ned från pinnen där han satt. Han landade vid några valnötter som fallit från Boströms väska ned på golvet, vilka han med ett glatt kraxande pickade i sig med sin imaginära näbb.

God ro – novell av Andreas Lindblad

Huvudgatan var dammig i det gasande solskenet. Det var evigheter sedan någonting hände i denna yttersta avkrok i den kända världen. Allt som fanns att känna till om Orthvill gick att luska ut på mindre tid än ett dygn. Tobaksaffären och slaktaren hade en stadig kö av kunder och den enda ström av nyheter från omvärlden som kom till stadens gator delades ut varje morgon av tidningsbudet.

De flesta av nyheter handlade om kriget dessa dagar. Kriget var i stort sett det enda som diskuterades och Orthvill hade skickat iväg sin beskärda del unga män och kvinnor till landet på andra sidan oceanen. Ingen hade någon egentlig kunskap eller intresse för den delen om den platsen trots att politikerna hela tiden försäkrade att det landet och det här kriget var av största vikt även för oss. Vi var tvingade att hjälpa till att bekämpa ondskan var den än dök upp. För om vi behövde hjälp så skulle andra komma till vår undsättning även om detta var svårt att kunna se. Högsommaren var på väg mot höst och snart skulle skördetiden börja. Att bekämpa ondskan var säkert ett bra, högre syfte. Men det hjälpte inte när de flesta av dem som skulle ta in skörden inte var hemma för att hjälpa till. Det skulle gå långsamt att få hem allt när det endast var kvinnor, barn och gamlingar som kunde göra jobbet. De nya maskiner som skulle hjälpa till var inte heller de till någon större nytta när det inte fanns utbildade som kunde sköta dem eller göra underhåll på deras ångpannor. Hela jordbruket kring Orthvill och andra orter hade gått tillbaka till det gamla bruket med häst och vagn.

Mitt arbete som borgmästare var oftast ett lidande. Om inte medborgarna klagade och undrade när det där kriget kunde ta slut så var det de övergripande myndigheterna som tyckte att vårt arbete att producera mat till trupperna gick för långsamt. Hur man än vänder sig så ser det lika illa ut utan att någon form av hjälp finns i sikte.

Det var dessa tankar jag satt och grunnade på vid ett bord på Gerdas konditori denna morgon medan jag såg ut genom fönstret ned längs gatan. Någonting var tvunget att göras åt situationen även om jag inte kunde se vad som kunde ordnas. Det skulle med andra ord till ett mirakel värdigt någonting från bibeln för att få problemen att försvinna. I den övre änden av gatan kunde jag se min sekreterare Sofie komma flaxande med ett jagat uttryck i ansiktet. Det behövdes inga stora logiska slutledningar för att förstå att det var någon ny fara på taket som jag var tvingad att reda ut antingen uppåt eller nedåt i hierarkin och frågan var om jag orkade med saken.

”Gerda, kan jag få låna ditt inre rum en stund? Och försök inte med den där oförstående blicken, jag vet att du har ett sådant rum där gubbarna spelar poker och förtär smuggelsprit”, kvinnan log nervöst bakom disken. ”Borgmästaren kan följa med här”, sade hon. ”När Sofie kommer hit och frågar efter mig så har du inte sett till mig, jag har viktiga saker att fundera på och behöver vara ostörd”, Gerda tittade storögt på mig när hon öppnade dörren och släppte in mig i sitt undangömda kyffe. ”Jag kommer väl inte att få några problem för det här rummet borgmästaren?”, undrade hon nervöst. ”Nej, det kommer inte bli några problem. Jag kommer nog att behöva det här rummet vid fler tillfällen för att få vara ifred”, muttrade jag och stängde dörren efter mig.

Jag satte mig i en fåtölj och satte ifrån mig mitt te på ett sidobord medan jag såg mig runt. Rummet var större än man kunde ana utifrån och inrett som en fullt ordinär herrklubb med tjocka mattor och fåtöljer. Det fanns en tung doft av cigarr och piptobak i luften och i ett hörn fanns en mindre bar med diverse

flaskor. Hur Gerda som är en liten timid dam hade fått tag på innehållet i baren mitt under kriget och det pågående förbudet mot starkvaror låg över min förmåga. De kontakter jag själv använde för att köpa in sporadiska flaskor whiskey var knappast av en sort jag kunde se befinna sig ens i närheten av Gerdas kretsar.

Ute i serveringen hörde jag hur dörren öppnades och Sofies röst stegra sig i falsett när hon undrade om Gerda hade sett till mig. Min sekreterare fick svaret att jag inte hade setts till idag även om jag alltid åt frukost och läste morgontidningen här varje morgon. I förtroende berättade Sofie för Gerda att en hög befälhavare hade ringt till kontoret och gjort anspelningar om att en större träningsanläggning för militärer skulle förläggas till Orthvill. Militären ville prata med mig för att kunna göra de nödvändiga arrangemangen. Jag hörde hur de två kvinnorna tog avsked av varandra innan dörren öppnades och stängdes och Sofie fortsatte sitt sökande efter min hedervärda person.

Betydligt längre än vad jag borde, faktiskt ända fram till lunch satt jag kvar i fåtöljen i det bakre rummet och funderade. Jag beställde in mer te och bevistade till och med baren för en mindre stärkande tår innan jag begav mig till kontoret för att få lite reda i det nyuppkomna problemet. En militärföreläggning skulle innebära en försvarlig dos unga, testosteronstinna män som skulle ställa till bekymmer för stadens unga damer. Men det skulle inte enbart innebära problem. Denna föreläggning skulle innebära att stadens invånarantal höjdes och handeln skulle öka förstadens handlare.

På kontoret lät jag Sofie berätta vad hon skulle meddela utan att röja att jag redan visste om nyheten. Jag bad henne att ringa polischefen och be honom komma över innan hon ringde upp den här militären och kopplade in honom till min telefon. Om den här saken nu stämde så skulle jag behöva göra en rad möten de kommande dagarna. Fler poliser och kanske en extra sekreterare till mitt egna kontor skulle behövas för att hålla styr på saker och ting.

Jag hängde upp kostymjackan och hatten på herrbetjänten som stod innanför dörren till kontoret och sjönk ned bakom skrivbordet medan jag väntade på samtalet som dröjde. Efter en stund kom Sofie in med en bricka med te och smörgåsar och meddelade att militären fortfarande var på lunch. Innan hon lämnade rummet sade hon att hon fått en känsla av att det kunde bli svårt att få fram samtalet under dagen. Den exakta orsaken kände hon inte till, men den sekreterare hon pratat med hade haft en ton i rösten som antydde att det kunde dröja.

Av ren nyfikenhet kallade jag tillbaka Sofie och frågade henne om hon ville hålla mig sällskap och dricka vårt te medan vi väntade. Hon såg undrande och lite blyg ut som om hon undrade om en sådan sak var passande innan hon ryckte lätt på axlarna och hämtade en kopp till sig själv och satte sig på en av besöksstolarna. Efteråt ställde jag frågan som gjort mig nyfiken, fanns det ett speciellt språk som bara sekreterare förstod? Sofie skrattade klingande och sade att kvinnan hon pratat med hade haft en friare, mjukare ton i rösten som om hennes chef inte beräknades tillbaka resten av dagen och hon därför skulle få lugn och ro. En helt ny värld verkade öppna sig för mitt inre och jag fråga Sofie om hon själv fick en avslappnad ton i rösten när jag inte var på kontoret. Plötsligt rodnade kvinnan framför mig och hostade generat i handen. Hon försökte alltid göra sitt arbete så effektivt och snabbt det bara gick, det var därför hon letat efter mig i staden på morgonen svarade Sofie. Om jag inte befann mig på kontoret så hade hon en annan frihet att prioritera sina uppgifter fortsatte Sofie. Jag frågade om hon tyckte att jag var en bra chef och ville att hon skulle vara ärlig. Kvinnans leende smittade av sig upp till hennes ögon när hon svarade att

jag var en av de bättre borgmästarna hon arbetat för. Jag höll mig med andra ord utanför kontoret så mycket att hon kunde göra sitt arbete, undrade jag. Återigen det klingande skrattet och sedan sade hon att den förre borgmästaren alltid var här på kontoret och höll ögonen på henne utan att gå ut och prata med folk i staden. Som borgmästare var jag populär ansåg hon just eftersom jag alltid var i rörelse och pratade med folk om vad de kunde tänkas behöva, och jag tog mig alltid tid att lyssna på deras problem även om jag på grund av det låg efter med mitt pappersarbete. Jag skulle inte ha några problem att bli omvald för en ny period meddelade hon käckt.

Vi hann inte fortsätta samtalet eftersom telefonen ringde ute i Sofies reception. Jag såg henne gå ut och svara för att därefter mima till mig att militären nu var redo att prata med mig. Med en militär disciplin meddelade mannen i andra änden vad han hade för ärende och hur han förväntade sig att jag skulle åtgärda saken. Det fanns inte ett spår av undran om dessa saker gick bra eller om staden hade kapacitet för den förläggning han ville stationera här. Det skulle med andra ord bli ett ystert samarbete såvida jag inte kunde få honom eller någon av hans överordnade att ta sitt förnuft till fånga och leta efter en annan plats.

Efter samtalet satt jag och lekte tankspritt med min brevkniv samtidigt som Sofie kom tillbaka och satte sig ned och fortsatte med sitt te. Vi var båda tysta en lång stund innan hon frågade om samtalet hade gått bra. På samma sätt som hon innan läst ut hennes kollegas sinnesstämning så förmodade jag att hon läst ut allt hon ville ur den grymtning jag gav ifrån mig. Samtalet, sade jag var knappast något av de bättre jag haft även om det var det absolut effektivaste. På min fråga om jag kunde diktera en sak hämta Sofie de papper och penna från sitt skrivbord innan jag började säga de saker jag behövde göra i punktform medan hon skrev. Vid några av de mer obskyra punkterna höjde hon nästan omärkligt på ett av sina perfekta ögonbryn. Jag bad min förtjusande sekreterare att göra en kopia av listan till sig själv samt att jag skulle vara ute under eftermiddagen och se om jag kunde lösa en eller flera av punkterna på listan.

Vädret hade förbättrats markant och jag svettades ymnigt medan jag gjorde mig väg nedför huvudgatan. En mörk känsla, men än så länge bara en känsla hade lägrat sig över mina tankar. Det fanns så många saker som kunde gå fel bara man steg ut på sin trapp på väg till jobbet varje morgon. Men denna uppkomna situation hade någonting illasinnat över hela sin uppenbarelse. Var och varannan meter fick jag stanna till och buga, nicka eller skaka hand på min väg mot första anhalten, stadens slaktare. Handlaren var till omfånget en av de största människor jag träffat i mitt liv samtidigt som hans goda humör alltid var av samma kaliber som hans storlek.

”Borgmästaren, vad förlämnar mig denna ära en sådan här jungfrulig dag?”, undrade slaktaren. ”Jag undrar om vi kunde sätta oss ned en stund så kommer jag snabbare till mitt ärende”, sade jag.

Slaktaren tog av sig sitt förkläde och vek pedantiskt ihop det innan han gav ett tecken till den yngre man som stod precis under honom i hierarkin att ta över bakom disken innan den store mannen gjorde ett tecken till mig att följa med in bakom disken. På sitt kontor höll han upp varsitt glas med kyld lemonad och satte sig på sin knakande kontorstol och såg frågande på mig. ”Vad kan jag hjälpa stadens främste tjänsteman med idag?”, frågade han.

”För att gå rakt på sak så har jag fått ett telefonsamtal från försvarsministeriet”, jag grävde i min ena ficka efter tobaken och pipan. ”Hm, mmm! Förläggningen, så det kom dithän i alla fall”, slaktarens mage gungade medan han skrockade. ”Hur kan du veta om förläggningen?”, undrade jag medan jag fyllde pipan.

”Jag är slaktare och du är borgmästare. Folk kommer och går här i en strid ström. Vid sidan av Gerda uppe på konditoriet och hotellägaren så är det ingenting som undslipper mig. Om du vill veta saker innan du själv får veta dem, och oftast vad du själv kommer att besluta innan du skrivit under papperna så kan du komma och fråga mig och Gerda”, återigen guppade mannens mage. ”Är det så illa?”, undrade jag. ”Jag tror nog faktiskt att det är det. Folk som kommer till Orthvill behöver tre saker. Någonstans att sova, något att äta och Gerdas bakre rum för förströelse. Och det är också där information samlas. Militärledningen skickade ut män för att inspektera staden innan de bestämde sig. De åt mitt kött, sov på hotellet och underhölls av några damer uppe hos Gerda”, slaktaren tittade nöjt på mig och plirade med ögonen.

”Är Gerdas rum allmän kännedom och sedan när finns det yrkesdamer i Orthvill? För Guds skull, får jag inte reda på någonting längre här omkring?”, en fasa kröp längs min ryggrad över vad jag mer kunde få reda på. ”Inte allmän kännedom, både rummet och damerna har en helt annan funktion än så. De är de smörjmedel som får det lokala näringslivet och informationsutbytet att fungera bättre. Vid sidan om de utmärkta regler du som borgmästare har skapat såklart. Ditt ärende handlar om att se staden klara matförsörjningen?”, slaktaren lutade sig tillbaka. ”Det är den exakta frågan ja, och vidare om staden i övrigt klarar av den här saken?”, detta var den absolut största saken som hade hänt under min ämbetsperiod och jag ville helst sitta kvar fler perioder. ”Kan jag få någon dag på mig att prata med andra och se om vi kan göra en gemensam analys av den här saken?”, mannen gned sin haka. Jag reste mig och sade adjö innan jag fortsatte till kontoret igen.

Senare på eftermiddagen lät jag Sofie gå hem tidigare innan jag försjönk i mina egna tankar. Jag lät snurrstolen vid mitt skrivbord vända sig mot fönstret ut mot gatan där folk gick till sina olika ärenden, skötte sina liv eller i allmänhet roade sig. Orthvill var inget speciell ställe, det var en mellanstor stad i inlandet och jag borde förstått själv att de saker jag fått kännedom om skulle finnas här. Lönnkrogar och yrkesdamer fanns innan förbuden och de som nyttjade de sakerna skulle knappast sluta för att politiker sade åt dem att göra så. Det var inte ens en fråga om vad jag skulle göra eller inte. Dessa saker var precis som slaktaren sagt ett smörjmedel för en liten grupp människor som utbytte information. Att stänga ned dessa verksamheter skulle innebära att jag sköt mig själv i sank väldigt snabbt. Den förre borgmästaren hade haft väldigt strikta åsikter om sådana här affärsverksamheter och hade vid mer än ett tillfälle låtit polismästaren göra utrensningar.

Utanför fönstret stördes lugnet av ett hiskeligt ljud när en av de första ångdrivna bilarna stånkade förbi i ett moln av ånga. Nyheter från högre ort sade att järnvägen var planerad att dras genom staden. Med en militär förläggning skulle en sådan modernitet vara av absolut nödvändighet. Omvärlden fanns där ute oavsett vad jag själv tyckte om de krig och obehagligheter som fanns där. Alla dessa saker skulle komma vår väg oavsett vi ville eller inte. Den puffande bilen skrämde en häst som drog en kärra utanför så att det arma djuret slet sig från sina remmar och skenade nedför gatan. Det skulle till en ny uppsättning regler för transportmedel i Orthvill de kommande åren om samhället och vetenskapen fortsatte att utvecklas som den gjort på bara en kortare tidsperiod.

Från en låda i skrivbordet hällde jag upp av mina egna insmugglade starkvaror och vände mig tillbaka ut mot staden, lutade mig tillbaka och slöt ögonen och drömde om framtiden. Vem visste vad som skulle komma ut av vetenskapen, vem visste vad som kanske redan fanns därute? Undervattensbåtar eller tungt armerade vagnar för krig som inte drogs av några hästar? Det var en fantastisk tid att leva i trots att jag allt oftare hörde folk säga att det var bättre förr då man visste vad man hade och kunde förvänta sig av livet.

Den värmande känslan när whiskyn gled nerför halsen och landade där den skulle vara fick mig att le. Allting togs inte ifrån folk, vissa saker skulle aldrig försvinna för att de var menade att stanna.

Yrkesdamerna där emot skulle jag se om jag på sikt inte kunde göra något åt. Det var en slags handel som skulle dra till oönskade problem om den dels blev känd och dels spred sig. Om man sedan lade ihop en sådan sak med insmugglade starkvaror så låg katastrofen på lur. Den ena eller den andra till de två sakerna kunde säkert befinna sig i Orthvill utan att några problem skulle uppstå. Snart skulle det vara dags för mig att vandra genom staden i skymningen för att njuta av den middag jag blivit inbjuden av. Stadens gamla fröknar stod i kö för att se till att jag fick lagad, varm mat i magen efter mina långa dagar på kontoret. Deras romantiska hjärtan kunde av någon anledning aldrig sluta att hoppas att de, trots att vissa av dem hade uppnått en anseelig ålder skulle lyckas att gräva guld på sitt egna sätt. Och vem var jag, en stackars förfallen ungar som visserligen kommit upp sig i världen att beklaga mig över middagsbjudningar. Om dessa inte funnits skulle jag med säkerhet fått be stackars Sofie om ytterligare arbete eller för den delen anställa en hushållerska. För det skall jag inte sticka under stol med att resurserna numer skulle tillåta en sådan lyx. Min ställning skulle också den kräva att jag hade en sådan anställd som skötte mina vardags göromål för att frigöra mer tid till arbetet. Men det var en sak som jag helt enkelt inte hade brytt mig om och säkert pratades det en hel del om varför jag underlåtit mig att skaffa den där hushållerskan.

Trots de nymodiga puffande och stånkande saker som börjat färdas på gatorna valde jag att beställa en hästdragen droska till min middag. Exakt på avtalad tid stod den och väntade på mig utanför kontoret. Kvällen var sval till skillnad från den långa heta dagen som jag undvikit genom att till största delen hålla mig inomhus. Utanför droskan hörde jag fåglarna komma till liv i svalkan. Det var en kör av otaliga fågelsorter som uppvisade sin glädje över att slippa värmen. Det fanns även en bakomliggande röst från en arme av syrsor och kvällen kunde med andra ord inte börja bättre med tanke på att damen jag var på väg till var ekonomiskt oberoende och en intelligent samtalspartner. Var det så här en man fogade sig i sin medelålder? Var fanns de stora bragderna? Viljan efter dem hade sannerligen inte försvunnit även om en mer lättsam, ordnad tillvaro hade lagt sordin på den. Det ljuva och lugnande vaggandet till ro som kom av civiliserade nöjen. De nöjen man en gång strävade efter som det högsta i livet, det som var ett tecken på att man hade lyckats och kommit upp sig i tillvaron. Men så en morgon vaknade man med dessa eftersökta saker så ofta upplevda att de hade blivit vanor och man frågade sig om man kunde vara utan dem.

Resultatet av en sådan fråga var alltid en fullkomlig anstormning från ens inre. Nej, man skulle inte kunna tänka sig att leva utan sina civiliserade nöjen, men likafullt ville man ha äventyret. Att aldrig vara nöjd med vad man har, är det människans lott på jorden att alltid se sig om dels efter vad man kunnat göra för att få mer där man var och dels vad man kunde göra i nuet för att fler saker skulle materialisera sig i ens ägo. Kanske det trots allt var dags att skaffa sig den där hushållerskan, ännu en civiliserad vana även om den för tillfället mest tycktes vara en ovana. Tankarna gav mig en besk eftersmak i den svala, underbara kvällen medan vagnen gled upp och stannade med ett ryck utanför min slutdestination. Trots att kvällens middag och efterföljande diskussion och nöjen var precis så angenäma som jag hoppats och förutsatt att de skulle vara så fanns den där dåliga bismaken fortfarande kvar i min mun utan att släppa. Väl hemma i min egen boning sent på kvällen kunde jag inte somna trots att jag medicinerade mig själv med två rejäla omgångar starkt innan jag lade mig. Det dröjde en bra stund in på småtimmarna innan jag föll i en orolig sömn som fick mig att vrida och vända mig för att till slut vakna icke utsövd i svettiga hopvridna lakan.

Hela förmiddagen var en tröstlös räcka minuter som aldrig verkade ta slut. Inte ens utsikten ut över huvudgatan kunde få mig att känna mig bättre som så ofta förr. Utsikten hade varit den bästa medicinen mot oro och nedstämdhet sedan jag fick mitt uppdrag och flyttat in i kontorsrummet. Om det elixiret skulle sluta fungera visste jag inte vad jag skulle göra längre.

Vid middagstid ringde jag gårdagens middagssällskap och tackade för gårdagen och blev inbjuden på en ny middag den kommande veckan, vilket jag tackade ja till och hoppades att mitt svårmod skulle ha lagt sig till dess. Kanske jag till och med i medicinskt syfte skulle anordna en egen bjudning för att lyfta humöret till en mer acceptabel nivå. Det var ett tag sedan jag bjudit in den lilla grupp män som var det närmaste en herrklubb jag hade. Och det var ändå långt gånget att kalla den så. Det handlade om några nästan jämnåriga personer inom stadens förvaltning vars karriärer följts åt sedan vi slutade våra studier. Jag kallade på Sofie och bad henne genom den öppna dörren att ta med sig stenografblocket. Hon skrev ned den inbjudan jag dikterade och vilka som skulle bjudas in. Hon undrade vilken plats och tid som skulle anges, vilket jag gav henne.

”Mår borgmästaren bra?”, undrade Sofie när hon reste sig efter att vi var klara. ”Jag måste erkänna att jag känt mig lite smått nere sedan igår kväll. Men det lär nog bara vara någonting övergående”, sade jag medan jag återigen lät blicken vandra ned längs den dammiga gatan. ”Kan Sofie sätta igång lite te till oss och servera det här inne. Det är en sak jag skulle behöva lite information om”, jag visste inte riktigt hur jag skulle formulera mitt informationsökande rörande en hushållerska när Sofie var klar. Men på något sätt fick jag försöka lösa saken så gott det gick.

Det dröjde en stund innan min sekreterare kom tillbaka och jag framförde min undran medan hon hällde upp te åt oss. Jag blev förvånad när hon gav upp ett förtjust skratt och tittade på mig under lugg medan hon satte sig. ”Jag måste säga att jag inte blev förvånad över saken även om jag blev så över att borgmästaren frågar mig om råd i ämnet. Någon av herrarna som du bjuder på middag bör veta var du skall vända dig för att hitta rätt”, Sofie lade socker i sin kopp och lutade sig tillbaka. ”Det borde kanske vara den naturliga saken. Men eftersom Sofie har lärt känna mig det senaste året såg jag det som mer naturligt att fråga dig om du visste om någon respektabel person som jag kunde anlita”, plötsligt kände jag mig besvärad över min sekreterares illmariga leende. ”Jag skall se vad jag kan göra, det kan hända att det finns ett par sådana, som borgmästaren kallar respektabla personer i min umgängeskrets”, denna gång släppte hon ifrån sig en svag antydning av ett fnitter.

Sedan satt vi tillsammans i tystnad och avsmakade vårt te och de kakor hon tagit med sig. Det var en angenäm tystnad som tog bort den dåliga stämning jag hade lidit av. Det var en trivsam känsla att bara kunna sitta tyst tillsammans med en person utan att för den sakens skull behöva göra sig till. En tanke som slog mig var att jag inte kände till någonting om Sofie, som trots allt hade arbetat hos mig under det år jag innehaft mitt ämbete. Vad som också slog mig var att hon under det året lärt sig mer om mina vanor. Det var en känsla som inte var smickrande och som jag inte visste vad jag skulle göra med. För jag ville inte bryta den trevliga tystnaden kring oss med frågor om hennes privatliv.

Precis när jag tillslut tagit mod till mig för att ställa den första frågan ringde telefonen ute vid hennes skrivbord och hon reste sig för att försvinna som en virvelvind genom rummet. Bara ett ögonblick senare stack hon in huvudet genom dörren och sade att den där militären letade efter mig igen och jag svarade att hon skulle koppla in honom till mig. Denna gång handlade samtalet till största delen om möjligheten för

boende och om förläggningen skulle orsaka några problem för staden. Jag kunde bara svara att inom de tidsramar som officeren angett så skulle de nödvändiga barackerna vara uppbyggda för boendet. Vad det gällde problem svarade jag att det alltid skulle uppkomma problem av mer eller mindre omfattning ifall man flyttade en större ansamling människor till en ort som skulle infogas i det kringliggande samhället men att detta var en sak som också den låg inom planeringen. Sanningen var den att jag inte hade en aning om de saker jag sade var säkrade skulle ordna sig. Det enda jag visste var att matförsörjningen var ordnad. Detta skulle kunna bli en kaosartad upplevelse som jag skulle kunna få betala erfarenhetsmässigt för i efterhand, men jag såg inte att jag kunde göra mycket mer.

Medan jag lade på telefonluren i sin klyka såg jag för mitt inre alla de personer jag var tvingad att börja ringa för att antingen restaurera befintliga baracker och bygga helt nya. Det var en härva utan ände. En av de gamla studiekamrater som jag bjudit till min middag hade fortsatt in i arkitekturbranschen och jag ropade ut till Sofie att ringa honom och koppla samtalet. Om det var någon som skulle kunna hjälpa mig med detta problem så var det min gamle vän. En timme senare satt jag ännu djupare fast i problemet. Min gamle vän tackade för inbjudan till middagen som jag framförde muntligt, han sade att han gärna kom.

Sedan gick samtalet över till den mer negativa delen. Han berättade att han för tillfället var djupt försjunken i en byggnation i grannstaden, ett bygge som skulle hålla honom fast under ytterligare två till tre år. Min vän beklagade att han inte kunde hjälpa mig personligen, men han kunde introducera mig för ett par andra hederliga byggherrar som kanske kunde hjälpa mig. Innan vi lade på frågade han vilket omfattning bygget jag ville ha utfört hade och jag svarade att det rörde sig om baracker för maximalt tvåtusen personer med tillhörande externa byggnader som skulle placeras på heden utanför staden. Skrattande hoppades han att jag skulle ha god tur med mitt projekt och att vi skulle ses på middagen innan vi lade på. Jag hade även fått ett löfte om att hans kontakter skulle kontakta mig så fort de hade tid att göra så. Tomt tittade jag framför mig på träskivan på mitt skrivbord och mumlade några väl valda svordomar.

Vad jag än tyckte om att framtiden ryckte närmre i form av nya underbara saker så önskade jag mig att de där tågen skulle finnas tillgängliga omedelbart. Som det såg ut i nuläget så var allt material, all mat och allt annat som behövdes tvingades att forslas det gamla hederliga sättet med häst och vagn. Vilket inte heller det var en sak jag hade en aning om ifall det skulle kunna ordnas på ett smidigt sätt. Plötsligt ville jag bara ha någonting framför mig som jag kunde gå lös på, en känsla av raseri löpte som en gräsbrand genom hjärnan och kroppen. Utan att störa Sofie gick jag ut och tog huvudtelefonen från sin klyka och ringde upp en annan gammal vän som hade sina skjutbanor i utkanten av den hed där jag ville anlägga militärbarackerna. Jag kunde lika gärna kombinera nytta med nöje och skjuta lerduvor en stund samtidigt som jag inspekterade heden.

Sofie tackade mig översvallande när jag sade att hon kunde göra klart vad hon behövde göra och ta resten av dagen ledigt. "Jag förmodar att Sofie har saker att uträtta och kunde bli glad att komma hem tidigare", försökte jag på ett lamt sätt att inleda mina frågor om hur hon hade det själv i livet. "Borgmästaren skall inte oroa sig även om jag är glad att han gör det. Jag har inga privata åtaganden resten av dagen och kunde behöva en stund då jag bara strosade nere i staden", Sofie såg plötsligt glad ut. "Det jag menade var mest att Sofies familj säkert kunde vara glad om din arbetsamme arbetsgivare släppte hem dig tidigare", stammade jag fram. "Det har tyvärr aldrig blivit så att jag skaffat någon familj", suckade Sofie och en sorgsen dimma föll över hennes ögon. "Jag är hemskt ledsen", fick jag klumpigt ur mig. "Om Sofie vill och har tid så kanske jag kunde intressera henne med att följa med på ett studiebesök?", undrade jag för att

försöka släta över situationen. "Vill borgmästaren att en redbar dam följer med honom till en skjutbana i utkanten av staden?", frågade hon skälmskt. "Jag försäkrar att det är helt och hållet i tjänsten", fortsatte jag famlande och nu med ett svagt rött skimmer under skäggstubben. "Om det inte skulle vara för mycket besvär för Sofie så skulle staden bjuda henne på en arbetsmiddag efter vårt studiebesök. Det är mycket vi kommer att behöva planera inför den kommande tiden och en middag borde vara ett bra sätt att börja". Sofie reste sig bakom sitt skrivbord, såg sig i spegeln och rätade till håret innan hon satte på sig sommarhatten och tog sin handväska innan hon fattade min arm och följde med mig på väg ut ur huset ut på den varma dammiga gatan.

Samma kväll lät jag droskan släppa av Sofie utanför huset där hon hade sitt rum. Vi tog ett kort avsked innan jag lät kusken fortsätta tills vi kom till den delen av staden där mitt hus låg. Jag bad kusken att stanna och betalade honom innan jag gick den sista biten hem i den svala skymningen. Hur dåligt dagen än hade börjat så hade den slutat betydligt bättre. Hela turen till skjutbanan hade avlöpt ypperligt och jag fick chansen att öva min sedan länge otränade skyttearm som visade sig vara i bättre form än jag hade trott. Vid varje lerduva som exploderade i luften hörde jag Sofie applådera bakom mig.

Efter det diskuterade jag med min gamle vän som innehar skjutbanan och han hade absolut ingenting emot att heden skulle användas av en militärförläggning. Han tackade mig faktiskt och sade att detta skulle öka hans omsättning avsevärt. De militärer som tog sitt värv seriöst hade en tendens att öva även på fritiden, om det då fanns en privat skjutbana precis i omgivningen så var det klart vart de skulle gå någonstans. Glad över att kunna vara min gamle vän till hjälp satte jag mig själv och Sofie i en droska och fortsatte till stadsparken där vi intog en lättare lunch och pratade igenom vad som skulle hända den kommande tiden och vad jag ville ha extra hjälp med från henne. Efter en promenad genom parken avslutade vi kvällen med te och kakor på en servering innan vi fortsatte hemåt.

Det tycktes mig som om min sekreterare hade haft en bra eftermiddag och att hon varit nöjd att komma utanför kontoret en stund. Detta var en sak som jag skulle komma ihåg även om jag inte skulle göra någon vana av det. Om inte annat så kunde folk börja prata om att borgmästaren lade in en offensiv på sin sekreterare trots att detta var så långt från fallet det bara gick.

Mitt hus var tomt och mörkt när jag kom hem. I det skumma ljuset tog jag mig ända in i köket innan jag tände det elektriska ljuset och startade upp tekannan på spisen. Senare satte jag mig i en av fåtöljerna i mitt privata bibliotek, tände en pipa och plockade fram en av de diktsamlingar jag tagit ned från en av bokhyllorna. Det var en samling klassiska sappfiska dikter som jag inte ens kom ihåg att jag hade stående. En lång stund satt jag försjunken i dikterna innan jag insåg att pipan slocknat och mitt te blivit kallt. Detta var definitivt en av de civiliserade vanor som jag lagt mig till med och som jag skulle ha mycket svårt att bli av med. Det kanske till och med skulle vara en vana som var omöjlig att bli av med. Jag tände pipan igen och smuttade på det kalla teet som inte var oävet trots att det saknade värme. Fåtöljens tyg mötte min rygg och sidor på ett sätt som gjorde att jag kände mig trygg och tillfreds i min ensamhet medan jag lät tankarna glida ut kring den poesi jag läste. Vad gjorde det om livet och samhället förändrades om de saker som var bra och fina fortsatte att finnas kvar. Det skulle bli alldeles utmärkt med både ångbilarna och den kommande förläggningen om bara jag och resten av staden gav dessa saker sin tid för att smälta in i det övriga livet. Slaktaren, bagaren och ägaren till skjutbanan hade redan gett sin överdådiga samtycken till att fler människor skulle komma till vårt samhälle. Om dessa människor tjänade på denna förändring borde

även jag själv och alla andra i staden göra så även om det inte kändes så just nu mitt när förändringen skedde.

En av de saker jag hade frågat Sofie om under kvällen när vi stannat för eftermiddagsteet var vad hon tyckte om saken. Hennes blick hade ljusnat och hon berättade att hon tyckte att det skulle bli roligt att det kom fler människor till staden som hon tyckte hade blivit alldeles för stel den senaste tiden. Jag frågade henne vad hon menade med stel. Hon blev plötsligt fundersam och tittade drömmande runt sig i parken innan hon svarade. Staden hade alltid varit en trygg plats sade hon där alla hade arbete eller möjlighet att ordna ett nytt om så behövdes. Ingen saknade någonting egentligen. Men det fanns ingenting nytt eller spännande fortsatte hon. När samma människor bor för länge i en stad utan att någonting händer så blir det samma sak med de människorna. Deras vanor blir de samma. Och hur tryggt och säkert en sådan sak än kunde kännas så kunde det inte vara bra på sikt skrattade hon lätt.

Jag reste mig upp och tände ett par stearinljus och släckte det elektriska ljuset innan jag fortsatte att tänka på vad min sekreterare hade sagt. De flesta skulle nog sagt att den där stela tryggheten var det som var bra. Jag förstod vad Sofie menade och var benägen att hålla med henne. Orthvill behövde något nytt för att livas upp och komma framåt. Nya saker skulle ge de impulser som behövdes för att få stela gamlingar som mig själv på benen igen och hitta på nya saker som är till fördel för oss. För inte så länge sedan dog den siste gamle mannen i staden som varit intresserad av att uppfinna saker. Ingen yngre hade tagit upp det arbete den mannen gjorde vilket var synd. Samma sak gällde den lilla grupp personer som innan varit känd som stadens konstnärskollektiv. Det hade dött eller flyttat, av den gruppen konstnärer och författare fanns idag ingenting längre kvar. Det var dit man hade gått för att få handskrivna skyltar eller reklam gjord. Ingenting sådant fanns längre kvar, vilket sänkte känslan av det vackra i staden. Mycket av felet insåg jag låg på min föregångare som varit en stel, trygg person. Han hade inte gjort någonting för att främja det nya eftersom han ansåg att det som fanns var gott nog. Min tanke var att det skulle bli ändring på denna sak. Och jag hoppades att jag skulle göra de nya förändringarna rättvisa. Om jag skulle lyckas med den saken kunde bara tiden utvisa. Den nya militärförläggningen skulle innebära den spänning jag saknade i livet.

Sommaren gick och var precis så kvav och varm som inlandssomrar kan vara. Jag fick igång byggnationen av barackerna och när vintern var som mörkast stod de klara. Det var flera dagars firande efter att en inspektör från militären hade gjort sitt arbete och sedan godkänt byggnaderna som helt i den militära maktens gillande. På middagen som efterföljde invigningen så frågade denna inspektör om allt det övriga var klart. När jag frågade honom hur han menade svarade han att han undrade om förläggningen skulle kunna få råvaror och ammunition levererade i tid så kunde jag bara svara att allting var i sin ordning. Mannen log och skakade min hand och gav mig det datum som den första personalen skulle anlända på anläggningen. Fram till dess, svarade jag så skulle förråden vara fyllda med råvaror och det resterande var upp till dem själva att ordna. Återigen log mannen innan han vände sig om och gick mot sin droska.

I trängseln letade jag upp Sofie som jag under det gångna halvåret hade kommit mycket närmare på en nivå där vi nu även umgicks privat. Det var inte utan att jag misstänkte att vi började fatta tycke för varandra. Det hade kanske gått så långt att jag var tvungen att göra någonting. Vi var båda hedervärda personer om vilka det inte kunde förekomma några spekulationer

I mitten på den kommande sommaren var det dags för en ny invigning och ett nytt band som skulle klippas när tågstationen öppnade och det första tåget lämnade den. Jag hade friat till Sofie under våren och hon

medgav att hon inte var förvånad över erbjudandet. Mest för syns skull frågade hon ifall hon kunde ge mig svaret nästa dag även om vi båda visste att hon skulle säga ja. Vi annonserade vår förlovning och bjöd in våra vänner till en fest i anslutning till invigningen av tågstationen och den första turen med tåget.

De första militärerna hade kommit till anläggningen under våren och börjat finputs detaljerna innan rekryterna skulle påbörja sin träning. Gruppen militär personal gjorde utgjorde en spänning i stadsbilden i sina uniformer som gjorde att stadens unga damer klädde upp sig och de unga männen skärpte till både sitt språk och klädsel. När jag gick genom staden visste jag inte om det var ägaren till herrekiperingen eller slaktaren som hade det största leendet och dollartecken i ögonen. Staden hade börjat leva upp ur sitt tidigare stela, sömniga töcken.

På hösten gifte jag mig med Sofie. Ingen visste då att hon redan då var gravid med vårt första barn. Mina gamla vänner sade alltid på våra nu frekventa middagar att de hade väntat på det här ögonblicket då jag slog mig till ro. De lade också till att allt jag gjorde för staden verkade slå väl ut oavsett vad det var. Inom kort skulle jag sitta i min läsfåtölj och läsa mina rapporter med ett barn i knät medan jag fick dra ned på mitt piprökande. Men det var ett litet pris för vad jag nu hade skaffat mig. Mina ögonblick då jag suttit på kontoret och tittat melankoliskt ned längs huvudgatan var i stort sett helt borta. Dessa stunder dök upp endast vid enstaka tillfällen då ingenting direkt hände på jobbet.

The Mechanical Regiment – *short story by T.J. Ceder*

“Tick tock goes the clock
Morning air gets colder
Sun's up, time stops
Down falls the soldier”

***

February 7th, 1864

My dearest Louise

I know, that I may never send this letter, but writing letters to you, my beloved wife, reminds me, that I am human still.

By now you would have had news of it. You have been told, that you are a widow of our war with Prussia.

I am neither dead nor alive by any standards of natural or Christian means. Where I once had a beating heart, a mechanical clock has taken its place. My left hand, with which I used to hold yours, is gone and in its place are three mechanical hooks, which by some work of the devil, I can move at will, as I once could my fingers.

Last night I woke in this state, in a barrack resembling a field hospital and four others were in the beds beside me. Two of them I know, they are my own men; Lt. Leth and a Private Nielsen. I believe you've met Leth once, and his young wife. I think her name is Dorothea.

The others I cannot recognize. Not because their faces are unknown, but because they are bandaged. One of them is attached to a machine that breathes for him.

Frightened of my state, I alerted the nurse, who sat by a desk nearby, making notes by candlelight. She smiled at me and went to fetch a doctor. None of them spoke, as they attended me and I was given a gas to fall asleep, before I could ask them any questions.

When I woke this morning, Lt. Leth was gone from the bed beside me. The nurse has a reassuring smile, but she will not answer any of my questions. She will not speak at all.

Private Nielsen told me, that we have been here for days and that we are held captive by a silent surgical staff. He pointed at a notice posted to the wall, stating that we are to stay calm and will be given instructions in due time. This is the only information we have from our capturers. We are assumed dead by our comrades and yet we still live.

I have stolen pen and paper from the nurses' desk and hide it under my mattress. You, my beloved Louise, is the single-most thought in my mind.

How I wish I could comfort you. Tell you that I am not dead. That your husband will return home and be a father to young Wilhelm and that there will be more children to come.

But I cannot feel the blood pulsing through my veins. I cannot feel the beating of my heart. Only a mechanical clicking and the sound of a clock, ticking away.

I think this might be Hell.

***

February 9th, 1864

My darling beloved

I remember what happened in flashes.

The Prussians were storming and we were in retreat. I had ordered my men to run across the ice and get to the trenches on the other side. Bullets were flying all around us and the enemy were closing in. I saw Lt. Leth on the flank, leading his group of men across. He turned to yell at them, to move them onward, and took a bullet to his face. As he fell, his brave men ran to carry him. I ordered them to leave him behind. To save their lives. That we would retrieve him and any others who had fallen.

I didn't feel the bullet that caught me. But I felt the burning in my chest as I fell and lay on the frozen ground, unmoving. I could not tell, which way was up and which was down. I could not tell if I was on the ice or frozen ground, only that I was cold and still. The sound of bullets and the cries of soldiers blended with the smell of gunpowder and the iron taste of blood.

I thought of you.

Then the Prussians overran us. Someone stopped and touched my face. I heard him yelling orders I couldn't make out and felt myself lifted. Before I passed out, I saw him running towards Leth. He was not in a soldier's uniform, he did not carry a weapon. And yet, he was running on a battlefield.

The doctor is as silent as the nurses. When they are in our barracks, they communicate with hand gestures and notes that I cannot see clearly enough to read.

Leth is back from surgery. The bottom half of his face is covered with a bandage and as the nurse changed it yesterday, I saw that his jaw and cheeks are part metallic and wired shut.

He has lost his ability to speak as well as his ability to smile and laugh, as he used to do with ease, even in facing peril.

Private Nielsen is angry and has every right to be. In the eyes of Lt. Leth, I see only despair and I fear for him. As their captain, I must remain calm and remain a good example in dealings with our capturers. But I must tell you, that I am no different than either of them.

I am angry, Louise, for I have been robbed of a good life as well as a good death. No soldier should be a prisoner of war. No soldier should be kept in a state of half alive, half machine.

Nielsen has a clockwork heart, just as I do. He remembers falling and breaking his leg in the retreat. The leg has been amputated and a hollow mechanism is in it's place. He moves it at will, as I do my new hand.

Leth has a beating heart still, but his lungs are replaced with a mechanical pump, not unlike that of one of the bandaged men, still unknown to me.

The other has awoken and told me his name. Constable Kryger of the 5th Artillery. His body is intact as well as his heart and lungs. But none of us have seen his head unbandaged. I fear the monstrosities that might be beneath.

He has a wife and three children. I miss you and Wilhelm more than I though ever possible.

***

February 20th, 1864

Beloved Louise

My suspicions have been confirmed. They are Prussian.

I overheard the doctor speaking German to one of the nurses last night, as they thought I was sleeping. They were speaking of patients who are not in our barracks.

They have others like us. I wonder how many men have fallen fate to our capturers. How many others who have been robbed of their lives, their deaths and their identities.

Neither Nielsen nor Kryger speak any German, so as the doctor made his rounds yesterday and checked up on our healing progress, I asked him in German, how many Danish soldiers he held captive besides the five of us.

He remained as silent as always and didn't twitch as the nurse did, having been found out. He gestured for the nurse to leave the barracks and she hurried out.

He then sat down next to me, looked at Leth and asked him if he, as an officer, spoke German as well.

The question awoke something in Leth and for the first time in weeks, I saw something other than despair in his eyes. Loathing is the only word that comes to mind.

In German, the doctor calmly told us, that he is an experimental surgeon out of Berlin with the aim of making unbeatable soldiers for the Prussian war machine. Bismarck has promised him any and all of the fallen soldiers in Schleswig and so far there are 26 of us. He wants me to lead them, with Leth as my second officer and Sergeant Elling as our aid. He gestured to the final unconscious and bandaged man in our barrack, still breathing through a machine and unmoving for weeks.

Tomorrow, he said, he will take me to see the rest, if I have the strength to move. And then he left us.

Had Lt. Leth still had his jaw, I'm sure I would have seen it quiver. Instead, I saw moisture in his eyes and he turned away from me and curled up to cry in silence.

Nielsen had remained calm during the doctor's speech, even though he didn't understand German. But it was clear he had understood the intention, for as the doctor left us, he rose from where he had sat, grabbed hold of the chair by the nurse's desk and smashed it to pieces against the wall. Kryger had to restrain him from doing any further damage as I yelled in vain to calm him.

Now knowing the identity of our fifth comrade I sighed and rose from my bed. I found the strength to walk to his bed and sit beside him.

Elling is one of the finest soldier I have ever known.

I will see him wake up and we shall get through this peril together. Whatever the Prussian doctor has planned, we shall not be his puppets.

***

March 2nd 1864

Darling Louise

I shall not repeat to you the horrors which I saw today in their detail, but I must try to recount the events as in doing so, I might myself better understand..

The doctor came to get me at sunrise and for the first time in weeks, I was allowed to leave the confines of my barracks and once again breathe in fresh air, as I stepped out into the cold. This was where the first surprise of the day met me.

From all experience and knowledge, I knew it to be a cold and damp winter morning. The sun was rising and barely let in daylight through the fog and mist rising from the snow, which lay thick on the ground. But I could not feel it, my beloved. Neither cold nor humidity registered in body or mind. I breathed in the fresh air and felt no sensation.

The doctor stood beside me, shivering and pulling his coat tight. As he breathed out a cloud of mist formed in front of his face as there should have been before mine. But there was none.

I feel my lungs working, but the air in them is unchanged.

He brought me from barrack to barrack, within each were five to six soldiers, all altered and kept alive by his mechanical inventions.

I say alive, but I fear that we are not.

Some were in as good a shape as Nielsen and myself, others were still unconscious and bandaged. One man, had a mechanical lung attached to his back, allowing him mobility, and I fear the doctor has the same intentions for Elling when he awakes. Another had a canister of clear liquid strapped to his chest and attached by a number of tubes to a torch which had replaced his right hand. As I walked by, he ignited a flame and lit a cigarette for a fellow man. They grinned and then saluted, once they saw my rank. But they did not rise to stand attention. No one did.

They are all common footmen, most of them Danish, but I counted five Prussians and two Austrians among them. For now, they have been isolated in their own barracks. A measurement to keep the peace until the doctor is ready to release them all for training under my authority. Neither Danes nor Germans know that the enemy is in the barracks next door.

But we are enemies no more and as I was guided through his field hospital of mechanical and ungodly horrors, a clear image of our new enemy emerged.

As of yet, I have no plan on how to beat him, so I will do as he bids and unite this retched *mechanical regiment* under my command.

***

March 10th 1864

My dear Louise

The men are restless.

It was one thing to be a foot soldier waiting for the enemy to charge, but waiting in barracks, knowing that you are assumed dead by the world outside, is far worse. We are, for all intents and purposes, dead.

Those who are conscious and able are permitted to go outside in the courtyard. The entire compound is surrounded by a massive wall and there is only one exit, guarded by the living.

They fear the doctor and they seem to fear us even more. Perhaps, what they fear most of all, is for the doctor, to turn them into the likes of us?

I don't blame them.

Lt. Leth and I drill the men for physical fitness every day and with the instructions of the doctor, I am in attendance as each of them learn to fight with their new body parts.

Most of us have mechanical hearts and a handful have mechanical lungs, but it is the arms and legs that are most impressive.

My new hand has a strength unknown to me. Once I take hold of something, nothing seems to be able to pull the hooks apart. Yesterday I tore a hole in a brick wall and it left no scratch on me. And it was done with a puzzling endurance.

All of us have incredible endurance and stamina. We have all increased in strength and none of us feel the elements. In the beginning, we all took in food and water as a habit, but observing Lt. Leth and his wired mechanical jaw, I began to realize, that we don't need to. Leth hasn't eaten or had a drink for weeks, and he is unchanged in energy.

His mood has changed for the better. He seems to have accepted his ordeal and is content to be back in routines which somewhat resemble his previous military life. The loss of his voice has not diminished his ability to scorn the men and whip them into shape and I am glad to see, that routines and discipline have brought most of the men out of their anger and despair. Even Nielsen is under control and I have on occasion heard him laugh among the others. Kryger has yet to remove his bandages, even though the doctor says he has healed. I suspect that he is afraid and dares not face his fears.

We have yet to merge the two troops, but they are aware of each other and the Germans have a comradery already and it is hard to tell which among them is Prussian and which is Austrian.

I guess, it doesn't matter. We are all the same here.

***

March 14th 1864

My beloved

Sergeant Elling is awake.

He woke late last night and in a panic tried to remove the tubes that breathe for him. We had to hold him down with force, while Kryger fetched the doctor.

His bandages were removed this morning. Half his face is covered in a metallic mask. While he has been left with the use of his jaw and his speech, the most shocking thing is the binocular in place of his left eye.

The man is able to move it on will and with it, he can see further than any human possible.

The doctor has attached a portable lung machine strapped to his back and he is able to leave his bed.

He has yet to go outside and I don't blame him. Only a regiment of horrors will meet him there and he needs more time. Seeing me and Lt. Leth as were now are, had him praying relentlessly.

I no longer say my prayers. God is no longer among us.

***

March 15th 1864

Louise, my love

Sometimes I lay awake at night thinking of nothing but you. I think of your soft lips and how they used to kiss me, of your gentle, but strong hands, and how they used to hold me. I long to untie your hair and run my fingers through it and as I dream of your embrace, my nightmares tell me the truth. I shall never be your husband again.

You are widowed and I am a monster.

The only right thing for me to do, is to give you up, release you from my mind and from my heart. But how can I, when my love for you is the only thing reminding me, that I was once a man?

***

March 25th 1864

My darling

I have brought the German group leader out of isolation and he was kindly welcomed in my small group of command. His name is Sergeant Augustus Klein and he is of the Prussian infantry.

He remembers charging at us on the morning that we fell and had it not been for the state of his mechanical arm with a blade in place of a hand, I would not have forgiven him.

But I have forgiven the Germans; Prussians and Austrian alike. They were men, just as ourselves, following orders and the commands of political leaders far from the battlefield.

In this hell, we are all brothers.

Sergeant Klein was a father of four and has a great knowledge of the Ancient Greeks. You would have liked him.

In the next coming days, I will have the men training together. All of them. If we are to function as a unit under one command, I must have all of them understand, that they are enemies no more.

And when I have their loyalty, I will strike and set us free.

***

March 29th 1864

Louise,

Sergeant Klein has been accepted by my men with greater ease than I first thought. In my command group, he was welcomed as a voice of experience and a representative of another world, not much different from our own.

Yesterday, we brought together the two units, the Danes and the Germans, and while Klein is becoming well liked by my men, the German foot soldiers were met with scepticism at first.

Unknown to me, two of the Danish foot soldiers are from Schleswig, but have chosen to fight on the side of Denmark, and are fluent in both Danish and German. It wasn't long until a fight broke out between these two men and three of their Prussian counterparts and while I shall spare you the details of the gore, I will say, that the new body parts provided by the doctor are formidable in combat.

Thinking all five of the men dead, I was surprised to see the doctor bring them all into surgery and this morning both Danes and one of the Prussians were released into my command once more.

One of my potential translators have had his vocal cords removed and jaw wired shut, much like Lt. Leth. The other, Müller, has lost his eyes and no replacement has been given. The Prussian had his riffle removed from his mechanical arm. All are as living as before the fight, as if the doctor has merely wound up the clockwork of broken dolls.

If you can call it living.

I was not the only one to theorize that we may be nothing more but wind-up toys and before I could stop it, Sergeant Klein slit his own throat with his blade.

The doctor did not intervene, but simply stood next to Klein as he lay on the ground and appeared to bleed out. But even after an unnatural amount of time had passed, Klein was still breathing. And worse, he was still conscious.

I begged the doctor to put him out of his misery, but was only met by a uncompassionate face telling me, that Klein was no longer capable of feeling any pain. None of us are.

Then the doctor had a nurse and two of the frightened, living soldiers bring Klein into the surgery.

Less than two hours later he came back, neck bandaged and no voice of his own.

By God, I fear we are eternal.

***

April 3rd 1864

Louise,

Just as I thought, that what has happened to us as fallen soldiers was unimaginable, something far worse has been done by the doctor.

Yesterday, a rotten plank in the guard tower, which rises above our prison camp, claimed a victim and a young guard fell to the ground and broke his spine. The doctor retrieved him and brought him to the surgery.

Where we, as trained soldiers have gone to meet our fate on the battlefield and have come to terms with our destiny as unliving, mechanical horrors, this child, for he is but a child, has spent weeks guarding his nightmares with fear, only to become one himself.

As he was still in recovery, one of the other guards secretly pulled me aside and told me the boy's name. He told me, that the child was recruited from a nearby village, too young to join the soldiers rank, but old enough to stand guard and run errands.

The guard then shook my hand and I felt a key slip into my sleeve, as he turned white and avoided eye contact.

The child's name is Wilhelm, same as our son.

As I will never see my own Wilhelm again, I promise you, this boy will not be without a father. He will not be without a captain to guide him in what is to come.

I have found unlikely allies in our guards and once the men are ready, I will move forward with our plans for freedom and redemption.

***

April 6th 1864

Dearest Louise

Wilhelm is a brave young man and far more resilient than I first gave him credit for. He is only a few years older than our own son, but shows great maturity in dealing with what has happened to him.

I suppose acceptance comes with the naivety and innocence of the young. While he feared us before he became one of us, he has now taken to his new strength and abilities with an adventurous attitude, which I am happy to say, is contagious among those who still struggle.

His new metallic spine is connected to a device across his eyes, allowing him somehow to see what occurs behind him, as well as being able to see in the dark. He will be invaluable to me, yet I still wish, that his heart would be beating, instead of ticking away endlessly like clockwork.

The sound of ticking follows us everywhere.

***

April 7th 1864

Darling Louise

We can hear gunfire and battle-cries not far off. The men are eager to join, as they are trained to, but I have convinced them, that *our* war is now here, in our prison compound, and that our battle is soon to come.

***

April 10th 1864

My beloved

The men are finally coming together as one unit, united under one banner, and while the doctor believes the banner is his, in truth it is mine and one of revenge.

The surgical discipline the doctor performed on our ruffians, has stopped all hostility between the men. They are no longer Danish, Prussian or Austrian, they are soldiers and brothers in arms.

I've put Müller, my blinded translator, in charge of his own group of men and made him constable. Almost all of the men have learned terms in the language not their own and soon more than our command group will be bilingual. Much like the boy, Müller seems to sense his surroundings, without his sight.

Bringing young Wilhelm into our ranks only made the men hate the doctor more. We have all come to love the boy and as a result, we have all begun speaking to one another of our loved ones. Our wives, our parents, friends and siblings and most of all, our children.

The doctor, devil that he is, shall never touch another child.

The battles continues to rage outside our walls and I fear for the losses on both Danish and Prussian sides. Not merely for the horrors of war itself, but for the possibility that the doctor might run through the battlefields once more, searching for bodies to mutilate.

The unification of our men keeps him here for now. I have told him, that any newcomers might interrupt our training process and I dare say, the devil heads my advice.

***

April 16th 1864

Louise, my beloved

The doctor is dead.

Early this morning, as per my orders, the guards deserted their posts and left the compound with the doctor and his two nurses unprotected from their creations.

As the sun rose through the morning mist, the sound of battle emerged once again as we knew our former comrades were fighting one another.

But our focus was another, as the men silently ran to their posts along the walls.

Elling's group climbed the guard tower and from there had an overview of not just us, but what awaited us outside. I had Wilhelm placed among them, somehow wanting to keep him out of harms way, although I know him to be almost indestructible and with eternal life.

Klein and his men opened the gate, with the key I had been given and stood guard against the outside world.

Leth, among his men with artificial lungs and blowtorches began their assault on the barracks.

The flames took a while to bite, as the barracks were wet with rain, but eventually most of the compound was on fire.

I saved the doctor for myself.

Along with three other men, we entered their quarters in silence. No sound was heard, except the ticking of our clockwork hearts.

The nurses were sound asleep and easily done with. Neither had been cruel to us and neither had concocted the horrors that were done to us.

Both had their throats swiftly cut, neither suffered nor had any knowledge of their dying.

I wish, that we could have left them alive, but they had seen too much. They knew too much of the doctors procedures.

The doctor was awake in his room, getting dressed for the day, when we seized him. His screams for mercy was lost on his silent capturers, as we dragged him outside, open shirt and bare feet.

With my sable I cut of his left hand. For my left hand.

Kryger took out his eyes. Nielsen cut of one of his feet, Klein took the other. After that his screams turned to sobs, as he wriggled on the cold ground, trying aimlessly to get away from my men.

They each took turn to take a blow at him, all except for Elling's group in the tower.

His documents and notes were carried out into the middle of the compound. All evidence of his surgery was torched in a bonfire. We set their quarters on fire and burned the bodies of the nurses.

In the end, he was thrown on the fire and left to burn.

There was no other sound than his final sobs and the roar of the fires, eating the burning buildings.

I do not know which blow killed him, but I assure you, unlike *Frankenstein's Monster*, we succeeded in killing our creator.

Once we were sure, that we had destroyed all evidence of the doctor and his experiments, we left the compound and slowly walked towards the cries of battle ahead.

***

April 19th 1864

My darling beloved

We stayed hidden in the final days of battle. We dared not show ourselves for fear of how either side would react. But we did reconnaissance and Klein, Kryger and young Wilhelm proved their worth as spies and thieves, as they procured new clothes for us all, as well as intel from both sides of the battlefield.

We have taken temporary refuge on an abandoned farm and no longer wear uniforms.

The final battle of our war with Prussia is over. Denmark has lost more than the Duchies of Schleswig and Holstein. The battlefield is covered in fallen soldiers from both sides, still being collected by their comrades as I write this final letter to you.

From now on, I must truly consider you a widow. I must let you go, though you are the one thing on this Earth, which is dearest to me.

But the future of this mechanical regiment is quite another than that of husbands and fathers, sons and brothers.

Although, not entirely without family.

For we hold a new purpose now, my love.

While the horrors done to us will never be repeated and we remain the only undying soldiers for what may very well be eternity, we have vowed, that the horrors of war will never again take the life of those we love.

If we are to be eternally damned, then we will make sure, that all our descendants will live to old age.

No harm shall ever come to you my love, I will see to it that you are safe. My only regret is that I cannot see to your happiness.

And do not fear for Wilhelm, we shall watch over him and one day his sons and daughters.

We no longer march in any army, but we are soldiers still. And we have chosen who we serve and will do so until we are no more.

Eternally yours

*****

October 25th 1915

Dear mother

I am writing to you from the field hospital near Kiel. First and foremost, I must assure you, that I am alright. I am miraculously unharmed, whereas my entire battalion is dead.

I saw them, mother.

The doctors tell me, that I have shell shock and that I have lost my mind to imagination. But I saw them; the mechanical men.

You must remember, that our old neighbor used to tell us horror stories of his time in the war against Denmark, which won Schleswig back under German rule and where your father was lost. He did not fight, but stood guard at a compound for prisoners of war. He guarded monsters and I'm telling you, his stories were not those of a lying drunk, as you've always claimed.

As we were overrun by the enemy, and gas mixed with the smoke from our cannons and gunfire, those without gas-masks perished beside me. My own mask faulted and I felt the effects of the gas and thought surely I was dying. But then, a man of no uniform came out of nowhere and placed a breathing apparatus on my face.

His fresh air was attached to his body and there was a binocular in place of his eye.

I'm not crazy mother. I woke up breathing among hundreds of dead. They're real.

Your son,

Augustus Klein III

*****

France, June 8th 1944

Dear Eddie

I don't know how, but I survived D-Day on the beaches of Normandy. The Germans were shooting at us even before we were out of the boats and there seemed to be no end to their bullets.

I don't know why, but the man in front of me didn't seem to run scared of any of them. He must have been hit several times, but he stayed up and stranger still, he stayed in front of me. In the chaos around me, I could have sworn, that he was out of uniform. But he had a rifle, never dropped it. Almost like it was attached to him. I swear I heard bullets ping of him like he had some kind of metal armor, but that must have been bullets hitting the sides of the boat that brought us in.

Once the beach was won, I tried to find him, but nobody knew who I was talking about.

It feels strange, fighting against the Germans, knowing that if mom and dad hadn't emigrated after the Great War, I would now be one of them. But I suppose being German-American has its perks. The captain wants me to be a translator for POW's, so they're trying to keep me out of harms way, since nobody else speaks 'kraut'.

I'll still try to find the man who ran in front of me on the beach on D-Day. I'd like to shake his hand.

Give mom and dad all my love. And you better keep your promise and keep your grades up. You're the brains to my brawns and I'll have this war over before you're old enough to join.

Your brother,

William Müller

*****

Sarajevo, March 10th 1992

Notes on incident report SFOR/41/A3/03081992/1102

While witnesses report front right door of vehicle was torn off by two unknown men, mech-staff conclude ambulance was lifted and the door was torn off by machinery, not men.

Still no clear memory of rescue, only parts of attack on convoy and following crash of ambulance. And the sound of ticking, like old clocks. I can still hear the sound of ticking.

Lt. Michael Elling, MD.

*****

Helmand Province, December 8th 2006

Hi dad

I must be going out of my mind.

Three weeks in a forward post, with nothing but sand and old porn to keep us company, no wonder we started talking about ghost stories and urban legends.

Sergeant Nielsen brags about how his family has a guardian angel, keeping them out of harms way if they go to war. He signed up for a third run in Helmand, just to prove it true. Some of the other men have begun rubbing his head for good luck, before they leave camp for patrols. In my opinion, he's just a trigger happy bum, but you can't change the facts. He's been in two IED explosions, countless crossfires and one time a building collapsed right in front of him, forcing his group to detour and thus avoiding an ambush on the other side of the rubble.

He doesn't have a single scratch on him.

I don't believe in ghost stories or guardian angels. But last night, as we took heavy fire, I could have sworn, that there was someone else among us. It was pitch black, and Nielsen was yelling at us to take cover. It must have been a trick of the flares coming from the gunfire, but at one point, I saw someone standing next to him.

When I asked him about it the next day, all he did was smile and say:

"Tick, tock..."

A Piano in the Snow – short story by Einar Leif Nielsen

There was a piano standing in the middle of the farmyard. It was an old thing; the wood was dry and cracked and the red paint was coming off. A few keys were missing and those that were still there were out of tune. Next to the piano sat a young girl on a crude wooden trunk. Her name was Guðrún and her ears were starting to get cold. It was mid-April and the Icelandic tundra was completely white. The landscape was a picturesque winter land except for a billow of black smoke that rose from the valley's edge. It was a walker. Most people wouldn't give it another thought. These two-legged steam coaches were common enough in these parts, but Guðrún had ordered that one for herself.

She was alone outside. A faint sound of child's laughter came from the farm behind her. Its name was Hóll. Inside everyone was busy preparing for the day's work and didn't give Guðrún another thought. She had lived at the farm for thirteen years, her entire life. But now she was finally going to escape.

The farmer, Ari, had left late last night. He was searching for two horses that had gotten loose from the stable. The farm needed the animals so Ari wouldn't return without them. In truth, Guðrún had let the horses go in hopes of creating a distraction because Ari had no intention of letting anyone leave this little piece of hell he had created. Now, thankfully, he was somewhere up in the mountains that surrounded the valley. Guðrún hoped he didn't see the smoke from the walker or her waiting for it.

A river divided the landscape like a black tear. The walker was nearer. Its two feet clanked in each step. The river's snow banks broke under the machine's weight but it didn't falter. It stomped down to the bottom where it stood firm. Squeaks and rattles came from the metal joints which sounded unnatural in this winter wasteland.

A whistle echoed through the valley. It was Ari. He was calling for the horses. Guðrún looked up the mountain. Fine snow blew off the peaks creating lines of white that disappeared into the clouds. The farmer must have heard the walker. It was so incredibly loud. But she didn't see him. He could be back at the farm in a matter of minutes. He always had that beaten-up kite with him so he could glide down from the highest peaks. Its central shaft was made up of a sharp stick. Almost like a spear. Ari often used it to slaughter lambs. If he saw Guðrún trying to leave he probably gut her with it too. There was another whistle but this time it seemed further away. Guðrún sighed in relief.

The walker continued up a steep hill which bore the same name as the farm. The machine looked old. A few pieces hung from the underbelly of the cockpit like moss and brown patches of rust covered the joints. In the driver's seat sat a bearded man of about thirty. He stared expressionless into the distance. When the walker reached the top of the hill it took three steps and then came down on its knees. The pilot threw down a rope ladder and started to climb down. Behind Guðrún someone slammed a door. The crunch of footsteps in the snow came closer. She closed her eyes. It couldn't end now.

"What's going on?" That shrill voice could only belong to María, Ari's wife. She had always hated Guðrún. Mainly because of what Ari had done to Guðrún's mother. She had always suspected that María's jealousy that had been the cause of her mother's death. But no one had dared to tell her the truth.

Guðrún closed her eyes for a few seconds. Then she put up her biggest smile and turned around. "I'm leaving."

María was an unusually fat woman. She got enough to eat unlike everyone else on the farm. That was the price for her silence and acceptance of what went on in that house. She looked at the piano and frowned. "That's not yours."

Guðrún just shrugged. According to Ari, the piano was Italian and more than seven hundred years old. This was probably a lie but Guðrún didn't care. The only thing that mattered was that he loved it more than any person in this world. So, early this morning when everyone else was still asleep she snuck out of bed and somehow manage to push it into the yard. Tracks in the snow lead from the piano and to a church that stood next to the farm. Its doors were open and snow was blowing into the entrance.

The pilot jumped town the last two steps of the rope ladder and turned around. "Morning," he said and smiled. He had on a thick leather jacket that had become the unofficial uniform of walker pilots.

"Oh, it's wonderful to finally get some visitors," said María and put on her biggest smile. Her dimples increased the size of her cheeks even more and at that moment she seemed nice. She was always nice to strangers, but not to anyone else. "I just have to compliment you on your walker. It's beautiful."

"Jarpur and I have been together for about ten years." The pilot patted the walker's shin. The machine blew steam from its exhaust almost like it was showing its appreciation.

María wrapped a knitted shawl tightly around her shoulders. "It's too cold outside. Why don't you come in and have something warm to drink. The two of you have a long trip ahead. "

The pilot leaned to the side. He raised his eyebrows, looked at María and then back at the farm. Guðrún had never considered what strangers might think of the hovel that they called home. Two hundred years ago it might have been a beautiful Icelandic turf farmhouse but now the roof was falling in and it looked more like a cave than something built by men. To the right of it, there was the small wooden church and to the left, the sheep shed that also doubled as a stable. It was built from loose stones and a few pieces of driftwood. "Thank you, but I want to get back to town before dark." He turned towards Guðrún. "Are you my passenger?"

She nodded. She was going to Reykjavík, one of the first towns in the entire country. There people could live free of farmers and farm life. It and a few others like it had started to spring up about ten years ago when King Christian had forbidden forced residences.

"Ok great, my name is Björn." He had a cleft lip. It was almost unnoticeable because of the beard, almost but not quite. "I think it's best to get a move on as soon as possible."

Guðrún smiled and said her name then she walked over to the piano and started to push it. Her feet slid on the snow but the piano didn't budge.

Björn took a step towards the girl but María lifted her hand. "No, that does not belong to her. It's staying behind."

"Try and stop me!" Guðrún pushed on the piano until she turned red in the face. The instrument started to slide slowly across the snow creating a flawless path in its wake.

María looked at the farm and then to the mountains. "Nobody cares about you girl, but he'll follow you to the ends of the Earth if you take that."

"I'm taking it," said Guðrún and pushed even harder.

"It's no problem, it's my job to help," said Björn.

"Stay out of this stranger," said María and pointed at Guðrún. "After all that he has done for you. This is how you thank him."

Guðrún stopped and stood straight. "He helped me because he liked my mother's bed and you know he has started to look at me the same way. Is that what you call kindness?"

María turned red. Her mouth was searching for words but it couldn't find any. She knew what exactly her husband had done, and that Guðrún's mother wasn't his first victim. but she was the only one that had died. Before King Christian had issued his decree every citizen was required to register on a farm, else they would be branded a burden on society, with no more rights than a dog. Back then farmers had all the power, their workers were little more than slaves and women were nothing more than objects that could be used and discarded. Those who dared to say no were thrown into the harsh wilderness and made to fend for their own. There were still a few places where the old system still survived. Hóll was one of them.

When neither of the women had said a word for a few minutes Björn walked over to Guðrún and together they pushed the piano towards the walker. "It's none of her business if you help me or not," whispered Guðrún in between breaths. "It's me that's paying you and I say that this piano is mine." Björn just nodded and continued pushing.

They stopped when the piano was in between the walker's legs. Björn climbed up the rope ladder and opened the cargo compartment under the cockpit. He reached inside and pulled out a couple of pulleys. "These should do." He climbed back down.

Without saying a word Guðrún started to tie the ropes to the piano.

Another whistle echoed through the valley. It was closer than before.

"Hear that," said María and smiled. "He's coming for you." She smiled a big ugly grin, showing the few teeth that she had left.

Guðrún froze for a second. She turned slowly towards the mountains. It was difficult to see anything. A few times she was sure that Ari was gliding towards them but it always turned out to be shapes in the snow. Her knees shook and her eyes got watery. If he found her now he would probably skewer her with his kite.

"We need to secure the ropes before I can hoist the piano up." Björn jumped down and took the ropes in Guðrún's hands. She felt like she woke from a trance when he touched her. He nodded at María. "If you have any able-bodied men in the house we could use some help."

The farmer's wife snorted and turned towards the church. "You couldn't even close the door to God's house, whore." For some reason, the church was much nicer than the farm itself. The walls were newly painted black while the windows and the cross on top of the clock tower were white. Ari said the colors

signified the difference between heaven and hell. Guðrún suspected that he had just chosen the cheapest ones available.

"I guess it's up to the two of us then," said Björn and fastened the last knot. He wrapped the rope around his forearm. Guðrún did the same.

"The piano doesn't belong to you," said María and shut the door to the church. "I told you to leave it here."

Björn and Guðrún didn't answer and pulled on the rope. Slowly but surely the piano lifted off the ground. The pulleys creaked and the rope dug itself into Guðrún's arm. She ignored the pain and kept on pulling. The piano was almost at the cargo compartment. "I'll hold it," said Björn through clenched teeth and nodded towards Guðrún. "You, climb up the ladder and push it in."

María ran to the farm and yelled: "They are stealing the Lord's piano." Guðrún smiled. She doubted anyone would lift a finger, at least it would take them a very long time. They all hated María and often played deaf when Ari wasn't home.

Guðrún climbed up the ladder and reached for the piano. There was a yell from the mountains. It sounded like an animal in pain. Guðrún almost fell. She held tightly on to the ladder. "We have to go, now," she said. Her voice was breaking. Björn held tightly on to the rope. "Never mind the piano. We have to go, now."

There was a brown spot in between two peaks which got bigger by the second. It was Ari. Guðrún would never escape if he got to her.

"Now you'll be sorry," said María and laughed. "Now you'll all be sorry." The farm folk walked into the yard. All of them either very young or very old. They were all unhealthily thin. Nobody stayed at Hóll unless they had to.

Ari screamed again. It was horrifying. Guðrún felt her palms get sweaty. "We have to go," she said with tears streaming down her face.

"Just push it in." Sweat streamed down Björn's forehead.

Guðrún reached for the rope.

"Stop her before my husband kills you all." María pushed a small child and it fell to the ground. The rest of farm folk came closer. They weren't afraid of María but Ari terrified them.

The farmer's kite came closer. His face was distorted with anger.

"Push it in," said Björn.

Guðrún trembled with fear. Ari was going to kill her. If only she had left that damned piano she would have made it but now it was too late.

"Just push it in," said Björn. The farm folk had surrounded the walker but didn't dare to come closer. The pilot was twice as big as any of them.

The kite was almost at the farm. Its wings tilted up and it slowed down.

Guðrún closed her eyes and reached for the piano. She felt it bump on her fingers a few times before she grabbed the rope. In one swift movement, she pushed it into the cargo compartment. But it was too late. She opened her eyes. Ari stood in the middle of the yard. His eyes were bloodshot and he had a scowl on his face. He had a long white beard, a bald head that was covered with birthmarks and long thin arms. He took off his kite, folded it and stuck it in the ground at an angle. He always did that so that it was ready for use. "What's going on here?" he asked with a raspy voice.

"Can we leave now, please?" Guðrún begged Björn.

The pilot lifted his arm and panted a few times then he just smiled and turned to the farmer. "This young girl has booked passage with me to Reykjavík."

The farmer took up a patch of tobacco from his pocket and snorted it loudly. "Is that a fact?" He then wiped his nose with a handkerchief that had years of dirt on it.

"Yes," said Björn. "We were just about to head off."

"I've heard of you, pilot," said Ari and spit.

"Please just let us go," said Guðrún.

"Be quiet, girl," said Ari. "Us men are talking." He smiled towards Björn. "You're Sigurður's son, right?"

"Sigurður would probably not call me—his son," said Björn. "My mother needed to be registered at a farm and he took advantage of her situation. That is, until she got pregnant and he threw us out."

Guðrún froze. How could this man's story be so similar to her own?

"So, you're a bastard," said Páll and kicked the snow by his feet.

"Bastard," repeated María and spit on the ground.

Ari turned to María and furrowed his brows. Guðrún had often seen that look. It meant you should be quiet if you didn't want a beating. "Not only that, your mother was a burden. You should be thankful for Sigurður. He's a good God-fearing man. I would have had your mother drowned. A farm is no place for a bastard and Iceland is too small for burdens to be running around." Ari coughed. "I've had to do that, you know. Drown a woman." The farmer glanced downwards and smiled like he was recalling a fond memory.

"You should know when to shut your mouth, old man, or I'll snap your neck." Björn climbed up the ladder and closed the cargo compartment. It clanged loudly.

There was a gasp from the farm folk. Nobody spoke to Ari like that. But the farmer didn't say a word to Björn. Could he be afraid of the pilot? After all the young man could have broken him in two. Somehow, he didn't seem like the all-powerful Ari anymore. He looked more like a frail old man. Guðrún realized that was just who he was. A lonely man who had been born into power and then squandered it away with violence and abuse. Guðrún swallowed and said with a trembling voice: "There are no burdens anymore."

"Shut up, whore," said Ari and raised his fist.

Guðrún's mouth was dry. She bit her tongue and continued. "King Christian IX has decreed it. The letter arrived from Copenhagen years ago and you know that." She looked Ari in the eye. "So, instead of burdens we only have old men like you that are destined to spend eternity in hell."

"If you don't shut your mouth, you'll be sorry," said the farmer.

"If you lay a hand on her old man I'll break it," said Björn and climbed down the ladder.

Ari spit tobacco and wiped his mouth with his sleeve.

Guðrún faced the rest of the farm folk. "Do you know what that royal decree said? Not only that citizens no longer need to register on farms but also that the enslavement of workers is now a sin in the eyes of the king of Denmark and he the divine representative of the church in Iceland. So he's not only a sinner but his entire house is damned."

Ari's face contorted with anger. "Is that any way to speak to your father, whore."

María gasped. She patted her husband on the back. "This is no time to jest, darling."

Ari sighed, turned around and punched his wife in the face. For a second she didn't seem to realize what had happened. Streams of blood flowed out of her nose, and then she limped down unto the ground.

"Shut up," screamed the farmer. He turned back to Guðrún. "You are not leaving. As your father, I forbid it."

"According to who?" Guðrún had always known that he was his daughter but until then he had never admitted it. "You told the priest that my father was a dead man."

"God knows the truth and so do you."

"And so what? What on earth do you need me for?" asked Guðrún.

"I don't give two shits about you, but you can give me what I need—a boy. That's all I ever wanted."

Guðrún wanted to say something but the words were stuck in her throat.

"I believe men burn in hell for that," said Björn. "Or God finds someplace worse."

Ari laughed. "Well, what's a man to do? This hag sure couldn't give me a son." He turned back and kicked María in the stomach. She howled in pain and started to cry. "Her mother neither." Ari pointed at Guðrún. "So I had her and the girl's sister drowned right over there." He nodded towards the river. "The girl is just months away from her first blood. I have to believe that she can give me a boy. You understand what I mean? We are men, we have our urges and our needs."

Guðrún had always known that Ari had killed her mother. She was young when it happened. She even knew it was because her mother's pregnancy but she never knew that the baby was born. A sister. But that man had taken her away too.

"I'll end you," said Björn and walked towards Ari. Guðrún felt her bones shake and for a second everything was red. She ran towards Ari. The farmer's smirk disappeared. She lifted her fist and hit him as hard as she could. She felt his cheekbone and her knuckles break. There was an audible gasp from everyone. She didn't believe what she had done but at the same time, it felt so good. Although her hand did hurt a lot.

"Yes," said Björn and lifted his hands in celebration.

Ari's expression was one of wonder. He stood wobbly for a few seconds and then fell back on the kite. It stood right where he left it. Its sharp end pointing towards the sky. The stick slid into the farmer and came out of his belly. The brown wood was red with guts.

For a few seconds, nobody said a word. Everything was silent except for a couple of blackbirds that chirped and hopped around the farmyard in search of food. "No!" María crawled in the snow towards her husband.

Ari stared at the innards at the top of the stick and then at Guðrún. He tried to say something but just coughed up blood.

Guðrún stumbled back. This wasn't supposed to happen. All around there were witnesses. She was sure to hang.

Björn stood with his mouth open. Guðrún looked into his eyes, her own were filling with tears. The pilot smiled awkwardly and stuttered: "He should have been more careful in this snow. It's very slippery. Right?"

"Murderer," María screamed in between sobs.

Ari gurgled as his head bobbed back and forth.

"What are you talking about." Björn took a step towards the dying farmer. "There was no murder here. Just an accident. Don't you all agree?" He looked over his shoulder at the farm folk. But they didn't utter a word. They just stared at Guðrún. The world seemed to stop, just for a moment but she could still hear Ari choking on his own blood.

"I guess you people need to find a new home," Björn said to the farm folk. "Anyone who wants a ride I'd be happy to come back tomorrow and take you to where you need to go. Free of charge of course. But if you want to stay that's up to you. Somebody will need to run the farm now that this asshole is dead. "

The farm folk nodded.

Ari tried to lift his hand but couldn't. His white beard was now red with blood. His eyes rolled up as the body spasmed three times and then was completely still. María clung on to her husband's corpse. Begging him to come back.

Björn patted Guðrún on the back. "Well, I guess we have to go."

"We can leave the piano," she said.

"Really?"

"Yes, there is no reason to take it now. I just wanted to spite him. I'll find a new one in town." They walked to the ropes and with some help from the others lowered the piano out of the cargo compartment. Two farms folk wanted to leave right away. Björn promised to pick others up the next day but a few wanted to stay. They loaded up the trunk and then they were ready to go.

Guðrún sat down in the cockpit. The walkers steam engine roared to life. She smelled the coal fires. It took a step and then another. A few of the folk walked into the farm. They left Ari's body hanging on the kite next to the old piano in the snow. María was still screaming when the walker went down the hill. Guðrún could hear the cries for the longest time but eventually, the walker's engine drowned them out.

Cabinas kugghjul – novell av Eva Holmquist

De blänkande mässingsdelarna låg utspridda över hela grönområdet. I rabatterna syntes fortfarande hjulspåren efter Cabina, den självkörande droskan. Ett parasoll som tappats i hasten för att komma undan rullade sakta över gräset.

"Olyckan är oförklarlig", sa ingenjör Persson och satte monokeln till ögat. "Men vi har situationen under kontroll och ska lösa den snabbt. Jag kallade på fröken för att visa en riktig utredning och hur riktiga ingenjörer arbetar. Det kan vara trevligt för fröken att få uppleva. Dessutom är det droskan som fröken fick titta närmare på."

Han viftade med händerna så att spetsmanschetterna fladdrade. Som alltid påminde han henne om en fågel med sina snabba ryckiga rörelser och sin pråliga utstyrsel. Hon kommenterade inte hans ord utan tog några försiktiga kliv in i bråten. Det gjorde ont att se sin skapelse i bitar. Skapelse förresten, hon hade bara gjort styrprogrammet som tillät den självstyrande mekaniska droskan att själv kunna navigera genom trafiken. Det var också hon som döpt henne till Cabina.

Hon förstod inte vad som gått fel. Cabina var programmerad att spara så många liv som möjligt i händelse av en konflikt. Enligt uppgift hade droskan mejat ner ett tiotal personer och samtidigt förstört sig själv utan synbar orsak. Som tur var skulle alla människor överleva. Annars hade nog självkörande droskor förbjudits. Nu måste hon ta reda på vad som verkligen hade hänt.

"Har ni hittat lådan med mitt styrprogram?"

"Sch", sa ingenjören och tittade över axeln trots att närmaste människa var alltför långt bort för att höra vad hon sa. "Någon kan höra dig. Fröken vet att kvinnor inte förväntas jobba med mekaniska droskor."

"Har ni hittat den?"

Han drog i spetsmanschetterna.

"Den finns i laboratoriet, men jag tror inte att den är hel."

Det var inte därför hon var intresserad av den. Droskan lagrade informationen som besluten baserades på, men det orkade hon inte förklara för ingenjör Persson.

Pinnarna från en söndrig stålställning som hade spänt ut en krinolin låg söndertrasad på marken. Bredvid låg en hoppressad hög hatt. Ett par goggles där det ena glaset var krossat låg en bit därifrån. Resterna efter de människor som drabbats var blandat med mässingsdelarna från Cabina. Karolina mådde illa. Hennes skapelse skulle hjälpa människor, inte skada dem.

"Nå", sa ingenjör Persson och slätade till spetsmanschetterna. "Vet fröken vad som gick fel?"

Karolina ignorerade honom och fortsatte gå längs med spåret av mässingsdelar. Där var hättan som täckte ångmaskinen. Stötfångaren som skulle sitta längst fram för att skydda droskan låg en bit därifrån. Ett sammetsklätt passagerarsäte hade landat ovanpå en syrenbuske. Det doftade starkt av syrenen. Hon stannade upp.

"Skadades passageraren?"

"Direktör Walfridson bröt armen."

Hon drog ett så djupt andetag som hon kunde med korsetten på. Ingen död, hon fick vara glad för det. Hon böjde sig ner och plockade upp en av sensorerna. Trots mässingsskyddet var den helt krossad. Ett av hjulen stod lutad mot ett träd. Ett annat hade krossats mot det kastanjetråd som slutligen stoppat färdens. Hon svängde sakta runt för att bättre se hela olycksplatsen. Krinolinerna böljade av rörelsen. Förbaskat opraktiska kläder.

"Varifrån kom droskan?"

Ingenjören pekade bort mot vägen som ledde in mot parken. Där parken började, delade sig vägen i två villagator som följde utsidan av parken. Den ena vägen var uppgrävd. Ett stort hål spärrade av. Bredvid vägen fanns en stor gräsmatta där flera barn lekte. Den andra vägen ledde in bland stadens högre ståndsvillor. De stora trädgårdarna omringades av höga murar. Ut på vägen ledde smala uppfarter. Att droskan inte tagit högra vägen var förståeligt, eftersom där var ett stort hål i vägen. Den vänstra vägen såg däremot ut att vara fullt farbar. Varför hade droskan istället kört jag in i parken? Hon behövde mer information.

"Jag måste prata med passageraren", sa Karolina.

"Varför det?"

"Det är enda sättet att få tillräcklig information om vad som egentligen hände."

En äldre man som gick förbi utanför parken skakade på huvudet.

"Jag har aldrig litat på de där självkörande sakerna."

Karolina knöt händerna. En enda olycka, och den skulle kanske stoppa alla självkörande droskor. Det var inte rättvist.

Karolina följde ingenjör Persson in i sjuksalen. Det luktade starkt av kloroform. Passageraren låg nedbäddad i sjukhussängen. Högra armen var utsträckt på täcket. Spjälorna syntes tydligt genom lindorna. De var täckta av något vitt material som verkade styvt. Det måste vara det nya gipset som hon hört talas om.

"Direktör Walfridson", sa ingenjören när han stigit in i rummet. "Vi beklagar olyckan. Jag hoppas att direktören mår bättre."

Direktören reste på huvudet. Han var yngre än vad hon trodde med huvudet täckt av ett mörkt rufs och skäggstubb som syntes som en skugga längs hakan.

"Är det fröken som är uppfinnaren?" Han satte sig upp. Ögonen sög tag i hennes.

"Naturligtvis inte", sa ingenjör Persson och snörpte på munnen. "En kvinnohjärna är inte skapt för ingenjörskonst."

Direktören släppte hennes blick och vände uppmärksamheten mot ingenjören istället. Karolina kände sig besynnerligt besviken. Hon var van vid att inte få äran för sitt arbete. Varför skulle det spela någon roll den här gången?

"Hur fungerar droskan?"

"Det är alldeles för avancerat för att direktören ska förstå", sa ingenjören, höjde hakan ett snäpp och sneglade ner på direktör Walfridson.

Direktören vände sig mot Karolina igen.

"Hur fungerar droskan?"

"Den har sensorer som kan känna av föremålen runt droskan. Den förutser sedan baserat på rörelsen vart ett visst föremål kommer att ta vägen. Med det som underlag bestämmer den hur färden ska gå. Den kan med andra ord själv välja bästa vägen."

Direktören nickade belåtet och satte sig upp på sängkanten. Han petade fram skorna med tårna och lyckades få på sig dem utan att använda händerna. Snörningen måste däremot vara omöjlig så utan att kommentera saken, böjde hon sig ner och knöt skorna åt honom.

"Tack fröken", sa han och blinkade åt henne.

"Vart ska direktören?" undrade ingenjören.

"Fröken och jag ska ta reda på vad som gick fel", sa direktören och erbjöd sin arm åt henne. Den vänstra, inte den högra naturligtvis. Karolina kunde inte låta bli att le mot honom. Han var så full av energi trots den brutna armen. De gjorde sällskap ut.

"Styrprogrammet är i laboriet", berättade hon. "Den kan ge mer information. På vägen dit kan direktören kanske berätta vad som hände."

"Det var helt obegripligt", sa direktör Walfridsson och skakade på huvudet. "Droskan har fungerat klockrent. Jag har inte haft ett enda bekymmer."

"Vad hände?"

"Jag satt i droskan när vi körde längs huvudgatan. Parken låg rakt framför oss och var full med människor. Den högra kringleden var blockerad av det där stora hålet i gatan. Därför var jag helt inne på att vi skulle ta vänstra kringleden istället. Just när droskan skulle svänga in på den vänstra vägen körde en liten droska ut från en av uppfarterna. Föraren kan inte ha sett sig för utan körde ut rakt framför oss. Min droska bromsade, men det var alldeles för kort avstånd. Därför var jag övertygad om att vi skulle krocka, men i sista stund svängde droskan in i parken istället. Människor skrek och försökte komma undan. Men det var alldeles för många för att det skulle gå att undvika alla. Farten var för hög för att vi skulle kunna stanna. Det var först efter att jag hade krockat med ett träd som droskan stannade upp."

Ingenjör Persson följde efter dem, men sa inget. Karolina tyckte sig känna hans missnöje i ryggen, men hon ignorerade honom. Det var hans eget fel att han satt sig situationen att inte kunna tillräckligt mycket om

droskorna han levererade. Hade han varit öppen med att hon bidragit till uppfinningen skulle situationen varit enklare.

Väl framme i laboratoriet gick hon rakt in i innersta rummet. Det var där hon monterat sin uppfinning i droskan. Det luktade svagt av smörjolja. På arbetsbänken låg lådan med styrprogrammet med kablarna som stack ut från sidorna. Mässingen blänkte från ljuset från fönstret. Utanför låg hamnen som var fylld med båtar. De flesta var ångfartyg, men det låg också ett segelfartyg för ankar. Hon kastade en lång blick mot horisonten innan hon satte sig vid bänken.

Ingenjör Persson stod kvar i dörröppningen med armarna i kors.

”Lådan är till för att skydda styrprogrammet”, sa hon till direktör Walfridson som lutade sig fram över hennes axel för att kunna se vad hon gjorde. Han satte monokeln framför ögat. Kedjan slingrade sig ner längs hakan.

”Vad är det där för något?” undrade han och pekade på kablarna.

”De leder ljus. Inspirerad av Jacques Babinet föreläsningar tillverkade jag dem för att leda ljus in i lådan där styrprogrammet sedan kan bearbeta informationen. Ljuset lagras på en film så det är möjligt att se vilket underlag som droskan har för sina beslut.”

Det skulle bli riktigt spännande att se hur Cabina uppfattat situationen. Hon drog fram en skruvmejsel och började skruva av locket.

”Vad spännande! Hur förhindras filmen från att skrivas över?”

”Filmen förflyttas stadigt”, förklarade hon, ”och exponeras för ljuset från omgivningen. Styrprogrammets tolkning av föremålen överlagras sedan. Det ger siluettbilder av omgivningen med bokstäver som visar vad droskan tolkat föremålet som.”

”Då borde vi kunna se vad som hände.”

”Förhoppningsvis.”

Försiktigt lyfte hon av locket. Det var en enda röra därinne. Kugghjulen hade skakats loss från sina fästen. Hon skakade på huvudet. Det skulle ta lång tid att få det att fungera igen.

Direktören gjorde ett svagt ljud.

”Synd”, sa han. ”Jag hade hoppats på att kunna få en ny droska.”

”Det kan vi säkert ordna”, sa ingenjören och gick fram till dem. ”Eller hur, fröken?”

Karolina lyfte försiktigt upp kugghjulen med en pincett och la dem på arbetsbänken bredvid.

”Det måste göras ett nytt styrprogram”, sa hon.

Det blev en stor hög med kuggjul i olika storlekar. Flera av dem var böjda och skulle inte gå att använda igen. Hon skruvade försiktigt loss filmfacket. Varken ingenjören eller Direktören fick följa med och framkalla filmen. Därinne vill hon inte ha några obehöriga. När framkallningen var klar kallade hon dem till det rum som hon ställt i ordning för att kunna titta på filmerna. Ingenjör Persson kom rusande en lång stund efter att hon sagt till.

”Har fröken löst problemet ännu?” frågade han när han kom in, högröd i ansiktet. Kravatten hade hamnat på sned och håret var inte lika välkammat som i vanliga fall. Han kastade en hastig blick mot direktören som satt sig längst fram. ”Det är viktigt att få fram svar.”

”Ni hade ju situationen under kontroll”, kunde Karolina inte låta bli att svara.

Ingenjören öppnade munnen, men stängde den lika snabbt igen.

”Lugna dig”, sa hon. ”Förhoppningsvis får vi svaren när vi sett på filmen.”

Ingenjören satte sig motvilligt. Med tanke på uppsynen hade han fått en rejäl uppsträckning av sin chef. Hon suckade. Om bara inte olyckan förstörde hennes möjligheter att få arbeta med droskorna.

”Vad är det vi kommer att få se?” frågade direktören och kliade nedanför förbandet på den brutna armen.

”Föremålen som droskan uppfattar kommer vara svarta på en vit bakgrund. I kanten på föremålet kan man se en pil som visar vilken riktning som föremålet rör sig i. På föremålen finns bokstäver. L om det är liv. Nästa bokstav visar vilken typ av föremål det är. M står för människa och D för droska. Sist är en siffra som är värdet. Ett föremål har minst värdet 1. Om det är en människa blir värdet minst 2. Ett barn har det högsta värdet som är en 3:a.”

”Men varför sätta ett värde?”

”Det är för att droskan ska kunna besluta om olika vägar. Det är alltid bättre att välja en väg som inte kolliderar med något. Jag har också valt att värdera barn högst. De har ett långt liv framför sig.”

”Det innebär att om droskan måste välja mellan att köra på en vuxen eller ett barn, kommer den att välja den vuxna.”

Karolina nickade. Hon hade ägnat många tankar åt att fundera över den biten och var övertygad om att det var bästa valet. Ingen av männen ifrågasatte hennes beslut.

Hon startade filmvisningen. Vägens konturer var markerade. Cabina rörde sig framåt. När vägen delade sig syntes konturerna av människor röra sig framför droskan. De var tydligt markerade med LM2. På högra sidan syntes barnen bredvid vägen markerade med LM3. Plötsligt såg de hur tre av barnen kom ut på gatan. Pilarna markerade att de var på väg mot mitten.

”Det var inga barn på vägen” sa direktören bestämt.

Karolina stannade filmen som tydligt visade tre barn på vägen.

”Såg direktören några som var närmare vägen än de andra?”

”Det stämmer att tre stycken sprang mot kanten, men de var aldrig ute på vägen.”

”Det kan vara vinkeln på det inkommande ljuset från sensorerna som ger en illusion av att barnen är längre ut än vad de är”, sa Karolina fundersamt.

Hon startade filmen igen. Droskans hastighet minskade när den närmade sig parken. Den riktade in sig mot den vänstra vägen. I samma stund kom en droska ut från en av uppfarterna. Den var markerad med LD3! Karolina stod stum medan hon såg hur droskan ändrade riktning och körde rakt mot människorna i parken. Filmen slutade när droskan körde in i trädet och stannade.

Karolina hade under tystnad plockat ihop allt efter filmvisningen. Hon kände sig förvirrad. Droskan hade gjort precis som hennes styrprogram bestämt. Ändå hade det blivit så fel. Ingenjör Persson drog i spetsmanschetterna så att de töjdes ut. De som varit kritvita, välformade spetsar såg nu ut som smutsgula trasor. En åder bultade vid tinningen.

Direktör Walfridson drog upp monokeln ur fickan med vänsterhanden och lyfte upp den som för att kontrollera om den blivit smutsig. Sedan stoppade han ner den igen. Energin som han utstrålat hade försvunnit. Hon kunde inte låta bli att undra om han mist intresset för självkörande droskor.

”Det här är en katastrof”, sa ingenjör Persson och satte sig på arbetsbänken precis bredvid kugghjulen med en duns.

Hon bet ihop om en reprimand. Det var inte läge att be honom akta hennes kugghjul.

”Ingenjören överdriver”, sa direktören. ”Det var en olycka. Sådant händer när man provar nya saker.”

”Mina chefer kommer inte nöja sig med beskedet att olyckor händer. De vill ha svar och försäkringar om att det aldrig händer igen.”

”Jag kan förbättra algoritmen”, sa Karolina och lyfte upp ett av kugghjulen, ”men det kommer alltid att finnas situationer där det inte finns något bra val.”

”Det gäller droskor styrda av människor också”, flikade direktören in.

Karolina nickade instämmande. Det hade han rätt i. Kugghjulet var lika litet som hennes pekfingernagel.

”Droskan offrade livet”, sa hon tyst.

Ingenjör Persson fnös.

”För en droska”, sa han. ”Det hade varit bättre om den förstörts.”

”Liv är liv”, sa direktören. ”Det är inte enkelt att bedöma vem som har mest rätt att leva.”

”Människor är mer värda än droskor.”

”Inte för en annan droska”, sa Karolina. Hon reste sig upp och slätade till kjolen. ”Jag kan inte ge mer svar. Droskan valde det som den uppfattade som det bästa valet. Med bättre bromsar och lägre hastighet hade kanske olyckan kunnat undvikas.”

”Så fröken menar att det är vårt fel?”

Hon suckade.

”Nej, det var inte det jag menade. Jag har ingen lösning just nu.”

Direktör Walfridson blinkade mot henne.

”Problem är till för att lösas”, sa han. ”Nu vet vi vad som hände. Droskan var inte vårdslös. Den gjorde sitt bästa. Är det inte vad vi alla strävar efter?”

”Vad ska jag säga till min chef?” undrade ingenjören.

”Nästa version av den självkörande droskan kommer att vara bättre”, sa direktören. ”Ingen blev allvarlig skadad. Det räcker med det.”

Ingenjören reste sig upp och körde handen genom håret.

”Vi kommer att ställas till svar”, sa han. ”Ingen kommer att tro att det var en kvinna som gjorde styrprogrammet. Alla kommer att tro att det är vårt fel.”

Karolina rätade på sig och spände ögonen i ingenjören.

”När allt gick bra ville ni ha allt ansvaret”, sa hon. ”Det är bara rättvist att ni tar ansvaret när det går fel också.”

Med de orden vände hon på klacken så att kjolen flög. Alla hennes anteckningar och ritningar fanns i hennes eget hem. Hit ville hon inte återvända. Hon var trött på ingenjör Persson. När hon kom ut på gatan fick hon stanna upp. Ingenjören hade hämtat henne och hon hade ingen droska. Det hade blivit mörkt under tiden de varit i laboratoriet och det lockade henne inte att vandra hemåt i mörkret.

Dörren öppnades bakom henne och direktören kom ut.

”Tillåt mig att köra dig hem”, sa han. ”Jag ringde efter min chaufför på sjukhuset och han följde efter oss hit. Det är ett förslag som jag skulle vilja diskutera med dig.”

Hon accepterade. En droska körde runt hörnet. Ångmaskinen satt där bak på den här modellen. Chaufförens plats var längst fram. Sätena bakom var upphöjda så att det gick att se över hans huvud. Direktören hjälpte henne upp. De satt tysta efter att hon gett chauffören sin adress. Det var varmt. Hon såg inte till några andra människor. Det var vilsamt efter dagens utredning.

När de kommit halvvägs harklade sig direktör Walfridson.

”Jag har en idé”, sa han. ”Det finns en framtid inom självkörande droskor. Det är jag övertygad om. Att det blir problem under vägen är helt naturligt och olyckor kommer att förekomma i framtiden också. Men även med mänskliga förare blir det olyckor så det är inget skäl att inte fortsätta utvecklingen.”

Direktören la sin ena hand över hennes. Den var varm. Det var länge sedan någon hållit hennes hand på det sättet.

”Jag tror på dig”, sa han. ”Tillsammans kan vi göra underverk. Jag har tillräckligt med tillgångar för att vi ska kunna fortsätta utvecklingen tillsammans.”

Hon log mot honom.

”En självkörande droska kräver ett team”, sa hon. ”Styrprogrammet är min styrka, men övriga delar av en droska kan jag inte alls lika bra.”

”Jag anställer ingenjörer som kan droskstillverkning. Vi bildar ett team.”

Förslaget var lockande. Det var roligt att jobba med droskan och styrprogrammet. Alla experiment tidigt på morgonen då hon testat olika angreppssätt. Droskan hade blivit som en vän. Det var därför hon döpt henne till Cabina. Det enda tråkiga hade varit ingenjör Perssons attityd. Hon hade inte fått berätta för någon om projektet. Ingen annan hade fått veta att hon var inblandad. Hon hade inte ens fått prata med de övriga ingenjörerna om droskans konstruktion.

”Fröken leder arbetet”, sa direktören. ”Vi kan döpa droskorna efter dig.”

”Nej”, sa Karolina och log mot honom. ”De ska heta Cabina till minne av den första självkörande droskan.”

Luftskibspalæet – novelle af Nina Svensson

Katten skreg så højt, at den kunne vække de døde. Men der steg ingen spøgelser eller levende lig op af gravene.

Da Helen løftede sin fod af kattens hale, løb den hvæsende mod kirkegårdslågen og var snart ude af syne. Hun blev stående og så efter den. Forbaskede kat. Hun havde slet ikke set den. Når den nu havde valgt at skjule sig mellem et par rosenbuske på kirkegården, burde den så ikke have overvejet at trække halen med ind?

Hun bøjede sig ned og samlede den buket liljer som, hun tabte, at katten skreg. Hun havde med vilje valgt at komme sent, fordi hun regnede med at der ikke ville være andre på kirkegården. Så derfor var hendes hjerte nærmest sprunget ud af brystet, da hun trådte på kattens hale.

Hun så hen mod lågen igen. I skæret af gaslamperne så hun ingen andre besøgende. Kattens skrig ville have tiltrukket forbipasserendes opmærksomhed. Hun var virkelig alene her.

Det var en kold, men let tåget aften hun havde valgt. Hun holdt buketten tæt ind til brystet, mens hun fulgte stien hen til de yngste grave, hvor den hun ledte efter lå.

Hun blev tung i hjertet som hun altid blev, hver gang hun så graven.

Uden et ord lagde hun liljerne foran gravstenen og blev siddende på hug for at lade fingrene kærtegne bogstaverne. Der lå ingen krans, ingen andre buketter eller nogen andet tegn på at den døde var savnet. En del af Helens hjerne spekulerede på hvorfor hun overhovedet blev ved med at komme. Hendes sene aftenbesøg ville jo ikke bringe ham tilbage, eller kunne få hende til at tilgive ham for hvad han gjorde.

Dog så savnede hun stadig fjolset.

To år tidligere

Agnes Underhay kylede en sammenfoldet avis, hvor forsideartiklens overskrift var ikke til at overses, på Helens skrivemaskine.

LUFTGREVENS TRIUMF: ET LUFTSKIBSPALÆ.

”Læs den,” beordrede Agnes.

Helen ville helst være fri, men når man havde med Agnes at gøre, at burde man heller føje hende. Ellers ville hun skabe sig så det kunne høres hos overboen og underboen.

Hun skimmede artiklen. Luftgreven Marcel de la Ruten, der nærrede en forkærlighed for luftskibe og luftballoner, havde i årevis arbejdet med en ide om at bygge sig en luksushjem der kunne tages op i luften. Luftskibspalæet kaldet han det. Og det lod til at han endelig var blevet færdig. Det skulle op og flyve en jomfrurejse om to måneder.

Helen løftede øjenbrynene da hun var færdig. Hun måtte indrømme, at det var noget af en verdenssensation. Ikke så sært Agnes ville vise hende det.

Hun lagde avisen fra sig, mens hun sagde: "Ja, den luftgreve gør ikke tingene halvt."

Marcel de la Ruten var en broget personlighed der altid havde heldet med sig. Han havde tjent sin formue ved at starte i guldminerne og derefter forøge formuen med gode investeringer. De ældre dage lod ikke til at slide ham ned, tværtimod helligede han sin alderdom sine projekter indenfor lufttransport. Aviserne beskrev ham som en eventyrer, der lo faren i ansigtet, et stort legebarn med dybe lommer. Nogen anså ham som en urealistisk galning, andre mente, at han var et misforstået geni. Der fandtes ikke et eneste selskab i Cederdams borgerskab, hvor han ikke var medlem eller æresgæst.

"Er det alt hvad du har at sige?"

Helen så hen mod sin bofælle. Agnes stod ved lampen og kiggede afventende på hende.

"Hvad skulle jeg ellers sige?"

"Har du ikke set navnet på en af de gæster greven har inviteret på jomfrurejsen?" spurgte Agnes og lavede med vilje en dramatisk pause. "Magnus Tressilian."

"Magnus Tressilian?" gentog Helen og greb ud efter avisen igen. "Skal han med?"

Agnes nikkede. "Er det ikke din fætter? Ham, du sagde, er ejer af en skofabrik."

"Han er *ikke* min fætter," svarede Helen. "Han er min tantes nevø, altså hendes mands nevø. Vi har ikke set hinanden, siden min tantes begravelse. Men ja, han ejer en skofabrik."

Hun læste artiklen igen og fandt Magnus' navn blandt gæsterne.

Agnes trak på skuldrene. "Nåh, men du må da indrømme, at det er fantastisk. At du kender nogen, der kender luftgreven."

"Kender er vel så meget sagt," sagde Helen. "Jeg har kun mødt ham, da jeg var lille og besøgte min tante i sommermånederne. Vi havde ikke meget med hinanden at gøre. Han er også fem år ældre end mig."

Faktisk kunne hun knap nok huske ham. Det var snart ti år siden hun havde været til sin tantes begravelse.

Telefonen ringede. Agnes forlod stuen for tage den, mens Helen vendte opmærksomheden tilbage mod skrivemaskinen. Hun havde et par breve, hun skulle skrive færdig.

Agnes stak sit hoved ind i stuen.

"Det er mr. Reed, fra avisen," tilføjede hun, som om Helen kendte mere end en mr. Reed. "Han vil gerne have, at du møder op på redaktionen i dag."

"Hvorfor det?" spurgte Helen. "Det her er den første fridag, jeg har haft længe."

"Han siger, at han har gode nyheder."

Gode nyheder? Helen prøvede at forestille sig hvad det kunne være. Det hun ønskede skulle være gode nyheder ville være en lønforhøjelse eller en forfremmelse, men hvis hun kendte sin chef godt nok, så ville en god nyhed fra ham være at hun blev sat til at rette føljetonromaner for stavfejl eller svare på læserbreve.

Hun overvejede hvad hun kunne gøre. Hun kunne gå derhen og måske få en opgave, der slet ikke passede til hendes evner, eller hun kunne sige nej, og ende med at fornærme mr. Reed i en sådan grad, at hun slet ikke ville få nogen spændende opgaver.

Hun rejste sig fra sin skrivemaskine. Hun måtte hellere møde op og se hvad han ville.

Det regnede allerede, så Helen valgte at tage en hestedroske til avisen i stedet for at gå derhen. Normalt ville hun helst gå, men da det var hendes fridag, så ville hun frem og tilbage så hurtigt muligt.

Desuden så var byen Cederdam en by i udvikling. Fabrikker med dampdrevne maskiner skød op som paddehatte, og byen blev udvidet med lejlighedsbygninger til ny og frisk arbejdskraft der både kom fra bøhlandet og udlandet. I sådan et vejr kan det blive farligt at passere en byggeplads i bevægelse.

Mr. Reed, en rødhåret midaldrende mand med en velnæret vom, stod ved vinduet og beskuede udsigten over den levende, da Helen trådte ind på hans kontor.

”Åh, miss Marston. Godt, at du kunne komme,” sagde Mr. Reed. Han gjorde gestus mod stolen foran skrivebordet og bad hende om at tage plads.

”Jeg beklager at forstyrre dig på din fridag, Marston.” Mr. Reed satte sig bag sit skrivebord. ”Men jeg har en opgave til dig. En rigtig god én.”

Han tog en konvolut op fra bordet og viftede med den for øjnene af Helen.

”Vi har fået et brev fra greven. Hans nåde har skrevet, at han gerne vil invitere en af vores reportere med på luftskibets jomfrurejse om to måneder. Han vil gerne have at den får omtale. Sådan er det med adelsmænd. De vil gerne udrette store bedrifter.”

Helen var på nipperne til at påpege at luftgreven ikke var en rigtig greve, men hun koncentrerede om at høre efter.

”Vi er selvfølgelig mere end villigt til at få eneret på reportagen om rejsen. Efter en diskussion med ledelsen er vi nået frem til at du vil være den bedste at sende ud på denne rejse.”

Helen blinkede med øjnene. Hørte hun rigtigt? Ville avisen sende hende afsted med luftgrevens luftskib?

”Virkelig? Mener De det?”

Mr. Reed nikkede. Han tydeligvis glæde sig over Helens reaktion.

Helen kunne næsten ikke tro det. Hun havde arbejdet på avisen i to år, men hun følte aldrig hun blev taget seriøst som journalist. Hun havde kun skrevet artikler om bryllupsjubilæer og begravelser. Det her ville være den største artikel hun nogensinde ville komme til at skrive.

”Ja, Luftgreven er jo ikke alene kendt for sin forkærlighed for mekanik, men også for sin smag i smukke kvinder. Det kan sikkert tjene os til fordel, at vi sender dig ud til luftskibspalæet.”

Der fik Helen et slag i maven. Hun ville hellere have haft, at hun blev valgt for sin evne og dedikation som journalist end på grund af sit køn og udseende. Hendes glæde var nu borte. Hun havde aldrig før oplevet at det at blive opfatte som smuk skulle føles som en fornærmelse.

Men hun elskede sit arbejde og vidste, at det ikke ville tjene hende nogen fordel at sige nej til denne opgave. Her var hendes chance for at vise hvad hun virkelig duede til.

”Jamen, så vil jeg tage opgaven.”

Mr. Reed smilede uden at have set den pludselig ændring i hendes humør. Han rakte hende et brev med invitationen samt detaljer om rejsen. Og med en sidste råd om at gøre sig lækker overfor greven, hvis det blev nødvendigt, ønskede han sin reporter held og lykke.

Da Helen forlod bygningen, var hun stadig lidt nedtrykt, men hun besluttede sig for at få det bedste ud af det.

Hun prajede efter en droske og vendte hjemad.

De næste to måneder virkede til at gå langsomt. Helen brugte tiden på at forberede sig på rejsen. Hun pakkede en kuffert med hvad hun mente var mest nødvendigt, men efter en uge ville hun blive nervøs og pakke kufferten ud for at se om hun nu fik det hele med.

Agnes glædede sig på sin bofælles vegne, over at hun skulle på et sådan spændende eventyr. Hun tog ikke mr. Reeds bevæggrund så tungt som Helen, men var hensynsfuld nok til ikke at tale om det. Hun hjalp Helen med at skrive en liste over de ting, der var pakket ned, så der ikke ville være brug for at pakke kufferten ud igen.

Hun opfordrede også Helen til at købe noget nyt tøj for det at få lov at rejse med luftskibspalæet, var det nødvendigt med nyt tøj. Helen gik med til det, selvom det nagede hende en smule at gribe i opsparingen for at se godt ud for en rejse. Der blev købt en ny spadsereskjole, et par nye støvler, en selskabsskjole, en flot flødefarvet hat, en lavendelblå parasol og en helt nyt sæt silkeundertøj med natkjole.

Det med undertøjet og natkjolen syntes Helen var unødvendigt. Det var jo ikke sådan at hun skulle vise det frem. Men Agnes gav sig ikke. Helen købte så undertøjet til sidst, men Agnes forærede hende natkjolen samt en flakon med parfume.

Så oprandt den store dag. Iført den nye spadseredragt og den flødefarvede hat mødte Helen op med sin kuffert på slæb. Afgangsstedet lå ude i en kæmpe lysning ude i en skov, hvor der var ingen skyskraber, der kunne stå i vejen. Der blev Helen mødt af et syn, der helt tog pusten fra hende.

Luftskibet var over fem gange større end noget andet luftskib hun havde set. Palæet, som udgjorde skibets gondol, lignede en almindelig gondol, men bare bredere, og Helen kunne se at den forrest del havde et panoramaudsyn. Den blå ovalballon var prydet med luftgrevens hjemmelavede M-R-monogram, så der ikke skulle være nogen tvivl om dens skaber.

Helen fløjtede lavmælt. Det her var større end hun havde forestillet sig. Det var næsten ikke til at fatte at luftgrevens midler kunne virkeliggøre hans barnedrøm i et så stort omfang. Hun havde svært ved at tro, at *nogen* kunne have råd til dét.

Opstemt trak hun sin kuffert med sig i retning mod den røde løber foran gondolen. Der var allerede mødt et stort antal tilskuere op og på en tribune stod der et orkester med skinnede messinginstrumenter parat til at spille til luftskibets afgang.

Foran den røde løber afleverede Helen sin invitation til vagten, der straks overtog hendes bagage og lod hende gå ned ad løberen. Luftskibet svævede allerede over jorden, men den var tøjlet fast, og Helen måtte op ad en stige for nå døren. Tja, selv med luftgrevens evner og midler var der næppe plads på budgettet eller planerne til en flot indgang.

En hånd rakte ud til hende og hjalp hende indenfor.

"Tak," mumlede Helen og begyndte at rette på kjolen. Det skulle lige mangle at den blev krøllet. Det havde jo været ret dyr.

"Det var så lidt," sagde ejermanden af hånden mildt. "Man er da en gentleman."

Da hun løftede sit ansigt op, mødtes deres øjne og hun fik straks en sugende fornemmelse i maven.

Manden spærrede øjnene op ved synet af hende. "Helen?" sagde han. Så begyndte han at le. "Helen Marston, er det virkelig dig? Ja, jeg syntes nok de røde lokker virkede bekendt."

"Goddag, Magnus," hviskede hun. "Jeg er her for at skrive en artikel om jomfrurejsen."

Magnus Tressilian var en ung mand med sandblondt hår, nøddebrune øjne og et tiltalende ansigt. At påstå han var smuk var en overdrivelse, men han var tiltrækkende.

"Du skulle have skrevet til mig og fortalt, at du kom."

Helen manglede ord. Hun vidste godt, at Magnus ville være med på jomfrurejsen, og at hun uden tvivl ville rende ind i ham. Men det virkede så fjernt for hende, at hun slet ikke forberedte sig på, hvad hun skulle sige, når hun mødte ham. At skrive til ham ville have været en fornuftig ide, men efter så mange år, havde hun ikke været sikker på de kunne kaldes bekendte, når de nu ikke var slægtninge.

"Jeg havde jo ikke din adresse," svarede hun, selvom hun vidste, det var en dum undskyldning. Hun kunne bare have spurgt sine forældre.

Magnus kluklo. "Nå, men det er da også en behagelig overraskelse at se et ansigt man kender her. Er du her på vegne af pressen?"

Helen nikkede, mens hun mærkede hvor knaldrød i hovedet hun blev. Det så mærkeligt at møde Magnus efter alle disse år. Selvom der ikke var noget blod mellem dem, så havde hun tænkt på ham som en slags fætter. Hun havde været en purung pige på fjorten år, da hun sidst så ham. Dengang havde han virket mere ældre, mere voksen. Nu var hun treogtyve, og han var otteogtyve. Fem år virkede pludselig slet ikke så stort en aldersforskel nu som det var dengang.

"Skal du med under hele turen?" spurgte han.

Helen fandt omsider sin stemme og svarede: "Ja, luftgrevens invitation sagde, at jeg var velkommen til at følge med under hele turen."

Magnus' ansigt lyste op. "Fremragende. Så har vi rigelig med tid til at tale sammen. Vi har vist begge en del at følge op på."

"Jeg er på arbejde her," påpegede hun.

"Du er velkommen til at interviewe mig," sagde Magnus. "De le Ruten har fortalt mig så meget om luftskibspalæet og dens design at jeg ved lige så meget om det som han gør."

"Det vil jeg huske på," lovede Helen, selvom hun var ikke sikker på om hun ville interviewe ham. "Men jeg skal først finde mit værelse."

"Ikke noget problem," sagde Magnus og knipsede efter en tjener, der straks ilede hen til dem.

"Dette er Helen Marston," forklarede Magnus. "Journalisten fra Cederdam News. Vil De være så rar at vise hende sit værelse?"

Tjeneren nikkede og gjorde tegn til at Helen skulle følge med ham.

"Jamen," sagde Magnus, "så ses vi senere til afgang."

Helen nikkede, stadig rødmende. Mens hun fulgte efter tjeneren, steg varmen i hendes kinder ned. Det gik da ikke så galt. Magnus virkede da til at have det godt. Det var selvfølgelig pinlig at rende ind i ham, men det var jo ikke så slemt. Ja, det ville sikkert blive bedre, at der var nogen på luftskibet som hun kendte.

Tjeneren ledte hende til et værelse med et skilt hvor der stod *Cederham News*. Han låste døren op for hende, rakte hende nøglen og ønskede hende en god rejse.

Med nøglen i hånden trådte Helen ind i det værelse, der skulle udgøre hendes midlertidige hjem i de tre ugers tid.

Det var større end hendes eget værelse i hendes og Agnes' lejlighed. Også havde hun ovenikøbet eget badeværelse. På dets dør stod der regler for hvor meget varm vand man havde lov at bruge, samt hvor længe et bad man højst måtte tage. Der stod og så andre regler, som at rygning foregik i billardstuen og at middagen serveres kl. 18. Sengen bestod af en alkove med forhæng, op ad væggen overfor stod et chatol med papir og skriveredskaber parat og Helens kuffert stod der allerede.

Straks åbnede hun for kufferten og tog skrivemaskinen frem. Hun stillede den på chatollet, satte et ark papir fast i den og satte sig ned for at bestemme sig for en titel.

Valget vaklede mellem *Blandt skyer og fugle* eller *Fra Engleperspektiv*, men hun besluttede sig for *Fra Engleperspektiv*. Det lød ret eventyrligt, noget, der ville fange læserne.

Hun besluttede sig for at gøre det til en rejsedagbog, som hun ville supplere med interviews. Så hun skrev datoen under titlen. Så langt så godt. Hun ville vente med at skrive videre, indtil luftskibet tog afgang fra skoven. Måske først efter middagen. Bevæbnet med skriveblok og blyant forlod hun sit værelse for at udforske gongolen.

Klokken var fire, da luftskibet steg til vejrs. Helen havde stillet sig ud i baren til forstavnen på gongolen for at få udsyn gennem panoramavinduerne. Hun fik sit første glimt af luftgreven, der stod på tribunen og holdt sin tale. Han var ikke til at overse for han var iført sit lyseblå overtøj, der var hans signaturpåkledning. Derude stod der allerede andre journalister fra Cederham News og andre aviser for at følge med i afgang fra jorden. Hun fik også øje på Magnus henne ved tribunens trappe. Han stod der sammen med andre gæster. En anden mand og en ung dame. Mennesker, som hun skulle interviewe under turen. Men det kan hun måske ordne efter middagen. Hun vidste hvem de to andre var. De var begge blandt Cederdams kendte ansigter og begges navne havde været nævnt i artiklen om luftgrevens triumf. Manden var Phillip Shannon, en tobakskonge, og den unge kvinde var Priscilla Stone, en skuespillerinde mere kendt for sin seksuelle udstråling end for sin talent.

Alt lod til at gå godt. Vejret var skyfrit, og solen strålende.

Luftgreven afsluttede sin tale og fulgte med sine gæster ind i gondolen igen. Orkesteret begyndte at spille, farvestrålende balloner blev sluppet fri, og pløkkene, der tøjlede luftskibet, blev hevet op.

Helen greb i et genlæner, da luftskibet steg opad. Hun fik en kildrende fornemmelse i maven. Hun stod og så på, mens de vinkende tilskuere, orkesteret, trætoppene og hele skoven gled afsted under skibet. Der var ingen vej tilbage. Nu startede det. Hun var ude på sit livs største rejse.

Hun lod sit blik glide rundt i baren. Baren var lukket af for øjeblikket, men der stod et billardbord klar til brug. Fra loftet hang der en elektrisk lysekroner. Da hun havde udforsket gondolen tidligere, havde hun fundet frem til et bibliotek, en rygesalon, fire forskellige stuer, der var navngivet efter de fire årstider. Hun havde jo et godt overblik over hvordan gondolen var indrettet. Den var delt op i to etager, hvor den nedre var for mandskaben, der styre luftskibet, og for køkkenpersonalet og tjenestefolkene, men den øvre var til luftgrevens egen personlige brug og for hans gæster.

Hun havde ikke fået lov til at se den nedre etage endnu, fordi tjenerne sagde, at der var adgang forbudt for gæster uden luftgrevens tilladelse. Helen blev ikke skuffet. Hun var sikkert på at greven nok skulle give hende lov, når hun fik interviewet ham.

Hun fik dog ikke meget tid til at tænke over det, før døren til baren blev åbnet, og luftgreven trådte ind med sine gæster.

"Så I Abraham Nickersons ansigt?" lo greven mildt. "Han kunne næppe blive mere grøn af misundelse."

"Grøn?" gentog Priscilla Stone. "Måske havde han bare kvalme."

"Knyt nu dit kønne sylt," knurrede Phillip Shannon. "Jeg får hovedpine af din uintelligente snak. Jeg kunne godt bruge en drink."

De stoppede op, da de fik øje på Helen.

"Men dog," sagde luftgreven.

"Det er journalisten fra Cederham News," forklarede Magnus. "Jeg kender hende."

Helen sendte sit mest imødekommende og gik hen til greven for at trykke hans hånd. "Det glæder mig at møde Dem. Jeg hedder Helen Marston."

Luftgreven var et hoved mindre end hende og næsten skaldet. Det hår han havde tilbage var næsten så lyst, at det gik i et med huden. Han rettede på sin monokel ved synet af hende.

"Jamen dog," udbrød han muntert. "Jeg ville ønske, at vi havde journalister som Dem, da jeg var ung."

Helen var sikkert, at luftgreven refererede til hendes udseende og valgte bare at smile som var det en kompliment. Over grevens skulder fangede hun Magnus' blik. Magnus trak på skulderne og sendte hende et opmuntrende smil.

Luftgreven vendte sig mod Magnus. "Du sagde, at du kendte hende, Tressilian. Hvordan gjorde du nu det?"

"Helens faster var gift med min onkel," forklarede Magnus. "Vi har dog ikke set hinanden i snart ti år. Så det her er et gensyn for os begge."

"Hvor rørende," sagde luftgreven. "Jeg elsker familiesammenkomster. Lad os alle gå ind i spisestuen. Der er anrettet en buffet til os dér."

Helen skulle til at sige, at det lød godt, men en stærk lugt af parfume strømmede fra greven og fik hende til at holde vejret.

Yrk. Hun anede ikke hvad det var for en parfume, men det var tydeligt at greven at taget mere på end det var nødvendigt. Det var sikkert en ret dyr mærke.

"Kunne du også lugte det?" hviskede Magnus. "Jeg troede, at jeg ville besvime af luftmangel."

Helen slog en hånd for sin mund for at skjule et grin. Samtidig fik hun en kildrende fornemmelse ned ad ryggen over hvor tæt på Magnus stod.

Spisestuen var overdådigt. Der var dekoreret med malerier af tidens moderne kunstner og portrætter af landets store leder. Tallerknerne var fra den porcelænsfabrik, der leverede til kongelige, og bestikket var af antikt sølv.

Maden var anrettet på et mekanisk drejestativ, der var udformet som et egetræ hvor hver anretning var placeret på store buede messingblade. Under gulvet var der et panel, hvor træet kunne synke ned i køkkenet nedenunder og rejse sig igen, når der var fyldt op igen. Musikken kom fra en gramfon, hvor tragten var udformet som en udsprunget blomst med tonearmen formet som en sommerfugl. I et hjørne stod et elefantspringvand, der udsprang flere forskellige vin gennem snablerne på fire elefanter.

Efter Helen havde fyldt en tallerken op, søgte hun direkte hen til Magnus, der stod og talte med Mr. Shannon.

"Ja, man kan stole på," sagde Mr. Shannon, "at greven gerne vil gøre indtryk på sine gæster. Hvordan er det så, at De kender ham, Mr. Tressilian?"

"Vi er medlemmer af samme golfklub," svarede Magnus. "Da jeg meldte mig ind for et halvt år siden, var luftgreven mere end villig til at hjælpe mig i gang."

"Golf?" brød Helen ind. "Var det ikke den sport, du engang sagde, var det mest meningsløse hobby, der måtte være opfundet?"

Magnus trak på skuldrene. "Jeg var tolv. Man får nye interesser."

Helen smilede, mens hun iagttog Magnus i smug. Han så ret flot ud i sin smoking.

"Så," sagde Mr. Shannon. "I to er altså vokset op sammen, eller hvad?"

"Nej," svarede Helen og rystede på hovedet. "Jeg er bange for, at vi ikke havde meget med hinanden at gøre. Han er fem år ældre end mig, så vi havde ikke rigtig noget tilfælles."

"Vi er heller ikke rigtige slægtninge," påpegede Magnus. "Min onkel var gift med hendes tante, så vi mødte kun hinanden i sommermånederne."

Mr. Shannon nikkede. "Ja, ja, jeg har vist mødt den onkel og tante engang. Jeg fik det indtryk, at de var som skabt for hinanden."

"Tja, det var jo kærlighed ved første blik," sagde Magnus.

Helen brød ind. "Tante sagde noget med, at din far og onkel optrådte som komikere i deres ungdom. Hun fortalte, at da hun mødte onkel, sad hun blandt tilskuerne."

"Komikere?" gentog Magnus uden at se op fra maden. "Åh, ja, far havde altid sans for humor. Jeg kan huske, at han engang stirrede op i himlen, og det fik folk at gøre det samme for at se hvad han gloede på. Den slags var han slem til."

Så skiftede han emne, og begyndte at tale om politik. Han og Mr. Shannon lod til at lukke hende ude af samtalen. Men Helen var i sine egne tanker.

Jo, hun kunne huske, at Magnus' far optrådte med et særligt nummer indenfor humor før han blev gift, men hun kunne ikke lige komme i tanke om hvad det var. Hvad hun kunne huske var, at han brugte et eller andet instrument til det.

Miss Priscilla Stone kom listende hen til hende med en skål mellem hænderne. "Sig mig, ved De hvor mælken er til de her sorte gryner?"

Helen kastede kun ét blik ned i skålen.

"Det dér er altså kaviar."

Luftskibspalæets første stop skulle være i Mastershire, landets hovedstad og sidste stop før luftskibet lettede fra kontinentet og fløj over havet mod vest. Luftskibet skulle holde der for to dage for nye forsyninger for rejsen over havet ville tage fire dage.

Rejsen derhen fra Cederham havde taget et halvandet døgn, og Helen havde brugt en del tid på sin artikel. Hun havde skaffet sig et interview med luftgreven, og havde til hensigt, at interviewe ham igen ved rejsens ende for at få hans mening om hvordan rejsen var gået.

Det blev sent, da luftskibet landede i Mastershire. Helen lå allerede og sov. Hun stod sent op og måtte spise morgenmad alene.

Så besluttede hun sig for at hun burde interviewe Mr. Shannon og Miss Stone som dagens arbejde. Derefter ville hun gå sig en tur i Mastershire.

Men hvor var de henne? Helen valgte at opsøge greven for at se om han vidste, hvor hun kunne finde dem. Hun vidste, hvor hans værelse lå, fordi han selv havde vist det frem for sine gæster på rejsens første dag.

Magnus stod allerede udenfor grevens dør, da hun nåede frem. Hans ansigt lyste op, da han fik øje på Helen.

"Hej," hilste han.

"Hej, har du set Mr. Shannon og Miss Stone? Jeg havde håbet på at kunne få aftalt en interview med dem senere i dag."

"Jo, jeg har set dem," sagde han. "De er ude i byen og få noget frisk luft. Jeg skulle lige til at spørge luftgreven om han vil spille billard med mig i baren." Han stak hovedet ind ad døren og spurgte højt: "Hvad siger du til det?"

En hæs stemme svarede: "*Ellers tak, min ven. Jeg har tænk mig at hvile lidt ud, og måske læse i biblioteket senere. I to unge kan sikkert få det sjovt på egen hånd.*"

Magnus sendte hende et smil over skulderen. Så sagde han: "Jamen, så ses vi senere. Have en god eftermiddag."

Så lukkede han døren i.

"Det lød som om han var forkølet," kommenterede Helen.

"Det var nok derfor," sagde Magnus. "Han virker sund og rask som en hest det meste af tiden, men han kan gå agurk ved den mindste tegn på feber eller nys."

Så fik han pludselig et glimt i øjnene. "Hør, Helen, hvad med at vi sniger os nedenunder og ser på styrehuset. Hele mandskabet er ude for i dag, så vi har det hele for os selv."

Glimtet fik Helen til at smile. Tanken tiltalte hende. Hun havde slet ikke fået set styrehuset endnu, og ideen om at snige sig derind sammen med Magnus gav en kildrende fornemmelse i hendes mave.

"Okay."

Magnus greb hende om håndleddet og ledte hende ned ad en korridor, indtil de nåede et lem i gulvet. Magnus åbnede lemmet og kravlede ned.

"Det er denne vej."

Helen fulgte efter og de endte begge i en mørk gang.

"Kan vi overhovedet finde vej?" spurgte hun.

Magnus greb en lanterne fra en hylde og tændte den. "Sådan. Lad mig nu bare føre an."

Hun gik i hælene på ham, da han førte hende hen til en dør. Da han åbnede det, førte han ind i et rum med mere lys.

Fordi styrehuset lå under baren, så delte det samme panoramaudsigt. Midt i rummet stod et rør og omkring det borde med kompasser, kort og hvad andet udstyr, der skulle bruges til at styre et luftskib. Langs væggen stod maskinen til at starte luftskibets motor. Helen stirrede fascineret på det, mens Magnus forklarede hvordan det fungerede. Hun bed mærke i hver et ord han sagde, så hun kunne huske det, når hun skulle skrive videre på artiklen.

Efter en time eller to, sagde Magnus, at de måtte hellere gå ovenpå nu, da der ikke var længe til at mandskabet kom tilbage. Helen fulgte med, helt opstemt over hvad hun havde set.

Dog skulle hendes gode humør ikke varer ved.

De var knap nok kommet op gennem lemmet, før de hørte et skrig.

Helen og Magnus udvekslede bekymrede blikke.

"Tror du, der er noget galt?" spurgte Helen.

Magnus fik aldrig svaret før Priscilla Stone kom stormende hen imod dem og løb ind i armen på ham. Hendes ansigt var blegt som et lagen, og hendes øjne truede med at springe ud.

"Miss Stone?" Han talte til hende, som var hun et lille barn. "Miss Stone, tag det med ro. Hvad er der sket?"

"Det er greven," hvinede hun. "Han ligger inde på biblioteket. *De siger, han er død.*"

Før panikken kunne tage overhånd, blev en politibetjent og en læge straks tilkaldt, og de ankom hurtigt, men så diskret som muligt. Det var i ingens interesse, at nyheden om dødsfaldet slap ud før der var blevet gjort op med kendsgerningerne.

Lægen undersøgte den døde luftgreve, mens politibetjenten interviewede alle på luftskibet. Helen og Magnus var ærlige om hvor de. De indrømmede, at de var nede i gondolens styrehus under baren for at udforske det. Phillip Shannon og Priscilla Stone ville ikke fortælle meget om hvor de var henne, bortset fra, at de havde gået en tur i Mastershires park.

Da betjenten løb tør for spørgsmål, sagde han, at de skulle vente til doktoren kom.

Han satte sig i en lænestol, og der faldt en tavshed over rummet. Helen fangede Magnus' blik og han besvarede det med et blik, der sikkert skulle virke beroligende.

Men det virkede ikke.

Der gik et kvarter før lægen kom ind.

"Doktor," hilste betjenten. "Hvad er deres kendelse?"

Lægen var en venligudseendet ældre mand med en monokel over sit venstre øje. "Jeg fandt på hans værelse dette medicinglas." Han løftede glasset op, så de tilstedeværende kunne se det. Helen lænede sig frem og kunne se, at den indeholdt små ovalformede piller. "Det er medicin til svagt hjerte. Vidste I at greven havde svagt hjerte?"

De fleste rystede hovedet. Phillip Shannon vovede at sige, at han knap nok kendte luftgreven, men Magnus sagde: "Måske skulle De spørge hans husholderske derhjemme. Hun vil sikkert kunne vide det. Døde han af svagt hjerte?"

"Det ser det ud til," svarede lægen. "Medicinen her skal tages regelmæssigt, ellers så får patienten hjertestop, og det svarer til de symptomer, de døde har." Han lagde medicinglasset i lommen. "Jeg tager den med mig. Jeg må tage liget med mig til nærmere obduktion i lighuset. Men der er tydeligvis tale om naturlige årsager. Manden har glemt at tage sin medicin, og den glemsomhed endte med at være fatalt."

Politibetjenten rystede på hovedet. "Gud skal vide, at pressen vil kaste sig over det. Luftgrevens død på hans mesterværks jomfrurejse."

Helen så hen på ham. Det var også rigtig. Hun måtte sende et telegram til Cederham News og berette, hvad der var sket.

Hun kunne ikke lade være med at ærgre sig over hvordan rejsen havde udviklet sig. Hun tænkte på hvor spændt hun havde været på rejsen, på hendes største opgave nogensinde. Hun tænkte på alt det nye, og dyre, udstyr hun havde købt til rejsen. Lige nu var hun bitter over luftgrevens øjeblik af glemsomhed. Hans død havde ødelagt Helens største eventyr.

Der var ingen, der havde lyst til at blive på luftskibet efter Marcel de la Rutens lig var blevet ført væk af politiet. Helen, Magnus, Phillip Shannon og Priscilla Stone blev alle enige om at tjekke ind på det nærmeste hotel og få noget luft fra hele balladen.

Helen tog ned på telegrafstationen for at sende besked til Mr. Reed på Cederham News. Så var der ikke andet at gøre end at vente på svar og forhåbentligt ordre om hvad hun skulle gøre.

Da hun trådte ind i hotellets foyer, så hun Magnus stå og skændes med to andre gæster.

Bekymret gik hun hen til dem.

”Er der noget galt?” spurgte hun.

Magnus sukkede tungt. ”Jeg står bare her og leger oversætter. Gider du bærer min taske op på mit værelse for mig? Det her kommer nok til at tage noget tid. Jeg giver en middag, hvis du gider”

Helen havde ingen andre planer nu, så hun tog imod Magnus’ taske og hans værelsesnøgle og gik ovenpå med det. Da hun nåede Magnus værelse, gik hun ind og lagde tasken på sengen, men så snart hun slap skulderremmen på den, røg den ned på gulvet og indholdet væltede ud.

Fanden. Helen bøjede sig straks ned for at samle det op. Hun åbnede tasken for lægge tingene på deres rette plads, da hun pludselig stod med noget, der mystificerede hende.

Det var en glas med hvide ovalformede piller meget lig luftgrevens tabletter. På etiketten stod der at det var smertestillende piller. Men hvad brugte Magnus dem til? Var han da syg? Han havde ikke virket spor syg under turen.

Hun blev ramt af skyldfølelse over at nage i hans ting, så hun åbnede tasken igen for at lægge medicinglasset på plads igen, men så fandt hun et andet glas med etiketten for hjertemedicin på og med fem piller i.

Hvad var det for noget?

Hun drejede låget af glasset og satte næsen til.

Hendes maven vendte sig, da hun genkendte lugten af den dyre stærke parfume, som greven gik med.

Men det kunne ikke være luftgrevens pilleglas. Hun havde jo selv set lægen stikke den i lommen før han eskorterede liget væk. Magnus kunne slet ikke have fået dem.

Men hvad skulle han med en glas hjertepiller? Hvorfor lugtede den af grevens parfume?

Så slog en iskold tanke i hende. Kunne der være noget galt med de piller? Hun tænkte tilbage til gårsdagen, da hun så Magnus udenfor grevens værelse. Hun så ham stå udenfor døren. Han sagde, at han lige var kommet for at spørge greven om de skulle spille billard sammen, men han var allerede ved døren, da hun dukkede op. Hun havde slet ikke set ham *komme* hen til døren. Han kunne have været på vej ud.

Men hun hørte greven tale. Han var da ikke død på det tidspunkt.

Dog, så var der noget, der dæmrede for hende. Magnus' far havde haft en karriere på scenen før han blev gift. Og hans nummer krævede et instrument, en rekvisit.

En dukke.

Han havde været bugtaler.

En del af Helen strittede imod at tro det om Magnus. Hvorfor skulle han myrde luftgreven Marcel de la Ruten? Hvad ville han få ud af det? Der var intet fjendskab mellem dem.

Før hun kunne tænke over det, sprang døren op og Magnus trådte ind.

"Tak skal du..." Han tav, da han så Helens ansigt. Så faldt hans blik på medicinglasset i Helens hånd.

"Åh," var alt hvad han sagde.

Det 'åh' talte sit tydelige sprog.

Hun slap glasset som havde hun brændt sig på den, rejste sig og stormede forbi Magnus ud ad døren, fast besluttet på at komme væk fra ham.

Helen og de andre gæster på luftskibspalæet blev i Mastershire indtil der blev holdt ligsyn over Marcel de la Ruten, officielt kendt som luftgreven. Lægen forklarede, at han ikke kunne finde noget mistænkeligt under obduktionen. Dødsårsagen var, som han havde gættet, hjertestop. Dommerens kendelse blev at det var naturlige årsag, der skete ved et uheld.

Helen sad blandt tilskuerne og blev en enkel gang kaldt op for at aflægge vidnesbyrdet. Hun forklarede bare, at hun var med på luftskibet for at skrive en artikel om jomfrurejsen og at på det tidspunkt, hvor greven døde, havde hun og Magnus været i gondolens styrehus. Hun sagde ikke et ord, om at have hørt greven tale fra sit værelse, og hun blev heldigvis ikke spurgt mere.

Hun følte sig gement over ikke at fortælle om sin mistanke mod Magnus, men hun var heller ikke sikker på hvad Magnus ærlig talt havde gjort ved luftgreven. At han havde en finger med i spillet, var hun sikker på, men hun havde ingen beviser. Og Magnus havde sikkert allerede skilt sig af med medicinglasset.

Da hun steg ned fra podiet, fik hun øjenkontakt med Magnus for et splitsekund. Hans ansigt var udtryksløs og rummede ingen følelser. Hun så væk igen og satte sig på sin plads, men hun følte, at han stirrede på hende under hele ligsynet.

Det var først da hun forlod domhuset efter ligsynet at han henvendte sig til hende. Han stoppede hende, da hun var på vej med af trappen foran hoveddøren.

"Kan vi tale sammen?" spurgte han. "Privat?"

Hun stirrede længe på ham. Noget i hende sagde, at hun skulle ignorere ham og gå sin vej, at hun ikke skulle stole på ham, men det var noget i hans blik, der virkede bønfyldende.

Hun bed sig i underlæben og nikkede. "På en tesalon," skyndte hun sig at sige. Der var hun sikker på at det ville være sikkert.

"Okay," accepterede Magnus. "Jeg giver," tilføjede han, som det gjorde det hele nemmere.

De fandt en passende tesalon i Mastershires pæne kvarter. Der fandt de sig et sted at sidde ved de udendørs borde, hvor folk kunne se dem, men ikke høre dem.

En kvindelig tjener tog deres bestilling og overlod dem til sig selv, men ingen af dem mælede et ord. Slet ikke efter de fik deres te.

Omsider fandt Helen mælet. "Har du noget at sige, eller skal sidde her i tavshed hele dagen?"

"Jeg vil bare fortælle dig det hele," sagde han.

"Vil du være ærlig?" spurgte Helen med blikket rettet mod den brune te.

"Ærlig, det kan jeg være. Især overfor dig. Jeg er bare ikke sikker på, om du vil forstå."

"Prøv mig," sagde hun. "Du kan begynde med hvorfor."

Magnus var ikke sen om at svare. "Det var for at hjælpe en ven."

"En ven?"

"Siden skolen havde jeg en kammerat, Dominique Ruten. Hans far var luftgrevens bror. Han var den ældste af ti søskende og har haft ansvaret for dem, siden deres forældre døde. Deres far havde gjort dårlige investeringer, så familien sad med gæld op til halsen og et par af børnene var syge og behøvede dyr medicin. De skrev til deres farbror for hjælp, men de fik afslag."

"Afslog han? Hvorfor?"

"Fordi han dengang havde været forelsket i børnenes mor, og tilgav aldrig sin bror for at have 'stjålet' hende, eller hende for at lade sig blive 'stjålet'. Tilsyneladende følte han sig ikke forpligtet til at hjælpe deres børn." Magnus holdt inde for at drikke af teen. Han virkede utilpas af at fortælle historien. "Jeg tilbød selv at hjælpe, men Dominique var alt for stolt til at tage imod det. Så i sommers fortalte han mig, at han havde tænkt sig at rydde sin onkel afvejen. Han havde fundet ud af at luftgreven ikke havde skrevet testamente. Du har jo selv mødt ham. Han valgte slet ikke at tænke på døden. Så hvis han lige pludselig døde, ville hans penge gå til hans nærmeste slægtninge, der var brorens børn. Jeg prøvede at tale ham fra det, men Dominique var ikke til at ombestemme sig. Jeg kunne se, at han var fast besluttet på det."

"Så du valgte i stedet at begå mordet selv," gættede Helen.

"Dominique er ret beslutsom, men han ejer ingen fantasi. Hans første plan var at skyde sin onkel ned på gaden og regne med at politiet konkluderede, at det var et røverdrab. Jeg var nødt til at gøre noget."

"Og hvad var det, du gjorde?" spurgte hun.

"Jeg havde et glas med et mærkat for hjertemedicin, der indeholdt mine smertestilne tabletter. Da jeg fik en chance for det, byttede jeg den ud med luftgrevens medicin inden han skulle tage det."

Brikkerne var ved at falde på plads. "Så greven tog din medicin uden at være klar over det."

Magnus nikkede og tog en slurk af sin te. "Ja, så forlod han sit værelse for at gå over i biblioteket, og jeg smuttede ind på værelset igen for at lægge det rigtige medicin på plads. Jeg var på vej ud, da du dukkede op."

"Så greven var i live på det tidspunkt?"

"Ja, han var bare ikke på sit værelse på det tidspunkt, men på biblioteket."

"Hvorfor så bugtalenummeret?"

Magnus fik et glimt i øjet af spørgsmålet. "Det var en ide, der bare slog mig. Jeg tænkte, at det kunne være godt at have et vidne til at sværge, at de hørte greven i live i mit selskab, også være sammen med mig resten af dagen."

Helen bed tænderne sammen. "Jeg var dit alibi."

"Undskyld," var hans svar.

"Er du klar over, at det her vil hænge på dig resten af livet. Hvordan har du tænkt dig at leve med dig selv?"

Magnus smilede bittert. "Jeg er døende, af en sjælden sygdom. Min læge siger, at jeg kun har atten måneder tilbage. Det er derfor jeg valgte at gøre det her."

Helen blev chokeret. Så han havde allerede smertestilne medicin ved hånden, da han lagde sin plan. Hun vejede ham af med blikket. Han så slet ikke syg ud. Men hun var jo ikke læge, så måske kunne hun slet ikke se tegnene.

Magnus fortsatte med at tale. "Det gør mig ikke nogen forskel for mit liv om politiet får det vide eller ej. Men jeg vil helst ikke have at Dominique får det her at vide. Han er måske parat til at begå mord, men han vil ikke acceptere hjælp fra mig. Og han kan næppe leve med tanken om at jeg dræbte for hans skyld."

"Men han må da vide, at du var med ombord på luftskibspalæet, da hans onkel døde. Vil han så ikke regne det ud?"

Magnus rystede på hovedet. "Han ejer ingen fantasi, Helen. Det vil aldrig falde ham ind, at jeg havde noget med luftgrevens naturlige død at gøre." Han holdt en pause for et øjeblik. "Så? Nu ved du det hele, Helen. Døm mig, hvis du vil. Jeg bebrejder dig ikke, men selvom jeg ikke er stolt over det, så fortryder jeg det heller ikke. Jeg slog ihjel greven for at skåne min ven fra at få blod på hænderne. Jeg er ked af, du skulle blive involveret i det her."

Helen løftede øjenbrynene. Magnus så på hende med et sørgmodigt blik. Han lagde en hånd over Helens. Hun trak ikke tilbage fra hans berøring. Han var en morder. Hun kunne ikke ignorere det, eller tilgive det.

Men alligevel...

"Jeg ved ikke, om det her betyder noget for dig. Men jeg holder af dig. Uanset hvad jeg har gjort, så vil jeg blive glad, hvis du gider at holde kontakten i min sidste levetid."

Helen svarede ikke med det samme. Et sted kunne hun høre en fugl synge.

"Det er en dejlig forårsdag," sagde Magnus.

Og Helen nikkede.

Den første danske tema-specifikke steampunkantologi!

I forbindelse med Fantasticon 2018 blev en række danske genreforfattere inviteret til at bidrage til en originalantologi med steampunknoveller. De bedste af disse er nu pakket i en smuk bog fra Science Fiction Cirklen, er blevet forsynet med et smukt omslag og har fået små vignetter passende til hver historie af Manfred Christiansen. Ham som også lavede årets festivalplakat.

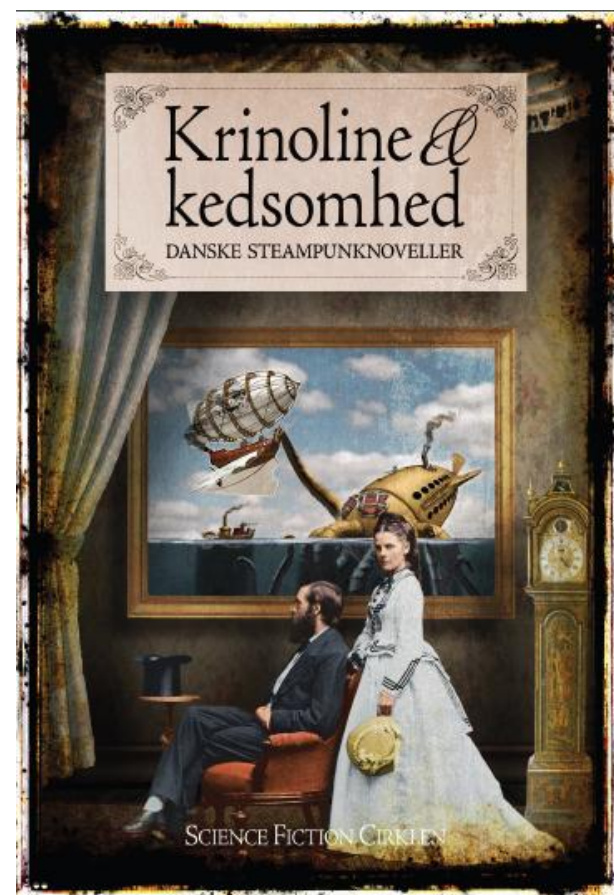
Mød mennesker hvis hjerter er erstattet med et sindrigt urværk så de kan leve for evigt; en kæmpemæssig ond mekanisk drage midt ude i ødemarken; store dampluftskibe på vej til det mørkeste Afrika, eller helt til Sydpolen; en helt usædvanlig løsning på "Grønlandsproblemet"; et vaskeægte landsforræderi; og stærke kvinder som ikke kan undertrykkes i 1800-tallets mandsdominerede Danmark.

Her er mekaniske børn og deres fortvivlede forældre; en jagt på afslørende fotografier af regenten; en retssag om rettiligheden til det allervigtigste patent i hele verden; store okkulte hemmeligheder gemt i en kirke under sandet på Skagen; og en rigtig ferm tyvertøs som egentlig bare savner sin far.

Her er larm, støv, olie, sand, is, opium, herskere og slaver - og de helte der holder ud, uanset strabadserne!

Forfatterne er:

Manfred Christiansen
Freddy E. Silva
Jesper Goll
Majbrit Høyrup
Richard Ipsen
Nikolaj Johansen
Kenneth Krabat

Bjarke Schjødt Larsen
Lars Ahn
Jesper Rugård Jensen
A. Silvestri
Camilla Wandahl
Gudrun Østergaard

Bogen, der er redigeret og introduceret af Knud Larn, udkommer på Science Fiction Cirklen's forlag fredag 21. september 2018, og kan naturligvis købes på Fantasticon 2018. Fredag eftermiddag vil Knud Larn og et par af forfatterne tale om projektet.